

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

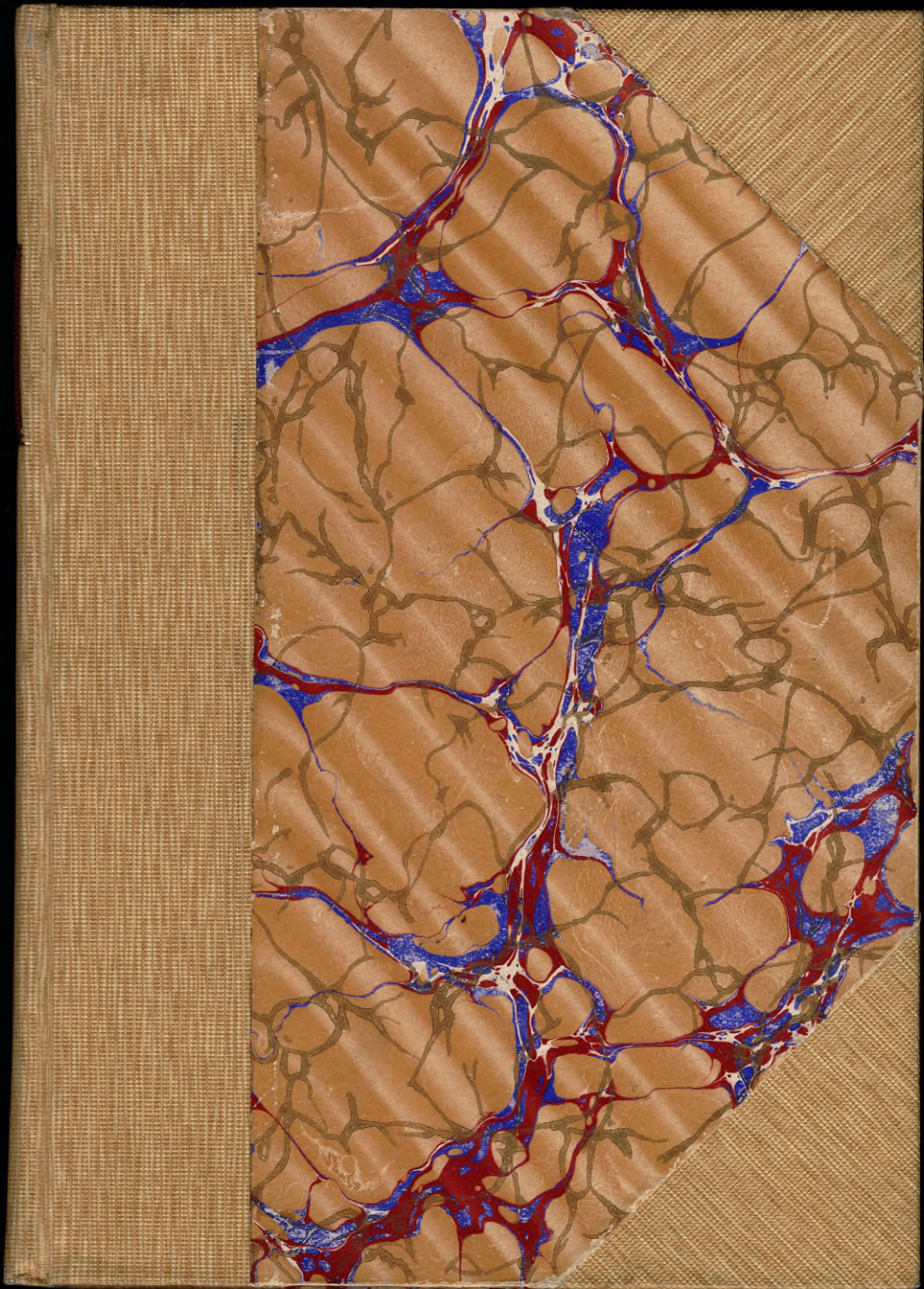
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

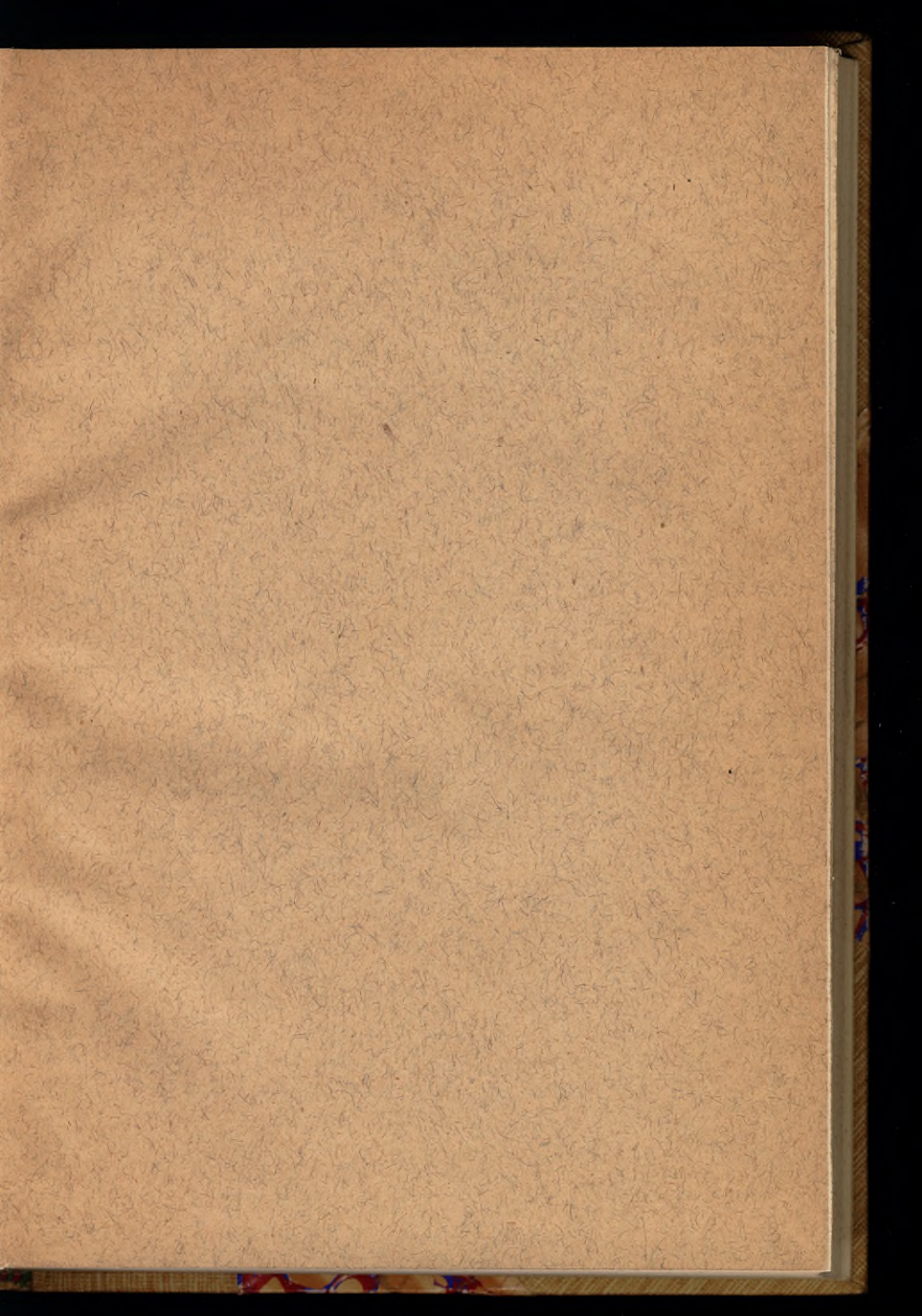

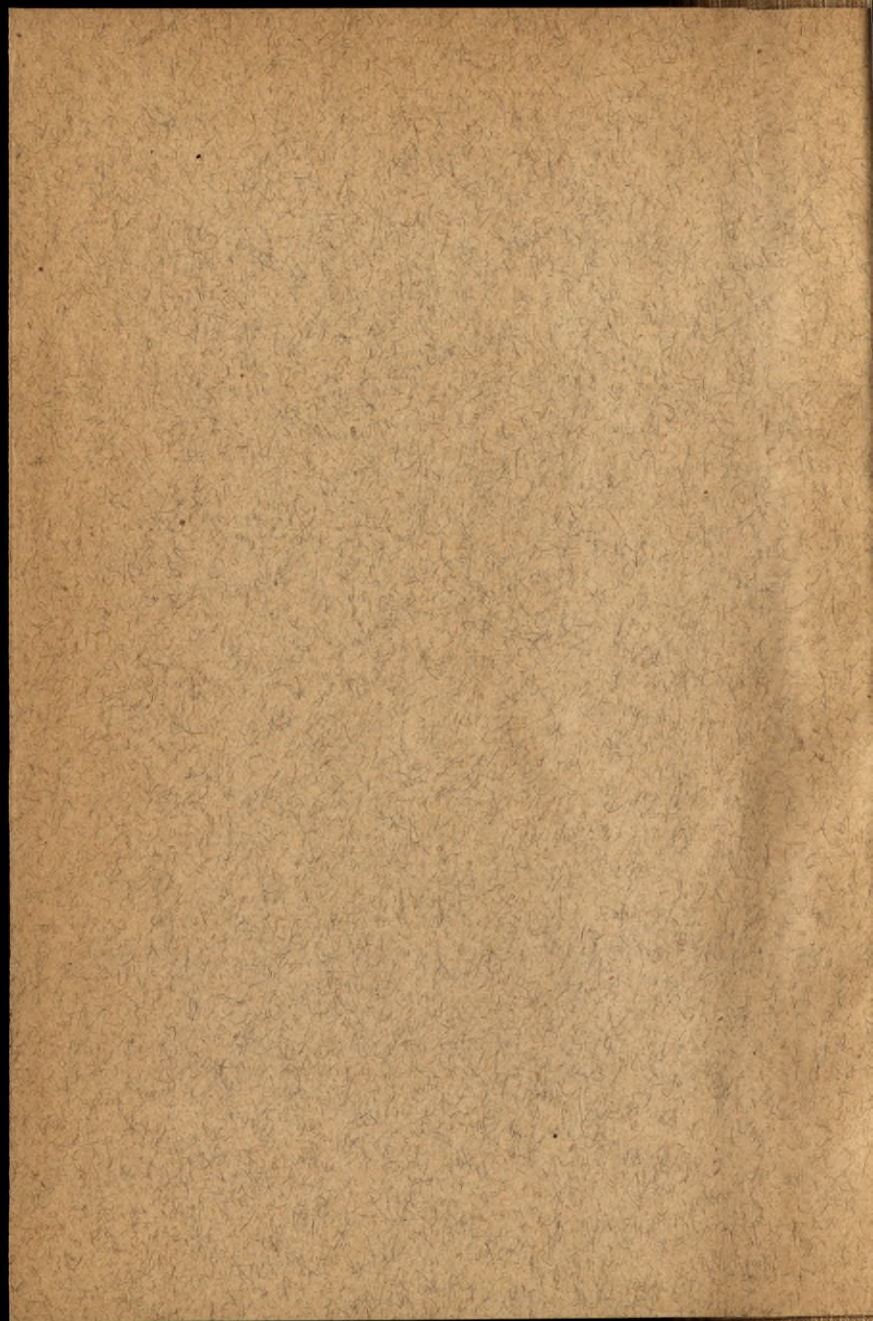
UPPSALA
UNIVERSITET

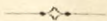
Litt.
Sv.

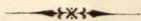
Eget val.

BERÄTTELSE

AF

AUORE LUNDQUIST.

STOCKHOLM.

NYA DAGLIGT ALLEHANDAS TIDNINGSAKTIEBOLAGS TRYCKERI.
1893.

94
150

1894

FÖRSTA KAPITLET.

I en elegant salong vid en af hufvudstadens förnämsta gator brann en klar eld i den vackra Rörstrands-spiseln, oaktadt marssolens strålar värmande och lifvande öfvergöto rummet med sitt ljusflöde. Den lilla silkespudeln utsträckte sina fina lemmar behagligt i solen midt för eldbrasan, och flygeln stod uppslagen. Åtskilliga nyare musikalier lågo kringsspridda här och der; på notställaren syntes en mazurka brillante.

Vid ett af fönstren satt friherrinnan v. S. sjelf, en dam något öfver medelåldern. De något färade dragen vittnade ännu om förgången fägring; den ståtliga figuren och ädla hållningen angåfvo hofdamen. De fina, något stora händerna lekte med en halft uppskuren fransk roman, men blicken var tankfull och tycktes riktad på något helt annat än boken.

Hennes yngsta dotter, en ung dam af tjugu år, hade slagit sig ned vid flygeln, och sonen, den tjugusexårige studenten, halfåg i en emma.

— Kära Eleonore, förskona oss — bad han och sökte dölja en gäspning — jag är alldeles uttröttad

vid både Chopin och Grieg och Mendelssohn och Agate Backer-Gröndahl och allt hvad de heta.

— Jag undrar, hvad inte *du* är trött vid — svarade systemen med en spotsk krökning på underläppen.

Friherrinnan drog en djup suck.

— Söta mamma, se då inte så förtvifladt ängslig ut — sade sonen retligt. — Jag tror, att jag skall försöka att hvila mig litet på förmiddagen; mitt hufvud är inte riktigt bra. Om jag kunde få slumra litet, vore det nog nyttigt. — Han gick långsamt öfver golfvet — Jag nästan fruktar, att halsen börjar bli krånglig igen; det börjar sticka i den, tycker jag, och maten smakar inte riktigt.

— Det kunde då åtminstone inte märkas vid frukosten — sade hans syster med ett litet skratt. — Om du är olustig, så är det förr af för mycket än för litet mat.

Brodern såg på henne med en likgiltig blick; sedan vände han sig åter till modern.

— Jag har funderat på att byta om läkare, mamma — sade han. — Doktor H. ger mig inte tillräckligt stärkande medicin.

— Gör, som du vill, min vän — svarade friherrinnan undfallande — men jag gaf doktor H. hans årsarvode nyligen, och att nu söka en ny läkare blir depensivt, ser du.

— Jag vet, att jag bara gör dig bekymmer, mamma, aldrig annat än bekymmer. Eleonore har nog rätt, då hon säger, att jag är en odåga — svarade sonen dystert — men det är ditt eget fel, mamma, ja, det är det. — Han mätte golfvet med stora steg. — Hvarför vill du tvinga mig in på en bana, der jag inte passar?

Hvarför skall jag på detta sätt förlösa mitt unga lif? Hvarför vill du ha mig till en sömngångare, en overksam dagdrifvare? Till landtbrukare är jag danad, det har jag sagt dig hundrade gånger så visst som en; som landtbrukare kunde jag bli en dugtig, aktningsvärd man, ja, just en *man*... se inte så försmädlig ut, Eleonore... men vid akademien blir jag bara en förkrympt stackare. Att studera för mig sjelf roar mig, men examenspluggandet är min fasa.

— Malcolm — friherrinnan rätade ännu mer på sig — tycker du verkligen, att det passar för general v. S:s son att vara en simpel landtjunkare?

— Ja bevars, det tycker jag visst det — svarade sonen med känsla och öfvertygelse.

Friherrinnan såg djupt förnärmad ut och teg en stund. Slutligen sade hon lugnt och afnätt:

— Med ditt hufvud borde det verkligen inte vara så svårt att taga kansliexamen; det är ju bara det jag önskar.

Sonen stannade tvärt och såg på henne.

— *Bara* — eftersade han hennes ord — vet du, mamma, huru litet eller huru mycket det fordras till en sådan examen?

— Jag har hört mig för, min vän.

— Oändligt smickrande för mig att höra — mumlade den unge baronen mellan tänderna. Han gick några hvarf öfver golfvet med stora, energiska steg, stannade derefter framför sin mor och sade med tillkämpadt lugn: — Nåväl, mamma, jag far till Upsala snart igen, och kanske tar jag min examen i vår, men i alla händelser är detta sista terminen jag tillbringar

der, och dermed punkt. Lofva mig att inte bråka mer se'n.

— Lofva mig att ta' din examen, min gosse — sade modern mildt, nästan smeksamt.

— Jag skall göra hvad jag kan, men sedan vill jag också gå min egen väg.

Efter dessa ord gick han beslutsamt mot dörren, hvilken han öppnade och slöt efter sig med sista återstoden af sin tillkämpade kraft.

De båda damerna sågo efter honom med en lång blick. Friherrinnan satt tyst en stund, och fröken Eleonore beredde sig att inöfva ett nytt musikstykke, då hennes mor afbröt henne, sägande:

— Eleonore lilla, jag tror, att du får resa ensam till ministerns bal i afton; jag känner mig verkligen inte rätt rask. Jag fruktar, att min nervösa hufvudvärk är i annalkande. Det är inte värdt, att mamsell går till Torskarna efter juvelkorset, som skulle renoveras; det behöfs inte i dag. Tant Marie Louise tar dig gerna under sin protektion, mitt barn. Men hvar är mamsell? Hon måtte väl inte redan ha gått heller!

Friherrinnan reste sig och tryckte nervöst på knappen i ringledningen.

— Du kan ta mina perlor, det ser så distingueradt ut och klär dig ändå allra bäst, dig med din nobla figur. Jo, jo, du brås på din mor, mitt söta barn; hans majestät var väl inte så utan all smak, när han kallade mig för »la rose brillante».

Friherrinnan började bli lifvad; den ståtliga figuren rätade upp sig, ögonen blixtrade; hon kunde nästan ännu göra skäl för namnet.

— Men se, der ha vi ju mamsell, det var bra.

Och nu följde en lång rad af föreskrifter till den inträdande gaderobförestånderskan, husmamsellen, sällskapsdamen eller hvad man skall kalla dessa stackars mellanting i de förnäma husen, hvilkas åliggande är att se om gaderoben, öfvervaka den lägre tjänstepersonalen, lägga upp småbröd och servera, när så behöfves, taga emot herrskapets dåliga lynne, smeka favorithunden, alltid vara till hands, aldrig bli trött, alltid vara vid godt lynne, roa herrskapet och berätta nyheter, då de äro ensamma, göra sig osynlig, då det är främmande, men ändock alltid vara till reds att hinna med allt.

Eleonore hade slagit sig ned i en emma, under det hennes mor utdelade sina order, och friherrinnan hade nästan glömt, att hon var inne. När mamsell Larsson gått ut, sjönk den äldre damen äfven ned i en fåtölj, trött och andfådd, men blott för en liten stund.

— Hyrkusken — skrek hon till och flög upp igen. — Larsson, Larsson, mamsell Larsson! Ack, nu är hon redan borta! Annars går hon som en snäcka, den beskedliga menniskan, men när man *vill*, att hon skall vara till hands, då är hon naturligtvis borta. Ja, de domestikerna! Julie Strålgans har verkligen rätt, när hon säger, att det äro ett nödvändigt ondt.

— Men, snälla mamma, bråka då inte så förfärligt — sade fröken Eleonore otåligt och stängde instrumentet, öfvertygad, att någon musiköfning under nuvarande förhållanden ej var värdt att tänka på. — Till hyrkusken kan väl Lindgren gå; den der stackars beskedliga mamsell kan väl inte hinna med allt heller.

— Hinna med allt! Du är verkligen alltför naiv

ibland, mitt söta barn — svarade friherrinnan. — Jag tycker då sannerligen, att ingen kan ha det bättre än hon. Hvad gör hon egentligen? Dricker kaffe, äter sötsaker, när vi äro här, går på kaffebjudningar till inspektorns, länsmans och skollärarens, när vi äro på landet; det är hennes mesta arbete.

— Mamma — sade Eleonore, tvärt afklippande det jemt återkommande, men outtömliga ämnet om mamsells goddagar — jag vet mycket väl, hvarför du inte följer med till ministerns i afton. Försök inte att föra mig bakom ljuset med tal om mattighet, hufvudvärk och allt det der.

— Eleonore — svarade modern, så länge som möjligt undvikande det obehagliga ämnet — jag hade visst inte beslutit mig för att tillbringa hvarken denna eller föregående vinter i Stockholm, om det inte varit för att få dig presenterad vid hofvet och införd i societeten. En enka som jag, som börjar bli gammal och dessutom aldrig upphört att sakna den bortgångne — här fördes näsduken till ögonen — trifs bäst i stillhet och ensamhet. Nästa saison skickar jag dig till Marie Louise, ty hon kan bättre föra dig an; min tid är förbi... om du inte har ett ännu bättre beskydd, hvilket jag nästan börjar anse troligast.

— Huru kan mamma tala så der? — utbrast Eleonore. — Är *din* tid förbi? Jag såg det i går och alla aftnar dessutom, när den ståtliga friherrinnan v. S. med sina blixtrande juveler och sitt distinguerade uppträdande väcker en entusiasm, som vi unga kunna afundas henne.

Friherrinnan smålog; hennes dotter bet sig i läppen, men om en stund fortfor hon:

— Det är bara för att du inte tycker dig ha råd att göra några större depenser för din toalett, som du inte följer med i afton, och af samma orsak får jag också begagna dina perlor. Pengarne skola användas åt Malcolm, förstås, att suddas bort i Upsala.

Den unga damen gick fram och åter med rynkad panna och sammanpressade läppar. Om en stund fortfarande hon otåligt:

— Om jag kunde begripa, hvarför mamma skall envisas med den der examen, som aldrig blir något af.

— Om det nu också är för Malcolms skull, som det är en liten tillfällig brist i kassan, och jag vill göra en liten besparing, så är det väl ingenting ondt i att en mor vill hjälpa sitt barn — svarade friherrinnan, lätt rodnande. — Nu tänker han ju taga sin examen, och då bör man väl gerna göra en obetydlig uppoffring.

— Bästa mamma, huru kan du vara så lättrogen och svag! — utropade Eleonore. — Så der har han ju sagt alla dessa år, sedan han blef student, och du har energiskt, för att icke säga envist, nekat honom att gå igenom ett landtbruksinstitut. Om han vore klen och sjuklig, skulle jag ingenting säga, men se på hans starka muskelbyggnad, hans kraftiga lemmar. Jag tillstår, mamma lilla, att den tanken, att baron v. S. bara blir en simpel landtbrukare, tilltalar mig lika litet som dig, ja, kanske ännu mindre, men hvad skall man göra!

Eleonores kinder glödde, de bruna ögonen blixtrade, hon var onekligen vacker just nu, en förnygrad bild af modern, fast friherrinnan varit en mera fulländad skönhet. Det uttryck af godhet, som så ofta glimtade

fram hos modern, återfanns äfven endast i ringa grad hos dottern.

— Du är särdeles värtalig, när det gäller att beskrifva din brors svagheter och fel, mitt barn — svarade modern sårad — och om jag tror mera på hans ord än du, så får du verkligen lof att förlåta mig. Hans förskräckliga styrka har jag också bra svårt att tro på, men åtskilligt vet jag, som hans syster tyckes ha glömt, bland annat att många fattiga, begåfvade ynglingar ha honom att tacka för att de nu ha fullbordat sina studier. Icke heller böra vi glömma, att han fört ett exemplariskt lif och aktat på hederns och moralens fordringar mer än de fleste af våra unge adelsmän.

— Ja, allt det der vet jag nog, mamma — svarade fröken Eleonore — men ändå, att sudda bort sitt unga friska lif, bara helt enkelt *sudda* bort det, det är sorgligt. Mätte han inte till slut bli en förstenad egoist!

— Nog nu, Eleonore — svarade modern, djupt sårad — du har inte hjerta för din bror; jag hör det nu och har märkt det flere gånger. Men om jag vill försaka en fest för min sons skull, så tror jag mig handla rätt.

— Bästa mamma, låt oss inte slå in på högtragiska talesätt — svarade dottern med ett lätt skritt — om du vill hjälpa Malcolm att sofva bort aftonen, så . . . gerna för mig; jag kan inte hindra det!

Friherrinnan hade helt och hållet återvunnit sin fattning, då hon i lätt ton svarade:

— Låt oss nu lemna det der ämnet, min vän; med Malcolms framtid hoppas jag nog det skall bli bra. Ett godt parti skall fullkomligt sauvera honom.

I morgon behöfver du hvila dig litet efter alla de här fatiguerande festerna. Då bjuda vi hit några intimare vänner till Malcolm och dig helt à propos, helt familjärt. Jag menar Julie v. B. och Angelique V. Den senare är en söt flicka och för sig charmant. Jag har hört, att hon skall få ärfva en vacker förmögenhet efter sin tant i Tyskland. Så bjuda vi kanske löjtnant v. Y., baron S. och grefve Z. Blir det inte ett litet treffligt koteri, min vän?

— Jaså, vi skola ställas på exposition, Malcolm och jag — svarade Eleonore tort. — Bara inte min herr bror gäspar lyckan ifrån sig. Angelique är ömtålig, firad och bortskämd. Och grefve Z.? . . . Je ne sais pas . . .

Men här blef samtalet afbrutet af mamsell Larsson, som röd och anfädd återkom från sina olika uppdrag. Ingenting var riktigt bra; handskarne voro en knapp för korta, skorna en hårsman för långa m. m., men allt det der var hon så van vid, att det inte stort rörde henne.

Eleonore såg ståtlig ut på aftonen, i skärt siden, garneradt med äkta spetsar samt perlor och blommor på hals, armar och hår. Mamsell Larsson hade också under en dryg timmes tid krupit på sina knän fram och åter, först omkring en provisionel ställning, sedan omkring fröken sjelf för att fästa, sy, sprätta upp igen, fästa på nytt, allt med ett dussin knappålar i venstramungipan. Men så fick hon också till belöning nästan hela aftonen sitta inne i salongen hos friherrinnan, äta sötsaker och för hundrade gången höra talas om kung Carls kröning och flere hoffester, der friherrinnan varit med, huru det en gång regnade och sade pjesk,

pjesk på det utspända klädet, när damerna gingo de med sina hvita sidenskor.

Till gengäld berättade mamsell, i all hemlighet förstås, att grefve v. Z. var alldeles blyxt förtjust i fröken Eleonore. Det hade grefvens betjent berättat för friherrinnans kammarjungfru; att det var litet kurtis imellan dem, det hade mamsell länge anat, men i går kom hon riktigt under fund med det. Han, betjenten, hade händelsevis kommit att stå nära dörren, och den hade händelsevis kommit att stå litet på glänt en dag, när löjtnant X. var på visit hos grefven. Herrarne hade talat om säsongens stjernor, och grefven hade varit så dann så och sagt, att han ville se, hvem som kunde göra fröken v. S. rangen stridig; han hade då åtminstone aldrig sett en charmantare ung dam än hon; för en dans med henne ville han våga mycket.

Och fröken V. se'n, det var då riktigt löjligt! Mamselln hos kammarherre V:s hade talat om för mamsell Larsson, att den der tanten i Tyskland, som fröken skulle få ärfva många millioner efter, var så sjuk, så att hon inte kunde lefva öfver våren, hade doktorerne sagt. Och nu slogo de för fröken, alla de der bleknosige grefvarne och baronerne och löjtnanterne, hade mamsell Svensson berättat, men fröken hon frågade inte mer efter dem än mamsell efter gamla grå katten derute. — Här tog lilla Larsson en obeskrifligt förnumstig och viktig min på sig. — Mamsell Svensson visste nog, hvem fröken V. gick och tänkte på; det var väl inte så utan orsak, som det låg papperslappar på hennes skrifbord om morgnarne, när jungfrun städade, på hvilka det bara stod: Malcolm, Malcolm. Inte var det väl heller bara en händelse, att en så förnäm

dam alltid var så nedlåtande och artig mot alla, som hörde till friherrinnan v. S:s hus.

Följden af allt detta var, att friherrinnan den aftonen somnade vid det briljantaste lynne. Vid den lilla festen dagen derpå talade hon om sin lilla enfaldiga Larsson, den beskedliga människan, som varit hos henne i femton år och verkligen var dem så tillgifven, att det var riktigt rörande. Hon, friherrinnan, måste tillstå, att hon var ordentligt fäst vid den lilla stackaren.

Aftonen förflöt angenämt, utan pretention. Baron Malcolm öfverträffade sig sjelf, spelade à-quatremains med fröken V., var spritt vaken, artig och uppmärksam mot damerna. Friherrinnan hade visserligen önskat, att han sysselsatt sig litet mera speciellt med fröken V., men det kunde nu ej hjälpas, ty Malcolm lät i detta fall ej inverka på sig; den unga damen såg glad och intresserad ut, och friherrinnan var nöjd. Hennes hofflifshistorier berättades och blefvo vederbörigen senterade. Supén serverades tidigt; man hade beslutit att skiljas helt borgerligt, så der vid elfvatiden.

Men just under supén började unge baron att visa tecken till opposition. Kycklingen var delikat, och den säsen! Baron ville äta i fred; han tyckte om god mat och hade frisk aptit; han såg därför helt olycklig ut, när han på moderns uppmaning måste bjuda fröken Angelique mera sallad. På hennes fråga, hvarför han såg så melankolisk ut, drog han en djup suck och svarade i komisk förtviflan:

— Tänk, om min delikata kyckling kallnar!

Hela sällskapet brast då ut i skratt, och den unga damen instämde muntert. Värre var det, när hon

sedan helt förtroligt tilltalade honom och han först vände sig åt sidan för att dölja en gäspning och sedan helt lugnt frågade, »hvad hon behagat säga; hans tankar hade förirrat sig på annat håll, så att han olyckligtvis inte uppfattade . . .»

Den bortskämda skönheten blef dödligt förolämpad och lemnade honom stolt, utan en blick

Friherrinnan var förtviflad och förebrådde sin son när de främmande gått, hans bristande uppmärksamhet men den unge mannen var oåtkomlig.

— Det bryr jag mig verkligen inte om — sade han liknöjdt. — Hvem tusan kan stå ut att spela förälskad i en sådan der docka! Inte jag åtminstone.

— Docka — eftersade friherrinnan indignerad — huru kan du uttrycka dig så, Malcolm! Medgif, att hon är äkta fullblod.

— Åhja, hon är inte oäfvnen — medgif sonen — men kom ihåg hvad jag sagt, mamma: jag kommer aldrig att gifta mig af beräkning, af låg vinningslystnad. Skall jag en gång tänka på något sådant, så skall jag vara förälskad på allvar, och det är jag inte i fröken V . . . Godnatt!

Baron Malcolm lemnade hastigt rummet.

— Om jag en gång kunde få de der barnfantasierna ur hans huvud! — sade friherrinnan bekymrad. — Hvem vill väl, att beräkning och låg vinningslystnad skola leda hans val . . . Inte hans mor åtminstone; men Angelique är en präktig flicka, aktningsvärd på alla sätt. Om dertill börd och rikedom blifvit henne af Försynen tilldelade, så är det väl ingen orsak att stöta henne ifrån sig. Men låt oss nu inte tala mer om det der — afbröt hon sig, vändande sig till sin

dotter. — Är du nöjd med din afton? Hvad intryck gjorde grefven på dig, så här mera *en famille*?

— Han är ohjelpigt dum, mamma.

— Men jag tyckte, att ni språkade rätt animeradt i soffhörnet, mitt söta barn; du såg lifvad och intresserad ut.

— Kors, jag skall väl vara en läraktig dotter — svarade Eleonore med ett lätt skratt — och dessutom så . . . är han väl inte värre än andra.

— Grefve Z:s karriär kommer att bli lysande, det kan du lita på; han står särdeles väl vid hofvet. A propos, var det icke han, som fick den nåden att föra hennes majestät själf i andra françaisen på slottsbalen?

— Jag tror verkligen . . . — svarade dottern likgiltigt. — Godnatt, mamma! — Hon lemnade rummet efter att hafva vidrört sin mors kind helt lätt med sina läppar.

Dagarne försvunno under nästan oafbrutna festligheter. Det led mot säsongens slut, och societetens damer började se temligen urvattnade ut, längtande till badorternas nya förströelser, der all blodbrist och nervositet skulle försvinna för att återkomma med förnyad styrka nästa vår igen. De största bekymren voro nu att kunna välja den fashionablaste och modernaste badorten för året.

— Vi resa ingenstans i år, mamma — sade fröken Eleonore en förmiddag, der hon trött och blek halfåg på en soffa i salongen. — Det vore skönt att en sommar vara alldeles i stillhet på Ekeborg och bara umgås med prostens och gamle komministern, höra de der hedersgubbarne predika om söndagarne och klockarens öfverträffliga musik sedan! Jag är trött vid det här

lifvet nu och vill andas ut riktigt, gå i bondstugorna och ge gubbarne malörtsdroppar under skördetiden och kallas för »fröken Norä». Hvem vet, huru det är nästa år! — Hon drog en lätt suck och lekte tankspridt med sin lilla silkespudel, som låg bredvid henne.

— Nå, hvad var det jag sade? Grefve Z. börjar stiga i lilla nådens gunst, tror jag — sade modern skämtande.

— Åhja, vet mamma, han är rätt snäll — svarade dottern och såg upp — och så skall hans fideikommiss vara ett af de ståtligaste i hela landet. Men vi få ju vara hemma i sommar, mamma?

— Ja visst, min engel, efter du önskar det — svarade hennes mor — och när nu Malcolm kommit hem och tagit sin examen, så...

— Men mamma, huru *kan* du tro, att det skall bli något af! — utropade dottern. — Det var bara i förargelsen öfver Angeliques förlofning och därför att han retades af allt prat och alla stiekord, som han reste; någon examen tänkte han minst på.

Nu stack »lilla Larsson» in sitt röda ansträngda lilla ansigte i dörren och afbröt det farliga samtalsämnet. Till och med glasögonen hade hon glömt att taga af sig, så ifrig var hon.

— Har jag lof att stiga på? — frågade hon ödmjukt.

— Ja, kom in, Larsson lilla. Har hon något roligt att berätta, så gör det. Förmiddagarne äro så enformiga och tråkiga, när vi inte ha några visiter eller uppköp att göra — sade fröken nervöst.

— Jag kan berätta nyheter från Ekeborg, söta

fröken; jag fick nyss bref från Ulla Pettersson — sade mamsell.

— Nå, huru må de der? Lefver gamla Brita och halte Petter och lille Olle se'n? Har inspektorn haft något anfall af sin podager? Är Hanna Rutström förlofvad med arrendatorn vid ** än?

— Kära barn, du frågar, så att mamsell hinner aldrig svara — sade friherrinnan småleende.

Och mamsell Larsson berättade och drog på, der hon satt vid dörren, på kanten af stolen, både om Brita och Petter och lille Olle och alla herrskapets både små och stora skyddslingar. Prostens Hanna var inte förlofvad än, men nog glunkades det om att det var i görningen.

— I alla fall — tyckte lilla Larsson — skulle hon väl hafva förstånd att underrätta fröken, som alltid visat henne så mycken godhet.

— Larsson är så dum så — fnurrade fröken till — jag har visst inte gjort henne något godt; det är Hanna, som har varit god och öfverseende mot mig.

Mamsell Larsson svarade ingenting, men såg förstulet och litet mennade på friherrinnan. Sedan började hon med sina berättelser igen sålunda:

Men så talar Ulla om att det kommit en högst kuriös figur till socknen i höstas, strax efter sedan herrskapet rest, ett slags patron, eller hvad det skall vara, med en dotter. Han är folkskygg, säger Ulla i brevet, och vill inte se eller tala vid någon människa. Det var för resten han, som köpte den der marken långt in i skogen, som friherrinnan ville sälja... Ja, ja, inspektorn har väl skrivit om det förstås... och der har han bygt åt sig ett slags villa eller hvad det skall

heta. Han gjorde sjelf ritningen och arbetade med och nu är den redan färdig. Väggarne ha han och dottern målat, och en gammal hushållerska har han också.

— Passa på, kära Larsson, så kanske hon kan få bli hans fru — skämtade friherrinnan.

— Ack ja, då skall hon bjuda oss på kaffe med rån — utropade fröken — men huru går det då med stackars gamle inspektorn? Ulla och Larsson skulle ju bli svägerskor.

— Så herrskapet tar till — framstötte Larsson mellan skrattparoxysmerna — då är det bäst att hålla troget i med inspektorn; den andre är ju folkskygg.

— Det vet jag visst — inföll friherrinnan. — Larsson, som är så intrigant och dertill en sådan verldsdam, lindar snart den stackars karlen om sitt finger.

Den beskedliga Larsson skrattade, så att tårarne runno utåt hennes kinder, och sedan berättade hon vidare, med den rikedom på ord, som mångårig öfning åstadkommer:

— Unge pastorn lär vara hemkommen; han skall ha tjenstledighet i sommar för att ge ut en bok. I söndags hade han predikat och messat för altaret med, och han är märkvärdig att lägga sina ord, säger Ulla; ingen kunde sitta med torra ögon. Men visst skall han vara litet läsare, fast inte så fasligt, och springer i stugorna och ser salig ut, säger Ulla i brevet.

— Jaa, det är ju bra, om han ser salig ut, kära Larsson — sade fröken och smålog litet satiriskt, i det hon nervöst lekte med sin urkedja. — Huru länge blir pastorn hemma? Skref Ulla om det?

Friherrinnan såg upp med en hastig, skarp blick, för hvilken hennes dotter måste slå ned sina ögon.

— Han skulle bli hemma i sommar för den der boken, söta friherrinnan — svarade mamsell Larsson litet förvånad.

— Ja, men boken kan han väl inte få tryckt der hemma — invände friherrinnan litet snävt.

— Ja, se det förstår jag mig inte på — svarade berätterskan — men han behöfver allt hvila sig litet också, säger Ulla i brevet, för han lär väl ha ansträngt sig alldeles rysligt, der han varit förut.

— Jag för min del kan då inte gilla det der nyhetsmakeriet med språng i stugorna och andaktsstunder midt i veckan — utbrast friherrinnan otåligt. — Jag anser mig vara så religiös som någon, men om man bevistar gudstjensten i kyrkan om söndagarne, när man inte är hindrad, och i annat fall läser Wallins vackra predikningar för sina tjenare, så kan väl just ingen fördra mer. Religionen blir inte så högtidlig mer, när den dras ned i det alldagliga lifvet; hvar sak har sin tid.

— Ja, herre Gud, söta friherrinnan, det är då så sant hvad friherrinnan säger så — utropade lilla Larsson. — Om alla vore som herrskapet, så vore det bästa exemplet för hvar och en.

Fröken teg oafbrutet.

— Och hvad särskildt unge herrar prester angår, af hvilka pastor Rutström måtte vara ett praktexemplar — fortfor friherrinnan — så är det bara en mani att bråka och göra sig viktiga, som leder dem. Bli de några rå äldre, så svalnar ifvern. Vi få väl se, om herr pastorn är lika helig en sex, sju år härefter, om

ett godt pastorat bjudes honom af en patronus, som ogillar allt ovist nit.

— I det fallet kan då mamma vara lugn — utbrast Eleonore uppbrusande — så mycket känner jag Sven Rutström, att inga goda pastorat kunna inverka på hans ärliga öfvertygelse.

— Jag tror, att du ännu svärmar litet för din lekkamrat, mitt söta barn — sade friherrinnan med ett förnämt småleende. — Nåja, det är ju ingenting ondt i det. Men kom i håg, att hvad som passade för lilla Eleonore v. S. och hennes tolf- à fjortonårige riddare duger inte nu, med de lysande framtidsutsigter fröken v. S. eger.

— Mamma kan vara fullkomligt lugn; både pastorn och jag känna nog vår pligt — svarade fröken stolt.

— Du visste, att pastorn skulle vara hemma i sommar; därför ville du vara hemma vid Ekeborg — sade friherrinnan till sin dotter, så snart mamsell Larsson gått ut.

En lätt rodnad spred sig öfver den unga damens bleka kinder, då hon svarade:

— Huru skulle jag kunna veta det?

— Det vore verkligen obegripligt, när hans syster och du korresponderat hela vintern.

Friherrinnan smålog. Eleonore såg upp med ett fuktigt skimmer i de bruna ögonen.

— Nå ja, om jag också visste det, mamma — sade hon stilla — vore det så underligt, om jag ännu en gång ville vara fri och lycklig i mitt barndomshem tillsammans med mina vänner, innan... innan...

Hon talade ej meningen till slut. Men dessa sista, tveksamma ord försatte åter friherrinnan i godt lynne.

— Nej, mitt söta barn, jag unnar dig så gerna denna lilla förströelse, om det verkligen kan vara någon — sade hon mildt — men jag begriper bara inte, att du kan ha så roligt med dem; era intressen äro ju så skilda nu mera.

— Det är sorgligt nog, om så är — svarade Eleonore allvarligt.

Friherrinnan smålog öfverseende och reste sig för att lemna rummet.

Betjenten kom in, bärande på en silfverbricka en smakfullt flätad korg, innehållande allt hvad blomsterbutikerna har skönast och dyrbarast, och sade:

— Från grefve v. Z.

— O, så förtjusande! — Eleonore gömde ansigtet i de doftande blommorna. — Jag talade i går om, att ett fint blomstergarnityr skulle taga sig bra ut till min grå atlasklädning... Mins mamma det? Se nu de här högröda och blekgula rosorna mot den ljusgrå grunden, tar det sig inte bra ut, säg?

— I sanning syperbt, högst charmant! — sade friherrinnan mönstrande. — Ser du den der penséen och förgät-mig-ej-qvisten, instuckna så der? En särdeles fin idé, min vän, högst originel, inte alls vittnande om den bristande esprit, som du förebrått honom. Jag hoppas, att du ger honom en liten passande uppmuntran i afton, t. ex. fäster förgät-mig-ej-qvisten i skärpet eller bröstbuketten. Ack, jag mins min egen ungdom och alla små inklinationer! Salig S. var inte alltid så nöjd; litet jalousi före afgörandet skadar inte alls, nej, verkligen inte alls.

— Mamma är stark i praktiken — sade Eleonore leende.

— Inte så utan det. Men den der lilla qvisten, mitt barn?

— Jag får väl se; blått tar sig inte bra ut mot grått.

Hon gick småsjungande ut med blommorna. I dörren stod lilla Larsson och neg.

— Har den äran att gratulera, fru grefvinna — hviskade hon och försökte se knipslug ut.

— Tyst då, stygga Larsson — sade fröken skrattande.

Friherrinnan v. S. var af gammal adel och hade i sin ungdom varit en af de mest lysande stjernorna vid hofvet. Hennes ovanliga fågring hade samlat omkring henne en stor skara beundrare, och vid tjugutvå års ålder ingick fröken Beate Jaqueline v. Y. äktenskap med en högre officer, ståtlig och vacker äfven han. Rikedom och lyx omgäfvade det unga paret. Vintrarne tillbragtes i Stockholm, somrarne vid det natursköna Ekeborg, ditt ett lysande sällskap då inbjöds. Efter ett kort, men relativt lyckligt äktenskap dog mannen, lemnande enkan i djup sorg med de båda barnen Malcolm och Eleonore, som ännu länge behöft en fars ledning.

Sonen hade vuxit upp utan allvarligare tillsyn, men med de goda redbara anlag, som han egde, hade han utvecklats till en i sällsynt grad sedligt ren karakter, enkel och allvarlig. Men tillika hade hans böjelse för tröghet och maklighet fått växa fritt. Friherrinnan var ytterligt svag för båda barnen, synnerligast för sonen, och kunde ej förmå sig att skicka honom till något allmänt läroverk, utan hans studier sköttes hemma af en god och skicklig lärare, som

dock oupphörligt uppmanades att ej öfveranstränga den unge baronen. Gossen hade dock stor fallenhet för studier och god fattningsförmåga, så att han vid nitton års ålder tog en vacker mogenhetsexamen.

Sedan ville ynglingen egna sig åt landtbruket, men detta ville hans mor på inga villkor gå in på, Helst hade hon sett, att han blifvit militär likt fadernmen detta hade han en afgjord motvilja för, och efter åtskilliga stridigheter mellan de olika viljorna i familjen gaf baron Malcolm slutligen vika och reste till Upsala för att läsa på kansliexamen. Detta var nu sju år sedan, och ännu hade ingen examen blifvit tagen; endast en tentamen hade han försökt sig på, och då denna ej gick efter önskan, hade all energi försvunnit. Hans medfödda tröghet tillika med en viss bitterhet hade uppammats genom detta honom påtvingade sträfvande efter ett föga efterlängtadt mål, och friherrinnan hade börjat vackla. Den förut så lifliga böjelsen för det praktiska landtbruket hade dock svalnat betydligt under dessa bortkastade år. Skulle den väl kunna väckas till lif igen?

När Eleonore blef fullväxt och skulle föras ut, började friherrinnan åter visa sig i stora världen, ännu vacker och intagande nog att väcka beundran. Det var nu tredje vintern hon tillbragte i Stockholm, och hennes förhoppningar om ett passande parti för sin dotter tycktes nära att förverkligas. Sedan tänkte hon nästan att helt och hållet draga sig tillbaka och lefva för sina underhafvande, men vid dessa anspelningar på ett borgerligt lif logo blott hennes närmare vänner.

* * *

— Mamma lilla, skola vi inte fara ut än? Är du inte färdig?

Det var dagen före afresan från Stockholm, som Eleonore visitklädd och nervöst otålig tittade in i sin mors toaletterum.

— Är hyrkusken redan här? — Friherrinnan reste sig upp från stolea, der hon satt.

— Hyrkusken, snälla mamma, han har suttit här ute och väntat öfver en half timme, tror jag.

Frökens oro kunde ej längre döljas; hon trampade otåligt med de små spetsiga skorna.

— Bästa Eleonore, var stilla, du inquietterar mig med det der trampanDET; jag tror, att du fått en släng af danssjukan, efter du inte kan hålla dig stilla, min vän.

Äfven friherrinnan var i hög grad orolig, fastän af motsatt skäl. Eleonore ville komma sin väg så fort som möjligt; friherrinnan åter ville uppskjuta afresan. Orsaken var, att ingen förklaring ännu hörts af från grefve Z. Eleonore hade undvikit den med alla de små oskyldiga konstgrepp, hvaraf qvinnan har ett så rikt förråd. Nu, den sista tiden, hade en förkylning, som grefven ådragit sig, kommit henne till hjälp, så att de ej sammanträffat. Friherrinnan hoppades, att han skulle vara så pass återställd, att han kunde göra dem en afskedsvisit. Eleonore fruktade det. Ju närmare det led till hemresan, desto mer motbjudande föreföll det henne att bestämma sitt öde. Hon ville vara fri och oberoende denna sommar tillsammans med sina barn-domsvännen; hon ville inte vara bunden af några trohetslöften.

— Lindgren, spring efter mamsell — ropade fri-

herrinnan. — Hvar i all verlden är hon nu? Hon står i något hörn och läser »Vandrande juden», kan jag tro, Larsson, Larsson, hittar inte Lindgren på henne? Det är då förskräckligt, hon börjar verkligen att bli för gammal i gården. L-a-rs-son?

— Mamma skickade ju henne sjelf till tant Marie Louise — sade fröken Eleonore, som, alldeles oberörd af denna uppståndelse, resigneradt slagit sig ned i salongen, lekande med lilla Topsy.

Derifrån har hon väl hunnit tillbaka; hon tar lifvet af mig med sin långsamhet, ja, det gör hon — sade friherrinnan afgörande, i det hon sprang ur rum och i rum, rörande omkring hvad mamsell Larsson med så mycken omsorg ordnat till nedpackningen. — Hon sitter väl hos mamsell Svensson och dricker kaffe, förstås.

— Kära mamma, bråka inte nu, låt oss fara, och låt Larsson husera som hon vill — sade Eleonore uttråkad och orolig, men kunde ändå ej afhålla sig från att småle.

— Låta Larsson husera, jo, då blefve det bra. Lindgren, hör han inte, att det ringer, nej, det var midt emot. Att hon inte kommer, jag blir alldeles...

Men innan friherrinnan hann blifva något, stod mamsell Larsson der, röd, svettig och anfådd.

— Friherrinnan bad så mycket helsa, friherrinnan kommer ned till tåget, när friherrinnan och fröken reser, och så skickade friherrinnan ett visitkort, som friherrinnan skref på — flämtade hon.

— Nå, är hon då äntligen här, kära mamsell — fnurrade friherrinnan. — Jag trodde, att hon somnat på vägen, efter hon aldrig kom igen, och jag hade allvar-

samma funderingar på att sätta polisen i rörelse, i händelse hon blifvit enleverad för sin skönhets skull.

»Mamsell» stod stilla och tålig och hörde på; hon hade nästan sprungit hela vägen och varit nog enfaldig att vänta sig ett litet erkännande för sin skyndsamt.

— Jag undanber mig alla miner, min kära mamsell; hon har väl suttit hos mamsell Svensson och druckit kaffe, kan jag tro, men det är det samma. Jag tappade min ring med briljanten derinne. Larsson får taga rätt på den.

— Men, söta friherrinnan, om jag inte hittar den — utropade lilla Larsson förskräckt. — Jag vet ju inte, hvar den tappades.

— Hittar den... visst hittar hon den. Lägg in den i juvelskrinet, men kasta icke nyckeln efter sig. Packa sedan ned hvad hon hinner, men lägg inte min hvita spetschal bland syltburkarne, det undanber jag mig. Lindgren, min kappal! Är du färdig Eleonore? Din hatt sitter snedt, mitt söta barn, så då ser ut!... Kör, kusk.

När friherrinnan ett par timmar derefter kom tillbaka, var hon vid ett strålande humör. Alla hennes vänner hade varit så artiga mot henne, talat om sin saknad efter dem, slagit fram ett och annat om Eleonores framtidsutsigter, om hennes mors bibehållna skönhet, att hon och dottern sågo ut som systrar o. s. v.

— Larsson, hvar är Larsson — ropade friherrinnan — hon har ju varit fasligt snäll nu, som hunnit så mycket. Hon är märkvärdig att packa. Ser du, Eleonore, hvem skulle kunna få ned en klädning så slät och fin som hon. Hvad gör hon nu då? Hejda sej,

kära Larsson; den der grå sidenklädningen vill jag visst inte ha, den kan Larsson lägga i sin kappsäck. Jaha, nu skall jag säga, att hon kan se söt ut; det är rysligt, hvad hon är kokett!

— Här är bref från Malcolm, mamma — sade Eleonore på aftonen och lemnade modern brevet, hvilket denna ifrigt emottog. Eleonore såg på henne med sorgset deltagande; hon kände så väl till dessa ständigt återkommande förhoppningar på en lysande examen, denna gång på gång upprepade missräkning och modlöshet, dessa sinnrika försök att urskulda både sig sjelf och sonen. Eleonore hade hört det der hvarje termin och längtade innerligt efter att det en gång skulle taga slut.

Efter genomläsandet af brevet gömde friherrinnan det utan att yttra ett ord. Om en stund sade hon blott:

— Malcolm möter oss vid ... station.

Eleonore tvekade; slutligen sade hon:

— Mamma, nu är det väl slut med hans Upsalaresor, eller hur?

— Vi få se — svarade modern och lemnade rummet.

ANDRA KAPITLET.

— O, hvad det är gudaskönt att vara hemma!
— utropade Eleonore några dagar derefter, då hon låg sjelfsvåldigt utsträckt på gräset i parken, en bild af det största välbefinnande.

— Kära barn, hvad tror ni friherrinnan skulle säga, om hon såge er nu? — sade hennes sällskap, i det hon knäpte ihop peignoiren, ordnade och strök på drägten, slätade hennes hår och med ett ord sökte gifva henne ett mera civiliseradt utseende, som hon uttryckte sig.

— Det bryr jag mig inte om — sade den unga damen skrattande — man kan väl inte alltid vara »comme il faut» heller.

— Joo, nog är friherrinnan det; åtminstone har jag då aldrig sett henne på annat sätt — fick hon till svar.

— Usch då — sade Eleonore skämtsamt och höjde på axlarne — men berätta något nytt nu, kära Ulla. Hvad har ni haft för er här? Äro de sig lika alla människor? Huru må de hos —hjelms? Och den der nya, underliga herrn, som kommit hit, har du sett honom? Och huru må de hos prostens? Är Sven sig

lik? — Vid de sista orden drog en lätt rosensky öfver den frågandes kinder.

— Så Eleonore går på. Huru i all verlden skall jag kunna svara på så många frågor! Jag börjar med den första då.

— Anej, börja med den sista! — Eleonore vände bort sitt ansigte och lekte med ett grässtrå.

En slug, forskande blick ur de små grå, djupt liggande ögonen fästes på Eleonore. Den tillfrågade var en medelålders qvinna, som tycktes tillhöra medelklassen; drägten hängde löst och slarfvigt på den korpulenta gestalten; hela ansigtsuttrycket var klokt och vaket; mimiken var öfverträfflig och kunde öfvergå från mystisk och olycksbådande till den mest uppslupna skålmaktighet. Hennes bror, som efterträdt sin far i tjensten, var inspektör vid Ekeborg, och hos honom, den gamle ungarlen, var Ulla husförestånderska och sällskap. Imellanåt hjälpte hon äfven till med sömnad och litet af hvarje hos friherrinnan. Läst hade hon allt hvad hon kommit öfver, så att hon hade ett slags ytlig inblick i hvarjehanda. Äfven spiritistiska skrifter hade kommit i hennes händer, studerats och gifvit anledning till mycket grubbel och funderande.

Hennes ovanliga talang att berätta hade förskaffat henne stort anseende hos de unga i socknen. Då de voro barn, hade Malcolm, Eleonore, Hanna och Sven många, många gånger med andlös spänning lyssnat till de ömsom hemska, ömsom rörande skildringarna i hennes sagor. Nu var väl den tiden förbi, men den kloka qvinnan bibehöll dock ännu sin makt, var hela familjens tysta förtrogna och ledde stundom helt

omärkligt med sin skickliga hand trådarne i detta ganska invecklade familjemaskineri.

— Kors, inte trodde jag, att fröken Eleonore nu mera intresserade sig så mycket för pastor Rutström; han är ju bara en fattig pastorsadjunkt — fick fröken nu till svar på sin fråga.

— Fattig eller rik, så är han min barndomsvän — blef det korta, otåliga svaret.

— Söta barn — det sluga, olycksbådande uttrycket syntes igen — ställ inte till något ledsamt; pastorn är farlig, akta sig för honom.

— Farlig, hvarför det? — Eleonore flög upp, som stungen af en orm.

— Se så, lugna sig nu — bad Ulla med en ton, som kunde bringa hvilken som helst till kokpunkten — när Eleonore såg honom sist, var han student. Hvad han kunde ha för sig i Upsala, vet ingen, men...

— Du är förfärlig, Ulla, hvad menar du! ... Säg!

— Nu är han mycket svärmisk och så vacker sedan, med sitt långa, ljusa hår och skägg och de talande blå ögonen.

— Kära Ulla, du blir ju riktigt vältalig — Eleonore försökte att se lugn och obesvärad ut.

— Mins Eleonore, att det står i bibeln om Elias' ande och kraft?

— Ja, visst mins jag det. Hvad har det med pastorn att göra?

— Elias' ande, står det — rösten hade öfvergått till en grafisk hviskning — jag tror, att pastorn är Elias.

— Hvad menar du, Ulla? — Eleonore såg häpen på henne.

— Joo, när en menniska dör, så går hennes själ in i en annan kropp. Ser, Eleonore, nu tror jag, att Elias' ande slutligen på sin vandring kommit in i pastorn.

— Är han så värtalig då?

— Ja, det är så märkvärdigt, så det kan Eleonore aldrig tro. Akta sig, han drar en med sig.

— Akta mig, Elias är väl inte farlig. — Eleonore smålog; att motsäga Ulla, när hon kom på de der idéerna, visste hon var inte värdt. — Vi ska fara till prostgården i eftermiddag — fortfor hon afledande.

— Hm ... jåså — Ulla stirrade på henne och strök sig öfver pannan, som om hon vaknat ur en dröm. Det blef tyst en stund.

— Har Ulla hört, att mamma så gerna vill, att jag skall gifta mig med grefve Z.? — frågade Eleonore plötsligt.

— Jag har nog hört något ditåt. Nå, hur vill lilla fröken sjelf då? — frågade Ulla forskande.

— Åh, jag vet inte just ... Han kan vara så bra han som någon annan, vet Ulla, han är rätt snäll — sade Eleonore likgiltigt.

— *Rätt snäll*, söta barn; inte ska man tala så lugnt och kallt om sin blifvande herre och man — svarade Ulla midt emellan skämt och allvar.

— Blifvande, det är ännu ganska osäkert, skall jag säga Ulla — utropade fröken retligt och ryckte upp hela knippen af gräs omkring sig, der hon låg. — I alla fall, min *herre* blir han då aldrig, om han också blir min man. Han är en riktig kruka, min käre

grefve, en riktig erkekruka; honom kan jag styra hur jag vill. Usch då, de äro ändå bra tråkiga sådana der fadda karlar!

— Lita inte på det, att han är fadd och söt nu och att fröken därför skall bli herre i sitt hus; hon känner inte karlarne än — sade Ulla i olycksbådande ton. — Nog kunna de buga och krusa och vara mjuka tjenare, så länge de äro friare och fästmän, men låt dem bara bli äkta män, så sjunga de ur en annan tonart; då är det de, som äro herrar... Tro mig, barn.

— Ulla pratar — svarade Eleonore misslynt och och gjorde en liten näpen grimas. Sedan sträckte hon ut sig i gräset med lilla Topsy i famnen och sade halft drömmande, i det hon smekte hunden: — Men du och jag, Topsy, vi äro riktiga vänner, vi kunna lita på hvarandra du, eller hur? — Hon kysste det lilla vackra djurets fina nos gång på gång.

— Jaa, till dess någon lockar honom ifrån fröken med en nygräddad pannkaka eller ett sockerbröd; då är han inte heller längre att lita på — mumlade Ulla ironiskt.

Eleonore hörde inte på henne; hon hade sträckt ut sig på marken i hela sin längd och såg drömmande utåt nejden. Det ena minnet efter det andra gled sakta förbi hennes själs ögon. Än smålog hon, än drog en lätt sky öfver de fina, uttrycksfulla dragen. Till slut slöt hon ögonlocken och låg helt stilla en lång, lång stund.

— Sofver lilla fröken? — hviskade Ulla om en stund.

Eleonore såg upp och log; en fuktig glans hvilade öfver ögonens klara pupiller.

— Ja, Ulla — sade hon — jag drömde, men nu är drömmen slut.

Hon reste sig beslutsamt, ordnade sin dräkt och gick med hastiga steg mot corps-de-logiet. Ulla såg dystert efter henne.

— Är drömmen slut — hviskade hon för sig sjelf — nej, just nu börjar den.

— Sitter du här... kors så skönt här är... och syr på inspektorns nya stärkskjortor. Kors, hvad här var ljuffigt, puh! Jag har fäktat i värmen med smörbrödsbaket, så det kan du aldrig tro, och baron Malcolm åt upp hälften... smörkransarna är han alldeles besatt efter... står i Hagdahls kokbok för resten.

Det var mamsell Larsson, som brådskande, röd och svettig, med förklädssnibben i handen, kom fram till Ulla och sade detta.

— Står baron Malcolm i Hagdahls kokbok? — frågade Ulla.

— Å... du är så retsam så — skrattade lilla Larsson — kransarna, vet jag. Och nu blir det brådt med frökens nya bomullsklädning, som hon vill ha här ute: jag klipte till henne i går qväll...

— Klipte du till fröken?

— Tyst, du otäcka, ... med bluslif och slät kjol, och vet du, jag fick friherrinnans grå siden; kanske du får den svarta.

— Hör du — afbröt Ulla henne hastigt — du såg väl grefve v. Z., hurudan är han, berätta!

— Ack, grefve v. Z., frökens fästman — utropade mamsell Larsson intresserad — han är en så rar herre

och så snäll, så det kan jag inte tala om. En gång höll han på att knuffa omkull mig i tamburen; jag bar ändå en geléeskål med marmelad i, och så sa' han »ursäkta», och en gång tog han af sig hatten för mig och frågade, hur jag mådde.

— Ja, blir inte fröken jaloux på dig, så är det märkvärdigt; nog ska' jag varna henne — försäkrade Ulla — men det var inte egentligen huru han var mot dig jag ville veta, utan hur det såg ut med fröken och honom.

— Fröken och honom — mamsell Larsson såg rådlös ut — hur skall det se ut annat än bra!

— Kan du inte begripa, att jag vill veta, om han är artig mot henne och hur hon bar sig åt och sån't der — utropade Ulla otåligt.

— Med blommor och så'na der skickningar? Ja vass, det var han, och fröken; hon var just lite' ömsee sidig så der — sade Larsson oskyldigt och beredd-sig att gå in.

— Men hvad sade friherrinnan då? Har du reda på det?

— Friherrinnan tycke mycket om grefven hon och sade, att han skulle göra en lysande ka-ka-tesch eller hvad det var.

— Karrier var det väl.

— Jaa, det var väl det då, men fröken hon sa', att han var så dum så, och karrärn gjorde henne just det samma, sa' hon.

— Jaså, sade hon det; det kunde jag just tro — sade Ulla betänksamt.

— Men blommorna och det der tyckte hon nog om förstås, alldeles gruffligt. Och en gång, när frö-

ken hade fått en så'n grann skickning från grefven, kom det bref från dig, och jag förstod inte bättre än att berätta om pastorn och allt möjligt, och fröken blef så ifrig så... Jag begriper inte, men fröken kan visst inte med pastorn, för hon blir just som häftig, när man talar om honom. Nog är han en rar karl ändå, fast han är litet läsare! Jag begriper inte fröken.

— Du är då alltid så märkvärdigt skarpsinnig du, kära Stafva, en riktigt farlig människa — sade Ulla ironiskt och smålog på sitt egendomliga, menande sätt.

— Så du pratar, man rår väl inte för att man varit med i världen och förstår litet — svarade mam-sell Larsson smickrad. — Men grefven spelar gerna biljard, det sade kammar-Lina, för det var litet väl med grefvens betjent och henne, fast inte tror jag, att det är något att lita på, det sade jag Lina, men hon blef så arg så. Det vet man väl, sådan herre sådan dräng, och grefven sällskapar med både variété-damer och operamamseller, säger dom; inte för jag vet något, men dom för ett så'nt lif der oppe i Stockholm, så det kan du aldrig tro. Nå ja, får han våran fröken så får han väl sluta opp med så'nt der. Dom kan nog rasa ut i ungdomen förstås, men när dom blir gifta karlar, så blir dom stadiga och allvar-samma, det har man sett förr.

— De der otäcka karlarne, fy då, jag vill inte nypa i dem med en lång tång en gång — utbrast Ulla, men tillade inställsamt: — Hör du, lilla Stafva, du som har ögonen med dig och står så väl hos herr-

skapet, om du får höra något, så kan du väl tala om det för mig.

— Ja, kära Ulla lilla, det lofvar jag visst det — utropade stackars lilla Larsson och kände sig, som om hon hade hela familjens öde i sina händer. — Du vet väl, att vi alltid ha varit goda vänner. Men kära hjertandes, så jag står här och pratar och glömmmer sylt och saft och allting! Besittningen kommer inte kokerskan och skriker på mig... Strax, mamsell Mari, strax!

Och lilla Larsson snodde i väg med hisklig fart och förklädessnibben ännu i handen.

På eftermiddagen vid femtiden sutto friherrinnan, fröken och baron Malcolm i sitt vackra ekipage vid corps-de-logiets trappa, färdiga att fara till prostgården.

— Kära Larsson, koka nu godt kaffe och bjud Ulla och inspektorn, och tag fram småbröd af alla sorter; ni tycker ju om det allesammans — sade friherrinnan fryntligt, innan vagnen satte sig i gång.

— Ack, söta friherrinna, det näns hon visst inte; två kaffeböner på hvar; hon är så rysligt snål så — utropade Ulla och stack fram sitt hufvud.

— Och småbröden åt jag upp — sade baronen skälmaktigt.

Larsson bara skrattade; slutligen sade hon:

— De narras bara, både baron och Ulla, söta friherrinnan — och så skrattade hon igen.

— Jaa, det är bara jag, som är snäll, eller huru, Larsson lilla? — sade fröken och tog oförmärkt handkammarnyckeln ur hennes förklädesficka. — Koka nu godt kaffe åt er — hviskade hon och räckte Ulla

nyckeln under de andras skratt. Vagnen sattes i det samma i gång, och lilla Larsson stod häpen, med vidöppen mun och handen i förklädesfickan, seende efter det bortilande ekipaget.

Ju närmare de kommo målet för sin färd, desto skönare brunno rosorna på fröken Eleonores kinder. När åkdonet stannade vid prostgårdens port såg hon sig med glad oro omkring.

— Ack, se der är prosten; nu satte han sin aftonpipa ifrån sig — sade hon gladt, då det gamla välkända hufvudet med kalotten och den hvita hårkransen visade sig i fönstret.

I nästa ögonblick stodo prosten och hans hustru på trappan, fryntligt välkomnande sina gäster. Prosten var en ännu kraftfull, väl bibehållen man, oakadt han närmade sig sjuttioalet. Eleonore hade gått och läst för honom och var varmt fäst vid sin gamle lärare. Med ett lätt hopp var hon ur vagnen och uppe på trappan, och i nästa ögonblick hvilade hennes hufvud mot den gamles bröst, hennes armar om hans hals. Hvem kunde i detta ögonblick känna igen den firade skönheten, den förflutna saisonens stjärna!

— Mitt söta barn, min kära lilla flicka, hon har ändå inte i stora världen glömt sina gamla vänner — sade prosten mildt och förde smekande sin hand öfver hennes glänsande hår. Sedan lade han armen sakta omkring hennes lif och förde henne in i salen. Friherrinnan och prostinnan gingo sida vid sida språkande; baron Malcolm kom i sakta lunk efter.

— Du lilla toka — sade friherrinnan med sitt lätta, fina verldsdamsleende — tillåter du nu kanske

mig också att helsa på vår käre prost. — Hon räckte honom båda sina händer. — Ni kan tro, mina vänner, hvad det skall kännas lugnt och godt att vara hemma igen från fester och bråk, att få umgås förtroligt med sitt värderade, afhållna prostfolk och höra prostens vackra predikningar — sade hon artigt och vänskapligt, der hon gick imellan dem båda in i förmaket för att slå sig ned i soffan.

— Hanna och Sven gick ut — svarade prostinnan på sin mans frågande blick — de tänkte gå och höra om gamle Olle stackare, som ligger sjuk, utan skötsel, men de äro nog snart här igen.

Prostinnan gick ut för att göra sina anordningar, och mellan de öfriga började ett lifligt samtal om socknens fattiga, hvaruti baron Malcolm dock endast med ett och annat enstaka ord tog del. Han satt i den gamla länstolen och njöt i tankarna af prostinnans läckra rån, som han visste ej skulle komma att saknas till kaffet. Prosten och han högaktade hvarandra helst på afstånd ty den gamle mannen hade svårt att fördraga detta förslösande af de kraftfulla ungdomsåren, detta sömngångarlif, som var så olikt hans eget nyktra och verksamma lif.

När värdinnan kom in, började förfrågningar efter de gifta barnen på båda sidor, hvilket naturligtvis för båda mödrarna var ett högst intressant ämne. Men prostinnan såg oupphörligt mot dörren efter de båda promenerande. Hon var alltid litet ifrig, att friherrinnan skulle märka det stela förhållandet mellan prosten och unge baron, ty detta visste hon skulle bringa modershjertat smärta, och det ville hon undvika, ehuru både hon och hennes man ogillade friher-

rinnans aristokratiska envishet vis å vis sonen och äfven helt öppen hjertigt sagt henne det.

Ändtligen syntes de väntade i allén; prostinnan drog en lättnadens suck, och Eleonore kunde nästan höra sitt hjerta slå.

Den glada, hurtiga Hanna neg djupt för friherrinnan, när denna kom emot henne, men den förnäma damen gaf henne en ceremonlös, men dock hjertlig omfamning. De unga helsade gladt och förtroligt på hvarandra.

— Se der ha vi ju unge pastorn också — sade friherrinnan förbindligt och räckte honom sin hand. — Särdeles angenämt att ännu en gång få sammanträffa med er i ert hem.

Han var en ung man på några och tjugu år, lång, smärt, inte egentligen vacker, men med ett intelligent, tilldragande utseende. Det ljusa, väl vårdade skägget och de stora, talande blå ögonen harmonierade behagligt med den breda pannan, som vittnade om mycken tankekraft.

En lätt rodnad spred sig öfver de bleka kinderna, då han fattade Eleonores hand och lät sina ögon vänligt forskande hvila i hennes.

— Välkommen hem, Eleo... fröken Eleonore — rättade han sig — måtte ni komma att trivas bland oss här i vårt stilla landtlif; för oss blir det en stor glädje att få ha er här.

Han höll ännu hennes hand i sin, och hennes ögon glänste emot hans, då hon stilla svarade:

— Tack, men hvarför skola vi begagna den der främmande titeln? Få vi inte fortfarande vara som

förr, Sven och Eleonore? — Hon drog sakta sin hand ur hans och log emot honom.

— Ingenting kunde vara mig kärare, men jag visste inte, om jag skulle våga — svarade han med glädjestrålade ansigte.

— Och mig glömmet du naturligtvis för damernas skull — utropade Malcolm halft stött, halft skämtsam och slog honom på axeln.

— Malcolm, ack, ursäkta mig, och hjertligt välkommen — sade Sven litet förlägen och skakade hand med honom. Malcolm hade han glömt; ja, hvad värre var, han hade glömt hela världen omkring sig, då han fick se Eleonore, som han inte sett på ett par, tre år. Han hoppades nästan, att hon skulle hafva förändrat sig på dessa år, men det hade hon icke; ännu var hon den samma, hans drömmars Eleonore; ännu hade icke lifvet i stora världen förvandlat henne till en själlös marionett med förkrympt hjerta.

— Ack, Hanna, du har ju ännu ditt gamla skräliga piano kvar — utropade Eleonore skrattande. — Prosten, säg när får Hanna nytt piano?

— Nytt piano, ett sådant påfund! — svarade prosten skälmaktigt. — Just som inte det här vore godt nog åt henne att klinka på. Jag har nog råd för mina pengar ändå, skall lilla fröken tro.

Eleonore hade slagit sig ned i salen vid pianot och lät sina fingrar lekande, halft omedvetet glida öfver tangenterna. Mjuka, perlande löpningar afbrötos af ett eller annat svärmiskt ackord.

— Nu ska vi spela ouverturen till »Hebriderna», Hanna — sade hon plötsligt. — Mins du, hvad vi traglade med den och hvad vi voro stolta, när den

gick någorlunda. Sedan skall Sven sjunga. Han har väl sin vackra röst kvar, Hanna?

— Ja, det har han nog, men nu får man just inte höra den oftare, än när han messar i kyrkan om söndagarne — svarade hans syster.

— I qväll blir ett undantag; jag vill höra honom sjunga — sade den unga damen bestämdt.

— Vill Eleonore sjunga en duett med mig då ... en af de gamla? — Han log emot henne.

— Ja, jag vet inte ... kanske — hon såg tveksamt ned på tangenterna. — Någon gammal hederlig Mendelssohn, eller hur?

— Ja, just en af dem.

Hebriderna spelades och gick förträffligt; sedan sjöng Eleonore och pastorn en duett, hvarefter följde arian ur Elias: »Om af allt ert hjerta I mig söken», föredragen af pastorn. Han hade en stor, ovanligt vacker och klangfull baryton och sjöng med djup känsla och vårdadt föredrag.

Eleonores ögon voro fuktiga, då hon halft skämtande sade:

— Tack, Sven, detta kan man kalla sång. Men om jag blir hemma hela sommaren, så narrar ni mig att bli barn på nytt, tror jag. Jag blir så sentimental som en liten pensionsflicka på den tiden de läste Lafontaines fabler.

Sven såg förebrående, halft förvånad på henne vid detta kalla, ironiska slut på de i början så vänliga orden, men nu ropade friherrinnan inifrån för-maket:

— Eleonore och Malcolm, vi glömma alldeles bort

oss i våra vänners angenäma sällskap; nu är det säkert tid att tänka på hemresan.

De unga logo, och friherrinnan lät snart öfvertala sig att dröja qvar på en enkel supé, hvarefter samtalet gladt och förtroligt fortfor hela aftonen.

Unge baron slog sig ned vid pianot och spelade en mazurka brillante i så svindlande takt och med så kraftfullt föredrag, att det gamla instrumentets strängar voro i stor fara; vid de sista ackorden sprungo också två af med en smäll.

— Men du är förfärlig, Malcolm — utropade systern förebrående, fast hon hade svårt att vara allvarsam.

— Var lugn, Hanna lilla — sade baronen och vände sig med en komisk beskyddande nick mot den talande — jag skall sjelf reparera skadan i morgon. Men hvad i all verlden är det der för en liten täck, original företeelse?

Han hade sett en skymt af en förbiilande qvinlig varelse på gården, men hann ej få något svar på sin fråga förr, än salsdörren häftigt rycktes upp och ett ungdomsfriskt litet människobarn med rösiga kinder, tindrande ögon och en lång fläta utåt ryggen kom inrusande genom dörren. Då hon fick se de främmande, stannade hon tvärt och blef blossande röd öfver panna och kinder. I nästa ögonblick var hon färdig att rusa ut igen lika hastigt, som hon kommit in.

— Nej, hejda dig, Maja lilla; du kan väl stanna och helsa åtminstone, fast det inte blir någon spelning af — sade Hanna småleende och drog henne med mildt våld med sig in i rummet.

— Söta, snälla Hanna, lät mig gå; de se så rys-

ligt förnäma ut — hviskade den unga flickan med gråten i halsen.

— Nej, barn lilla, det passar inte att rusa i väg så der — sade Hanna lugnande — se så, var nu snäll och förständig och kom med mig fram, så får jag presentera dig.

Malcolm stod med vidöppna ögon och betraktade den lilla vildfogeln med oförstäld beundran, men fröken Eleonore rätade på sin ståtliga gestalt och sade med ett förnämt småleende till pastorn:

— Hvar i all verlden har ni fått den lilla vildinnan ifrån?

— Lilla skogsdufvan — sade pastorn småleende — hon är en snäll flicka och ganska rikt begåfvad, fast det inte ser så ut nu. Hon är dotter till den der mannen, som köpt jord af friherrinnan och bebyggt den. Det är en ganska egendomlig historia, så vidt man känner den, ämne till en hel roman tror jag; jag skall berätta den för Eleonore en annan gång.

— Jag tackar.

Eleonore gjorde en förnämt likgiltig böjning på hufvudet, och pastorn drog sig sårad och förvånad tillbaka. Imellertid hade den unga flickan låtit öfvertala sig af Hanna, och hårdt omfattande sin väns hand liksom till skydd »stöpte hon ljus» för fröken och baronen, då Hanna presenterade henne som »fröken Richardsson».

En förnäm, nästan omärklig böjning på hufvudet var det enda svar hon fick af fröken, men baron Malcolm helsade med utsökt artighet. Tårarna voro nära att bryta fram ur den unga flickans ögon vid fröken Eleonores ovänlighet, men så fick hon se sin goda vän

pastorn, och sedan hon skakat hand med honom, kröp hon som en liten fogelunge bakom hans breda rygg och sökte skydd der.

Men detta var alls inte i de båda herrarnes smak. Pastorn var missnöjd med Eleonore och hennes stolta högdragenhet mot det stackars barnet, och baron Malcolin ville till hvad pris som helst hålla henne kvar; den friska omedelbarheten hos detta naturbarn hade tagit honom med storm, han, som endast var van att umgås med stora världens skönheter och se deras studerade säkerhet och likgiltighet för allt.

— Nå, hur mår ekorren, fröken Maja? — sade pastorn vänligt uppmuntrande. — Har ni fått honom att ta nötter och mandlar ur er hand än?

— Ånej, inte går det riktigt än inte — svarade hon blygt, men mycket road — men i går höll han på att göra det.

Hon stannade svårt och fingrade förläget på sitt förkläde.

— Nå, men hvarför blef det ej af då? — frågade pastorn leende.

— Joo, när han stack fram nosen så nära så, då blef jag så glad så jag kunde inte låta bli att ge till ett litet hojtande, och då blef han rädd och qvistade i väg, men imellanåt vände han sig om och tittade på mig alldeles som om han ville skoja med mig . . . Åh, han såg så lifvad ut, så det kan aldrig pastorn tro.

Nu glömde hon sin blyghet, när hon kom in på sitt favoritämne.

De båda herrarne skrattade hjertligt. Icke en s fröken Eleonore, der hon satt i förnäm tillbakadragenhet, bläddrande i noterna, kunde undgå att låta ett

småleende glida öfver sina aristokratiska läppar, men hon ångrade dock genast denna »enfantillage»

— Sade jag något dumt nu, pastorn, efter ni skrattar? — frågade den unga flickan och såg litet förlägen ömsom på den ena, ömsom på den andra af de närvarande.

— Nej, lilla fröken, inte i mitt tycke åtminstone — sade pastorn vänligt — men kanske i de kretsar, der fröken och baron S. vanligen vistas, att det hade tagit sig litet egendomligt ut.

— Nå ja, kanske — sade fröken högdraget — men det gör ju ingenting, ty efter all anledning kommer hon aldrig dit.

— Det är bra svårt att veta — sade baron Malcolm — men naturlighet och öppenhet behöfver ni inte vara rädd att taga med er hvart ni kommer, helst när dessa egenskaper äro förenade med så mycken älskvardhet och grace som hos er. — Han gjorde en artig bugning för fröken Richardsson.

— Nu talar ni alldeles som det står i romanerna; sådant der tycker jag inte om — svarade flickan och såg frimodigt in i baron Malcolms vänliga ögon.

— Jaså, ni läser romaner — sade baronen forskande.

— Åja, ibland så . . . men inte blir det ofta, för det vill inte pappa och moster Greta, och inte har jag tid heller.

— Tid! — Han log. — Hvad är det då, som upptager er dyra tid, min unga fröken?

— Jaså, baron tror, att jag inte har något att göra; jo, det skall man se — utropade Maja skrat-

tande — tiden vill inte räcka till i stället, det är hela felet.

— Nå, men hvad gör ni då? Jag är helt nyfiken; berätta!

— Hå, jag sköter mina studier först och främst, läser matematik för pappa, engelska och tyska för pastorn och spelar för Hanna, och så är jag med om det praktiska också förstås, hjälper moster Greta i hushållet, och nu skall jag lära mig sy kläder, säger pappa.

— Jag får riktig respekt för er, så arbetsam är ni — sade baron Malcolm leende. — Skall ni taga studentexamen på reallinien, efter ni studerar matematik?

— Hu, nej då, men pappa tycker inte, att man är riktig människa, om man inte läser matematik.

— Hm ... jaså, då mäter ni väl allting efter matematiska enheter. Men lefvande språk då, är man inte människa utan att vara hemma i dem heller?

— Joo då, men det är roligt att kunna.

— Ja visst, hvem läser ni franska för då, eller är ni redan tillräckligt förtrogen med det språket? Parles vous français?

— Nej då, franska får jag inte lära mig; pappa tål inte höra talas om det språket en gång.

— Det var högst eget. Hvad har det språket, gjort för ondt då? — sade unge baron litet misslynt; han hade hoppats att få blifva mentor, han också, såväl som pastorn.

— Ja, inte vet jag — sade flickan skrottande; hon kände sig redan som en gammal bekant med baronen. Pastorn hade som artig värd börjat ett sam-

tal med Eleonore, då Hanna för hushållsbestyr måste lemna henne, och baronen och den lilla skogsfogeln tycktes finna sig så utmärkt bra med hvarandra.

— Är det någon mer derinne? — frågade Maja nyfiket, då hon hörde röster från förmaket.

— Ja, prostens och min mor, friherrinnan S. — svarade baronen.

— Hu då, hon är väl rysligt förnäm — gissade Maja.

— Åja, det kan väl hända — svarade baron litet stelt.

— Värre än fröken?

— Jag vet inte; ni får väl se, när ni helsar på henne.

— Nej, det törs jag inte; jag skall gå hem nu.

— Ånej, dröj qvar, vi ha ju så treffligt här, ni och jag.

— Ni drifver väl inte med mig heller? — Flickan blef blossande röd, och hennes förlägenhet höll på att återkomma.

— Nej, på min ära, fröken Richardsson; jag har inte på länge haft en så angenäm stund — försäkrade baron S.

Maja såg misstroget på honom med sina stora talande ögon. I det samma kom Hanna in och gick fram till henne.

— Friherrinnan vill, att du skall presenteras för henne — sade hon — var nu inte blyg och tafatt, utan kom med bara.

— Usch, nej då, det törs jag inte; hon är så rysligt förnäm så, värre än fröken, det hörde jag på baron

nyss — utropade flickan halft gråtande. — Låt mig gå hem!

— Se så, var inte enfaldig nu, Maja — sade Hanna allvarsamt och tog henne under armen — friherrinnan är inte farlig alls, det försäkrar jag dig, bara du inte är sjåpig.

— Joo, jag *är* sjåpig — försäkrade Maja, röd som en pion.

Tröskeln på det gammalmodiga golfvet glömde hon naturligtvis i ifvern och höll på att göra sin entré i förmaket på alla fyra, hvilket ännu mer ökade hennes förlägenhet, och det var med blossande kinder och tårfyllda ögon hon »stöpte ljus» för friherrinnan.

Friherrinnan helsade på henne med den utsökta takt, hvaraf endast verldsdamen, när hon tillika är en qvinna med hjerta, är mäktig.

— En liten sådan skogsblomma skulle blifva en välkommen gäst vid Ekeborg; der behöfs ungdom och munterhet i de stora salarna — försäkrade hon. — Lilla Topsy och Maja skulle säkert bli goda vänner. Det är en silkespudel vet ni, min lilla vän, med så långt hår, så att hon ser ut som en liten duntapp.

— Ack, får jag komma och se honom! Hvad det skall bli lifvadt . . . tack, söta snälla friherrinnan — utropade den unga flickan och glömde ögonblickligen sin blyghet. — Hvad friherrinnan är snäll, mycket snällare än fröken!

Friherrinnan skrattade öfverseende och strök med sin juvelprydda hand öfver hennes kind, hvarefter de båda flickorna gingo ut i salen igen.

— Ett alltför älskvärdt naturbarn, men nog får

lilla Hanna ett horribelt arbete, om hon skall educera den lilla vildinnan — sade friherrinnan och såg efter dem. — Hur gammal är hon?

— Hon har inte fyllt sjuttion år ännu — sade prostinnan. — Hon har ett briljant hufvud och stor arbetsförmåga, påstår Sven, som läser litet med henne.

— Ja, det är godt och väl, men litet polityr behöfs också — sade friherrinnan leende. — Vi ska' väl hjälpas åt med hennes education i sommar, prostinnan och jag. Vi ha båda sett tillräckligt af stora verlden för att förstå oss på sådant, och barnet intresserar mig verkligen. — Hon klappade prostinnan förtroligt på handen.

— Nu är jag alldeles tvungen att gå hem till pappa och se till att han får sin qvällsmjök ordentligt, ty moster Greta skulle gå ut i ett ärende — sade Maja, när hon kom ut i salen. — Ack, hvad friherrinnan var snäll och vacker och ståtlig sedan! Så ska' en lady se ut, alldeles precis på det sättet; henne är jag inte alls rädd för; hon bara skrattade, när jag bar mig dumt åt. Adjö, adjö!

Hon skakade hand med pastorn och Hanna, stöpte ljus för fröken och baron, men just som hon skulle till att öppna dörren sade unge baron vänligt:

— Vill ni inte tillåta mig att också få ta' er hand?

Tveksamt, men med en obeskrifligt graciös rörelse räckte hon sin hand åt honom och sade blygt, i det hon såg upp i hans ansigte:

— Jo, så gerna, men jag trodde inte, att det passade.

I nästa ögonblick sågs hon i den vildaste fart

springa öfver gården och försvinna i en krökning af vägen.

Baron Malcolm såg efter henne, så länge en skymt syntes af den försvinnande gestalten; sedan drog han en djup suck och sade: — Hon är förtjusande, alldeles förtjusande!

— Det var verkligen eget, hvad det lilla naturbarnet intog dig, käre Malcolm — sade hans syster spetsigt — du har då i sanning inte så lätt att bli entusiasmerad annars.

— Nå, det är väl bra då, att något kan väcka min entusiasm till lif — svarade brodern godmodigt.

— Men ni tyckes mycket obehagligt berörd af hennes brist på verldsvana, goda Eleonore — sade pastorn med en lätt anstrykning af förebräelse i rösten — det är väl dock genom tålmod och välvilja hos oss, mera erfarna, som hon i någon mån kan få lära sig det passandes svåra konst.

Eleonore svarade ingenting på dessa ord; hon gick med högburet hufvud in i förmaket till de gamla, åtföljd af herrarne. Baron Malcolm försjönk åter i sin vanliga tysta tröghet, och äfven pastorn var ordkarg och litet stel, men fröken Eleonore var glad, spirituel och älskvärd; det tycktes nästan, som om hon ville vända uppmärksamheten ifrån de båda herrarnes iråkade misshumör.

Vid afskedet hviskade hon till pastorn:

— Ni är missnöjd med mig, Sven.

— Har jag väl rättighet att känna mig nöjd eller missnöjd? Och dessutom, hvad bryr sig fröken S. om det? — sade han sorgset.

Hon såg upp på honom och log sitt älskvärdaste leende.

— Förlåt mig, Sven, jag skall försöka att vara snäll mot barnet — sade hon.

— Tack! — Han tryckte lätt hennes hand, och så skildes de.

— Nu få våra vänner lof att ofta helsa på oss i sommar — sade friherrinnan, der hon gick imellan prosten och prostinnan med deras händer i sina — lofva mig det. Jag har bara ett emot prosten, och det är, att han alltför litet helsar på sina vänner vid Ekeborg.

Hon log emot honom detta förbindliga, behagliga leende, som man lär sig i stora världen.

Prosten tackade och lofvade att snart komma, och så steg friherrinnan med de sina i vagnen. Den rake hvithårige kusken i sitt livré, de otåligt stampande bruna hästarne och den eleganta droskan, allt såg aristokratiskt ut.

Baron Malcolm satt trög, tyst och halfsofvande baklänges i vagnen, men friherrinnan rynkade lätt ögonbrynen och såg litet nervös ut. Eleonore märkte det och vände otåligt bort hufvudet; hon visste så väl hvad som skulle komma.

— Han har verkligen inte embellerat pastorn, sedan jag såg honom sist — började friherrinnan — han har blifvit mager och blek och fått en pregel af läsarprest, som är högst obehaglig, i mitt tycke åtminstone.

— Tycker mamma det; jag tycker, att det klär honom att vara mager — svarade hennes dotter med låtsad likgiltighet.

— Aldrig får han sin fars värdiga, imposanta utseende — tyckte friherrinnan.

— Ja, jag vet just inte det; det kan han väl få. Friherrinnan blef allt mera nervös.

— Hvad hvar det för en läsarsång han sjöng? Han kunde valt något mera passande, herr pastorn; det fins så många vackra sånger.

— Söta mamma, det var visst ingen läsarsång, det var en aria ur Elias, ett mästerverk, och Sven sjöng den verkligen mönstergilt.

— Sven ja, Sven — eftersade friherrinnan retligt — vet du, mitt söta barn, det var verkligen en högst onödig familiaritet det der att ställa till med duskap och barndomsvänskap och barnslighet och svärmeri. Hvad som passade förr passar inte nu mera med de lysande utsigter...

-- Förskona mig, bästa mamma; det der har jag hört tillräckligt många gånger för att minnas det, utan återupprepande — svarade dottern och svepte kappan bättre omkring sig. — I alla fall äro de der lysande utsigterna, som mamma talar om oupphörligt, bra osäkra.

Friherrinnan låtsade ej höra inkastet, utan fortfor:

— Ser du, mitt barn, vi äro skyldiga att tänka på dem, som stå under oss. Jag förstår så väl, att du inte tänkt derpå, ty för en fröken von S. kunde naturligtvis en viss förtrolighet med pastor Rutström icke innebära någon fara, men den der unge mannen kanske icke fullt uppfattar sin ställning till dig och kan möjligen vara inbilsk och egenkär, det känna vi ju inte. För *hans* skull bör du vara mera försiktig. Ditt sätt emot prosten deremot har jag ingenting att

anmärka på; han känner ju sin ställning och höjer sig genom exemplariskt lif nästan till jemnhöjd med hvem som helst.

Eleonore såg uttråkad ut, men svarade intet.

— Om min mor tillåter, skall jag uppteckna det der charmanta talet och bedja Sven Rutström införa det i Pedagogisk tidskrift — sade den unge baronen plötsligt och oväntadt.

— Malcolm, du glömmet dig — sade modern förnärnad.

— Nej, på min ära, mamma; du var riktigt vältalig; skada bara, att det var femtio år för sent — sade den oeffterrättlige Malcolm.

— För femtio år sedan hade det inte behöfts, min son — svarade modern högdraget.

— Nej, vi äro tusan så vanslägtade.

— Malcolm! — Eleonore såg bedjande på honom.

Det blef en obehaglig tystnad, men snart stannade vagnen vid porten, der mamsell Larsson och betjenten bugande togo emot de hemkommande.

Mamsell Larsson höll just på att slå upp sin språklåda, men märkte genast, att friherrinnan ej var vid humör, och teg som ett godt barn.

— Hur i alla dar är det med Larsson? Hon ser ut som om hon rest till torget och tappat smöret — utbrast friherrinnan retligt. — Har hon blifvit stum i en hast?

— Ack nej, Ulla har väl reviderat för hårdhänt i hennes burkar och flaskor derute i handkammaren — förmodade fröken Eleonore. — Eller hur, Larsson lilla?

— Ånej, jag redde mig allt — svarade den tillfrå-

gade och skrattade som vanligt — men jag gaf gamle Olles Lotta en butelj saft, söta friherrinnan; hon är så dålig, stackare, och vill jemt ha något att dricka.

— Nå, det var då märkvärdigt, att hon kunde vara så förståndig och göra det, att hon inte läste undan saften för kräket i stället, det hade just varit henne likt — fnurrade friherrinnan. — Så der ja, nu ha de satt upp fönstret på vid gäffel i min sängkammare för att släppa in alla myggor, som fins i grannskapet! I natt är således inte värdt att tänka på att få en blund i sina ögon, det är klart.

— Men friherrinnan befalde att...

— Befalde jag, att hon skulle föra in myggorna till mig? Nej, kära mamsell, det är fullkomligt miss-tag; vill jag hålla vaknatt, så kan jag väl möjligtvis hitta på något angenämare sätt att fördrifva tiden.

— Kanske friherrinnan befaller, att jag skall sitta der inne i natt, så måtte väl myggorna ha så mycket förstånd att de sticka mig och inte besvåra friherrinnan? — föreslog Larsson i sin hjertas välmening.

— Nej, kära Larsson lilla, det vill jag visst inte; gå hon och lägg sig, innan hon blir alldeles kollrig — svarade matmodern leende och slog henne vänligt på axeln. — Skulle hon sitta der och spöka, så blefve jag väl mörkrädd också.

Morgonen derpå voro åter sinnena i jemnvigt; ja, det såg till och med ut, som om alla ville göra sig riktigt angenäma för hvarandra och utplåna den föregående aftonens obehagliga intryck. Friherrinnan hade fått glada bref från båda sina gifta barn, men hvad som dock satte hennes lynne i dess bästa skick var ett ytterst artigt bref från grefve v. Z., deri han

beklagade sin opasslighet under säsongens sista dagar och framstälde en vördsam förfrågan, om det skulle tillåtas honom att på hemresan från Paris, der han för närvarande uppehölle sig, få göra ett kort besök vid det vackra Ekeborg hos dess älskvärda invånare. En liten fin diplomatisk vink om att han kände sig out-sägligt ensam midt i den stora verldsstaden saknades ej heller, lika litet som att ett ljuft, fastän obestämdt hopp följde honom, att en dag skulle randas, då han fullt skulle kunna glädja sig och njuta af allt det rika och sköna, som här fanns, då han vid sin sida skulle ega ett dyrbart föremål, som med honom sym-patiskt delade allt.

Friherrinnan strålade af tillfredsställelse vid läsningen af detta bref, och äfven Eleonore log ganska blidt, fastän hon icke kunde underlåta att deltaga med brodern i några skämtsamma anmärkningar öfver brevets stilisering samt en och annan liten brist i språkets behandling. Friherrinnan var så genomgående förtjust, att hon till och med lät det passera, när Malcolm med tillgjord patos deklamerade hela brevet, troget återgifvande alla språkliga misstag. När han sedan tilldelade systemen titeln »föremålet» i stället för hennes namn, skrattade modern godmodigt, slog honom på axeln och sade;

— Du är så tokig, min käre gosse, var tyst nu!

Baron Malcolm var öfver hufvud taget som en annan människa efter besöket vid prostgården; tröghet och lojhet tycktes vara som bortblåsta, och han in-tresserade sig för allting.

— Hvert ska' ni taga vägen, barn? — sade fri-

herrinnan aftonen efter nämnda besök, när de båda ungas ridhästar fördes fram till trappan.

— Jag skall rida till prostgården och reparera skadan, som jag gjorde på pianot i går — svarade baronen. — Egentligen borde jag ha' varit der på förmiddagen, men då var jag ju tvungen att vara hemma för att deklamera bref och sådant der viktigt arbete, som inte kunde åsidosättas.

— Jag försäkrar, att du rider dit derför, att du hoppas träffa den der lilla vildinnan igen, som var der i går — sade Eleonore skrattande — hon måtte riktigt hafva slagit an på dig.

— Jaa, flickan var bra hon, jag önskar ni vore så alla hop, då gjorde ni mera skäl för epitetet förtju-sande, förtrollande och allt hvad det nu heter — svarade Malcolm och gick småsjungande ut.

— Nej, jag tackar, det har jag alls ingen lust till — svarade systemen med ett stolt småleende.

Friherrinnan skrattade.

— Nej, jag håller med dig om det, min vän — sade hon — men det är märkvärdigt, hvad landtluften redan verkat välgörande på Malcolms helse; han är ju helt liflig och glad.

— Bah, det är inte landtluften, mamma — svarade fröken Eleonore med en axelryckning — det är den lilla flickungen, som ryckt upp honom en smula.

— Jag har verkligen svårt att tro det, men jag är rätt glad, om hon kan roa honom litet; några extravaganser företar han sig i alla fall icke — sade modern med trygg tillförsigt.

— Nei, för all del, det önskar han visst inte; han

blir snart nog lika trög igen — svarade Eleonore och såg på sitt ur.

— Hvart tänker *du* dig, då Eleonore? — frågade friherrinnan afbrytande. — Polly vill ha en bit socker hon skrapar med sin lilla fot, ge mig en bit socker, Larsson.

Den förnäma damen stod på gården hos Polly, matande henne med socker, smekande och kyssande hennes fina nos. Sådana smekningar skulle hon för sitt lif icke velat bestå något af torpare- eller statarebarnen, om också de menliga små munnarne varit aldrig så väl tvättade, om de än varit aldrig så rosiga och friska.

— Söta mamma, låt mig rida nu — bad den ståtliga ryttarinnan litet otåligt och såg på klockan.

— Hvart tänker du dig, min vän, du ser så otålig ut? — frågade modern och gaf djuret ännu en sockerbit.

— Å, jag vet inte just — svarade Eleonore litet tveksamt — jag rider väl inåt skogen och... kanske jag stannar en stund vid skolhuset; pastorn skulle hålla bibelförklaring der i qväll. Adjö, mamma.

Hon helsade lätt och graciöst med ridspöet och satte hästen i traf.

En skugga drog öfver moderns klara panna, då hon såg efter sin dotter, en lätt skugga, som dock hastigt försvann. Alla de der fantasierna skulle nog försvinna, när greffe Z. kom.

Det var en vacker och imposant syn, fröken Eleonore till häst. Den mörkblå riddräkten af kläde föll mjukt ned på hästens länd utan att dölja rytta-

rinnans nätta små fötter. Ridhatten med sitt långa flor satt käckt på det fina hufvudet med det fagra guldblonda håret, och den smala handen med den väl-sittande handsken höll liksom på lek tyglarna och det nätta ridspöet. Hon förde sig elegant äfven till häst. Arbetarne, som mötte henne och helsades med en glad, vänlig nick, stannade och sågo efter henne med beundrande blickar.

— Hon är farli grann och gemen ock — ut-brusto de.

Äfven friherrinnan stod qvar på gården och såg med förlåtlig modersstolthet på sin vackra dotter. Hon märkte ej, att äfven en annan följde ryttarinnan med knappast mindre intresse. Det var gamla Brita i Snåret, som kommit till herrgården för att tala med »nådi frerinnan». När denna vände sig om, fick hon se gumman.

— God dag, Brita, hur lefver verlden med dig? — sade hon vänligt och klappade den gamla på axeln.

— Gu' da' sötä goä frerinna — sade gumman med gnällande stämna — nu var jag fälle ute i en lycklig stund, som fick se fröken på hästryggen; hon är så lefyndes vacker, rakt som ett soppon, och fager unner ögona är hon sen' så. Jaa, herrskaper är då så obegripliga så en kan rakt skämmas. Mötte jag inte unge baron nunnass, och han höll seg inte för god te' stanna och fråga mej ätter gikta'.

— Ja, kära Brita, hur är det med dina krämpor nu? — frågade friherrinan, som satt sig på verandan.
— Sätt dig ned; inte tål dina gamla ben att stå.

— Tack, söta frerinna, som frågar — sade gumman och satte sig på yttersta kanten af sätet — det krållar seg fram utom ve' värskifte, för då är det alldeles besatt, då värker det i kroppen och susar för öronen så jag blir rakt hufveyr. Och så tänkte jag be frerinna, om ja' kunde få nära droppar, för ibland sätter det seg i bröstet så att det rakt tar emot att andas, och då blir jag så flåsmätter och just som får lof att släppa af alltihop. Och hjertat det dunkar och sticker och svider, och ibland är det rakt som om magskärfven skulle vara nere.

— Ja, nu har jag med mig så rara droppar från Stockholm, så det kan aldrig Brita tro; dem ska' du få af, men var för all del försiktig, för de äro rysligt starka och farliga, men så göra de också verkan — försäkrade friherrinnan.

— Si di der ja fick förra året di va riktigt obegripligä — sade gumman — för när en tog i seg dom så vart det en svede i hela kroppen och just som sang för örena, vet frerinna, jag mötte kus lägga mej på sängen efter dom.

— Ja, men de här äro ändå styfvare, skall du se. Gå nu in i köket och få dig litet mat; mamsell har fruktsoppa i handkammaren, den tycker du ju om.

— Det motte jag väl göra, söta goa frerinna — utbrast Brita och neg på nytt. — Men har jag lof te' fråga, di orerar om att vi inte ska' få behålla fröken, är det sanning att hon har fästman, söta frerinna?

Friherrinnan log.

— Du får väl se, kära Brita, det kan väl hända — sade hon.

— Ja, säj det! Nå allri nån'sin! Det är fälle inte kungens son heller? — sade Brita nyfiket.

— Nej, kära du, det är det visst inte, du kanske får se honom framdeles — svarade friherrinnan och beredde sig att gå in.

— Ja, säj det nå alri nånsin — repeterade Brita och vankade af inåt köket, så fort hennes stela ben förmådde.

I det stora, vackra köket var mamsell Larsson sysselsatt med att sylta. Röd, svettig och beskäftig sprang hon der, satte en syltklick i kokboken, som låg uppslagen, tittade på klockan, lyfte på syltkitteln, smågrälade på köksan, provvade med slevven, om sockerlaget var lagom simmigt och var en liten smula kort om hufvudet, men så snart grytan väl var af elden var hon lika fryntlig igen, och då slog Brita upp sin språklåda, der hon satt vid ändan af bordet och åt fruktsoppa af hjertans grund.

— Ja, si nog är herrskapet obegripliga på alla vis, det är fälle ingen som dispenserar — sade hon — men di är allmänt för enfaldiga med den der illaka spektorn. Jag ska just säja mamsell, att han är en riktig urspegel och en flåbuse ve den fattiga. Men jag ska just säja hur han gör med vårt goa herrskap, han bara lurar döm. Frerinna som är ett fruntimmer kan inte stå med i logar och maksin, och med baron gör han på det viset, att han lurar honom.

Saken var den, att inspektoren var en gammal trotjenare, som stod på herrskapets bästa; när de nu voro alltför svaga och efterlättna mot folket, måste inspektoren försöka att hålla igen, och detta retade naturligtvis de pockande och fordrande. Hans plats var

derför ibland kinkig nog, oaktadt han åtnjöt oinskränkt förtroende. Han klagade stundom, att det just var det samma, om han vore ärlig eller oärlig, när ingen någonsin toge notis derom.

Så snart Brita gått, upprepades hennes ord för friherrinnan. Ulla hade händelsevis kommit in i ett ärende i köket under gummans oration, och med den ovanliga förmåga att härma och parodiera, hvaraf hon var i besittning, återgaf hon Britas ord med samma gnälliga röst och på samma breda sörmlandsdialekt som hon, säker, som Ulla var, att friherrinnan inte skulle fästa sig det minsta vid den gamlas prat. Friherrinnan skrattade också ganska godt, men med det oroliga och nervösa temperament, som var henne eget, började hon fundera på saken, då hon blef ensam, och undrade ändå, om inte Brita kunde hafva rätt i en del och om inspektoren verkligen var så mycket att lita på eller om han inte lemnades alltför mycket utan någon kontroll. Hade inte baronen på Åsa fått mer för en del af sin råg förra året än hon, och tyckte inte hans grefvinna, som var så ovanligt praktisk, att hvetet kördes för hastigt in. Här slarfvades, det var klart, och Malcolm *måste* taga itu med inspektoren. Att han inte förstod det minsta af landtbruket och att detta var hennes egen skuld, glömde hon nu totalt.

Men nu var saken den, att unge baronen var vid ganska dåligt lynne, då han kom hem igen. Pastorn och Hanna voro i skolhuset och höllo bönemöte, sade han; prostinnan bjöd på saft *utan* rån, strängarna på pianot hade han satt dit, men han trodde nog, att den ena skulle gå af med det första igen. Egentliga orsaken till sitt misshumör förteg han dock, och det var,

att han inte sett en skymt af fröken Richardsson, fast han ströfvat omkring i skogen både vidt och bredt. En besynnerlig figur, en riktig jettegestalt, hade han sett stå och hugga ved. Han hade långt hvitt hår och skägg och fina hvita händer; han stod i skjortärmarne och högg, men förde yxan så ovant, att man hvarje ögonblick kunde frukta, att han skulle skada sig. Oaktadt den tarfliga drägten och sysselsättningen kunde man tro sig hafva en konung framför sig, så ståtligt förde han sig. Vid baron Malcolms artiga helsning hade han vändt bort hufvudet och ej besvarat den.

— Det är lilla Marys far, den der besynnerliga figuren, som köpt jord af oss — förmodade friherrinnan.

— Ja, inte vet jag — svarade sonen och slog sig ned i gungstolen med slutna ögon.

— Gamla Brita har varit här, vet du — började modern.

— Jaså, mycket intressant!

— Jaa, Brita är en klok gumma, skall jag säga, och dessutom oss verkligt tillgifven.

— Bah! . . . Sluta upp att ge henne allt hvad hon pekar på, så få vi se, huru tillgifven hon är.

— Käre Malcolm, du måste se upp med åtskilligt här vid gården; det går alldeles på tok — utbrast friherrinnan otåligt.

— Hvad skall vi med inspektorn då?

— Inspektorn börjar bli gammal, och dessutom bör man inte lita alltför mycket på en tjenare. Här är mycket, som inte är som det bör vara, det kan både du och jag se.

— Och Brita först och främst — afbröt sonen.

— Nåja, om gamla Brita skulle observera ett och annat och göra oss uppmärksamma derpå, så tycker jag, att vi böra vara henne tacksamma. I alla fall är det inte endast från henne jag hört ett och annat. Mins du inte, att friherrinnan Stålgans på Åsa till och med endast under en promenad observerade, att våra gården sågo derangerade ut.

Intet svar följde: baron Malcolm såg helt likgiltig ut.

— Käre Malcolm, tala vid inspektorn i morgon; se igenom böckerna och visa honom, att du är herre och han tjenare och inte tvärtom — vidblef friherrinnan.

— Nej, bästa mamma, det försäkrar jag dig, att jag *inte* tänker göra. Skall här hållas dom och ransakning, så är det bäst, att du, friherrinnan Stålgans och gamla Brita sitta i juryn, och jag afsäger mig den äran.

Baron Malcolm tog en bok och började bläddra deri.

— Malcolm, du är ohjelpig — klagade modern.

— Om så är, hvem har gjort mig dertill? — Malcolm hade rest sig upp; en skarp blick ur hans mörkblå ögon mötte moderns, och med hastiga steg lemnade han rummet.

Imellertid hade Eleonore låtit sin häst i sakta skridt fördjupa sig i skogen; hästen kände till sin herskarinnas smak för ensamheten och lugnet derinne och behöfde knappast någon erinran om hvilken väg som skulle tagas. Luften var så ljum, mossan och lingonriset så saftiga och gröna och barrskogens doft så frisk, der den strömmade emot den unga ryttarin-

nan. En känsla af frihet och helsa genomfor hennes själ, tårar af glädje och lefnadslust, egendomligt parade med det nordiska vemodet, stego upp i hennes ögon. Aek, hur lätt andades man inte här i Guds fria natur, emot i den qvafva balsalen med dess doftande parfymer, dess konstlade glädje och dess dolda passioner!

Hon hoppade ned af hästryggen, kastade sig på marken och gömde ansigtet i den svala mossan. Polly var van vid detta tillvägagående och gick lugnt betande ett stycke ifrån henne; vid första lätta tillrop eller hvissling, skulle hon glädt gnäggande springa fram till henne och böja på de fina frambenen, så att ryttarinnan lättare kunde sitta upp. Sedan skulle hon med lätta danssteg ila framåt, liksom vore hon stolt öfver sin vackra börda, och emellanåt med en gnäggning besvara hennes vänliga tilltal.

Underliga, halft omedvetna tankar och känslor genomlade hennes själ. Hvad som under vanliga förhållanden föreföll den unga verldsdamen som lifvets högsta goda var i detta ögonblick så lumpet, så ömkligt och smått. Den djupblå eterns rena färgton tjusade hennes ögon, foglarne hade tystnat, furorna stodo der i allvarligt majestät och kastade sina djupa skuggor, likt gigantiska vålnader, framför sig, och från den rosenfärgade vestern, der solens sista strålar glimmade fram, bröt ett glädt skimmer mellan de väldiga grenarne. Tänk att vara ensam här, bygga en hydda i skogsbrynet för sig och . . . och . . . Här passade ej grefve v. Z., men hvilken, hvilken?

En skär, fin rodnad drog som en rosensky öfver panna och kinder; det glimmade till i ögat, och ett

namn, halft framhviskadt, halft gömdt inom läpparnes milda dallring, förenade sig med den ljufva skogsluften och försvann deri.

Då hördes på afstånd de stilla tonerna af en psalm, burna på vindens vingar fram till platsen, der hon låg. Det var en konstlös, ööfvad sång, men den ljud underbart skön i den tysta qvällen, tyckte Eleonore; den kom från skolhuset, och hon visste, att när den var slut, skulle pastor Rutström tala. Hon reste sig, ordnade sin derangerade toalett och kallade Polly till sig. Hon hade icke hört sin barndomsvän i hans embetsutöfning, sedan han blef prest, men hon visste, att han egde en mer än vanlig begåfning, och hon mindes sedan förr, hur han kunde deklamera; till och med hennes mor hade varit road af att höra det.

Föredraget var nyss börjadt, när fröken steg in i skolsalen, och folket skyndade sig att lemna plats för henne bredvid pastorns syster och lilla Maja Richardsson. Det var en obehaglig, oren luft derinne, oaktadt fönster och dörrar stodo öppna; och det var ej underligt, då der sutto arbetare, svettige, arbetsklädde, nyss komne från fältet. Fröken Eleonore rynkade lätt sin fina näsa; hon tyckte, att det »luktade bondfolk» der inne. Litet underlig kände hon sig också till sinnes, halft generad vid den ovana situationen, men det varade ej länge, förrän hon oemotståndligt, halft motvilligt drogs med af denna glödande vältalighet. Pastor Rutström hade en ovanligt musikalisk stämma, ett sympatiskt yttre och stor lätthet att uttrycka sig. Läger man dertill, att orden kommo direkt från hjertat och att hans lefverne, så vidt menskelig svaghet tillät, öfverensstämde med läran, kan man ej förundra

sig öfver att han drog sina åhörare med sig i sällsynt hög grad. Det något svärmiska och öfverspända hos honom torde väl också gjort sitt till att fångsla, åtminstone en del af dem.

Då han nu fick se fröken v. S., spratt han till, och de bleka kinderna färgades plötsligt röda, men detta varade blott ett ögonblick. Sedan var han åter samme eldige talare, som endast ville samla själar för Guds rike. Kanske var han i afton till och med vältaligare än någonsin. När föredraget var slut, höll han en bön, så enkel, varm och förtroendefull, alldeles som ett godt, älskande barn beder sin fader, utan oro, utan tvekan, utan fruktan att blifva missförstådd. Eleonore blef djupt gripen och böjde ödmjukt sitt stolta hufvud. »Ack, den som kunde bedja så!», suckade hon vid sig sjelf i stilla vemod, och en tår föll, mild och obemärkt, ned från det slutna ögat och gömde sig i klädningens rika veck. Efter bönen följde en psalmvers, under hvilken fröken Eleonore hann blifva sig sjelf igen. Då den vältaliga stämman ej mer hördes, började hon undra på sig sjelf, knota och tveka, och missnöjd med sitt eget jag, halft missnöjd med talaren, tvekande och oviss, gick hon vid Hannas sida ut ur salen. Maja Richardsson följde dem troget.

Om en stund kom pastorn ut; han såg trött, men glad och lifvad ut, helsade till höger och venster, vexlade ett ord här, ett der, till dess han äntligen hann fram till de unga väntande damerna. Han gick fram till Eleonore och tryckte varmt hennes hand.

— Tack för i afton, Sven — sade hon stilla.

— Tack för att ni kom, Eleonore — svarade han.

— Rider du hem nu, så ha vi samma väg — sade Hanna.

— Ja, jag går med er. Polly kan gerna gå efter — sade fröken leende och strök det vackra djurets hals.

— Ack, får jag leda henne? — utropade Maja entusiastiskt. — Hon är så rysligt söt så . . . får jag, fröken?

— Ja, om hon *låter* leda sig, så gerna för mig, min lilla vän — svarade fröken leende och mycket nådigt.

Förtjust sökte Maja att fatta betslet, men i detta fall var Polly obeveklig. Maja måste nöja sig med att se, huru hon gick vid sin herskarinnas sida och imellanåt gaf henne en liten vänlig puff med sin fina nos.

Stigen var smal; Hanna och Maja gingo först, sedan pastorn och Eleonore sida vid sida.

— Sven — sade hon dröjande — ni är en stor talare; ni drar ofrivilligt edra åhörare med er.

— Gifve Gud, att jag finge draga dem alla med mig till Herren — sade han med en svärmisk blick ur sina stora, klara ögon.

— Men . . . — Hon tystnade åter oviss och villrådig.

— Hvarför tystnar ni, bästa Eleonore? Fortfar!

— Ni fordrar för mycket — sade hon i halft missnöjd ton — ingen kan uppfylla hvad ni ålägger en kristen.

— Jag fordrar ingenting; det är Guds ord, som fordrar — svarade den unge presten, djupt betonande hvarje ord.

— Så säga ni alla — svarade Eleonore litet retligt, der hon gick vid hans sida och lekte med ridspöet.

— Och dessutom — sade pastorn — ingen kan uppfylla Guds ords fordringar, detta ord, som säger: Varen fullkomlige, såsom eder himmelske fader fullkomlig är. Det budet kan blott Han uppfylla, som bar vår krankhet och lade uppå sig vår sveda; till Honom skola vi hålla oss, i Hans kraft skola vi sträfva efter fullkomningen.

— Sven — hon stannade plötsligt midt framför honom — ni anser väl oss, verldsmenniskor, evigt förlorade?

— Gud bevar mig derifrån — svarade han med djupt allvar. — Guds ord talar dunkelt i detta fall, men det förbjuder oss inte att hoppas. Ett är dock visst: på synd följer straff.

— Men Gud är ju kärleken, Sven.

— Och rättfärdigheten och heligheten, Eleonore.

— Sven, skola vi skiljas med dessa förfärliga ord? — utbrast Eleonore, då de nalkades skiljovägen.

— Säg något godt, något tröstande ord.

— Hm! — han såg på henne. — Den som beder han får, den som söker han finner, den som klappar, för honom varder upplåtet.

— Tror ni, att jag är en sökande själ? — Hon räckte honom handen till afsked, och om en kort stund ilade hon bort, buren på Pollys rygg.

Pastorn såg länge och tankfullt efter henne; han märkte ej, att de båda flickorna gått ett stycke framåt. Hastigt för han med handen öfver ögonen som för att förjaga en dröm och skyndade efter dem.

— O, hvad hon är vådligt stilig — utropade Maja i full extas — och så vackert hon var klädd sedan! Ack, den som vore så der vacker!

— Hvad skulle fröken Maja göra då? — frågade pastorn småleende.

— Jag skulle dela ut korgar så vådligt så, för då blefve alla förtjusta i mig, förstås.

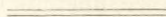
De båda syskonen utbrusto i hjertligt skratt.

— Hvad skrattar ni åt? Sa' jag något tokigt nu igen efter vanligheten? — frågade den lilla prat-makerskan och såg frågande än på den ena, än på den andra.

— Vore det så roligt att utdela korgar? — frågade pastorn skälmaktigt.

— Jaa då, det vore det visst det — försäkrade flickan med känsla och öfvertygelse. — Men se der kommer pappa och moster Greta, då springer jag och möter dem. Adjö, Hanna; tack, söta snälla pastorn, som talte så vackert för oss i qväll! — Hon räckte dem hvar sin hand, och i nästa ögonblick sprang hon i vildaste fart med hatten hängande bakpå ryggen för att möta sin far och fostermor, fru Ericsson.

Men den aftonen bad pastorn en varm, innerlig bön för sin barndomsväns själ.

TREDJE KAPITLET.

— Herr Richardsson — anmälde betjenten följande förmiddag.

— För in honom — befalde friherrinnan.

Hon var ensam i salongen; klockan var half tolf, och friherrinnan hade nyss slutat sin frukost. En fransk roman låg på bordet bredvid henne; sjelf satt hon i sitt vanliga soffhörn, ståtlig och vacker som vanligt. Den långa morgondräkten slöt sig mjukt och behagligt omkring den fylliga bysten, och håret låg vågigt och något oordnad kring den vackra pannan. Hon var typen för en lady, der hon satt.

När dörren öppnades, väntade hon att få se en grof, otymplig landtjunkare i dörren och reste sig halft upp för att förbindligt och nedlåtande räcka honom sin hand, men hon stannade midt för den inträdande och stirrade på honom, som om han varit en vålnad. Äfven han stod tyst och upprörd inför henne.

Det var en kämpahög gestalt med kunglig hållning, det vackra, välformade hufvudet var stolt tillbakaböjdt, och det tjocka, silfverhvita håret föll artistiskt ordnad ned öfver hals och axlar, förenande sig med det långa snöhvita skägget, som täckte nästan hela det

väldiga bröstet. För öfrigt voro dragen ännu kraftiga och angäfvö mannen i hans bästa år. De stora, dunkla ögonen glänste fram under buskiga ögonbryn, och den halft öppnade munnen visade en rad glänsande hvita tänder. Han var den förste, som bröt tystnaden.

— Beate Jaqueline v. S., känner ni igen mig? — frågade han med en stämma, skälfvande af undertryckt rörelse.

— Bernhard Lejonskjöld — stammade friherrinnan — man sade, att ni rest utrikes och dött af sorg efter er unga intagande grefvinna.

— Som ni ser, lefver jag — sade han med ett bittert leende — men huru ni kunde känna igen »grefve Bernhard» i den ruin, som nu står framför er, är mig en gåta.

— Det gjorde jag genast, men sätt er ned, bästa grefve, och låt oss språka förtroligt med hvarandra — sade friherrinnan med intagande hjertlighet — ni kan väl förstå, huru kärt det skall vara för mig att återse min Fabians mest värderade vän.

Han satte sig tigande ned och betraktade med sammandragna ögonbryn den vackra damen bredvid sig.

— Tillåt mig påminna er, min nådiga — sade han — att nu mera är jag rätt och slätt herr Richardsson, enstöringen, misantropen eller hvad man nu vill säga.

— Jag har hört det, herr grefve, men hvarför detta incognito, hvarför dölja er börd och ert ädla namn? — frågade friherrinnan med vänligt intresse.

Han såg forskande och misstroget på henne med sina djupt liggande, underliga ögon; rynkorna i pan-

nan och vecket kring munnen blefvo under denna granskning allt skarpare.

— Fru friherrinna — sade han slutligen med dof, skroffig stämman — det är en sorglig historia och alls inte passande för er. Jag har ingen lust att bli ämne för *cronique scandaleuse*, huru intressant än den pikanta episoden skulle vara att berätta bland mina forne jemlikar.

— Jag borde bli sårad, greve Bernhard — sade friherrinnan mildt — och om jag inte blir det, så är det därför, att ni tycks ha lidit bittert, och lidandet har gjort er orättvis och misstrogen. Nu behöfver ni deltagande och sympati.

— Deltagande och sympati... ja, det är vackra ord, min nådiga. Skada blott, att de inte ha någon motsvarighet i verkliga lifvet — svarade greven bittert.

— Grefve Lejonskjöld — sade friherrinnan och såg på honom med tårfyllda ögon — tro inte, att jag är den förstenade verldsdam ni tar mig för; tro inte, att jag skulle göra er sorgliga historia till ämne för dagens *cronique scandaleuse*. Verldslig och fåfång har man kanske sagt mig vara, och detta med rätta, men hård och hjertlös har ännu ingen kallat Beate Jaqueline v. S. Låt nu er gamle vän Fabian v. S:s enka ersätta hans plats och bli er vän och förtrogna.

Hon räckte honom båda sina händer och smålog vemodigt. Hon var obeskrifligt intagande, der hon satt i sitt qvinliga begär att trösta och hjälpa, glömsk af all etikett och endast låtande sitt goda hjerta tala.

Han fattade de framsträckta händerna och tryckte

dem mildt mellan sina; derefter förde han dem vördnadsfullt, men häftigt till sina läppar.

— Tack — sade han upprörd — ni har låtit mig se, att det ännu finnes äkta gedigen känsla i världen; det skall jag aldrig, aldrig glömma!

En stor, tung tår föll från hans öga ned på friherrinnans hand och glimmade der i solljuset, skönare än diamanterna i den dyrbara ringen, hennes Fabians första gåfva. Efter en stunds strid med sig sjelf började han:

— Välan, då, min ädla tröstarinna, jag vill nu göra hvad ingen annan förmått mig till, låta er blicka in i mitt lifs mörka hopplösa hemlighet. Ni vet, att min hustru var fransyska; jag såg henne och förälskade mig i hennes förföriska svarta ögon under en resa; hon sade sig dela mina känslor, följde mig hem och blef min hustru. Hon var obeskrifligt intagande, det såg ni också; jag var blind för alla hennes fel och tillfredsstälde, så vidt möjligt var, alla hennes nycker. Hon plågade och tjusade mig på samma gång; en kyss, några tårar, och hon kunde få mig att bli den störste dåre i världen. Ack, jag mins många gånger efter festerna vid hofvet och bland aristokratien, huru hon grät och var olycklig därför, att hon ej obetingadt fick priset som den skönaste, mest eftersökta, utan att den firade friherrinnan v. S., som dock länge varit »la rose brillante», gjorde henne rangen stridig. Jag tog henne då på mitt knä, kysste oeh smekte henne, tilldess hon blef glad igen, men er tälde hon aldrig.

En gång mins jag särskildt: det var en bal hos engelske ministern; er toalett beundrades allmänt för

sin originella elegans, parad med enkelhet. Kungen dansade första françaisen med er, och drottningen visade er mycken vänlighet.

— Ja, jag minns den dagen — sade friherrinnan, och hennes ögon strålade vid de lysande minnena. — Fabian blef litet brouillerad med en ung kavalleriofficer, som han tyckte utmärkte mig något för mycket. Fortsätt, bästa grefve.

— Näja, slutet blef det vanliga. Eugenie ansåg sig förbisedd och anklagade er för att med afsigt hålla henne i skuggan. Det blef stormiga uppträden; hon var svårare än någonsin att lugna och tillfredsställa. Först när jag köpt ett smycke för ett vansinnigt högt pris, till hvilket ni inte hade något motstykke, blef hon glad och strålande igen. Då var hon ljuf och älsklig som ett barn och kunde fullständigt linda mig om fingrarna. Jag var Herkules vid spinnrocken. Hon visste det, hon kände sin makt, den listiga lilla ormen, som sålde sin och sin mans heder för en leksak.

Han knöt krampaktigt sin stora muskulösa hand, ådrorna svälde i pannan, och ögonen sköto blixtar. Han tog upp sin näsduk och torkade bort svettdroparne, som framperlade på pannan och kinden.

— Lugna er för all del, min vän — sade friherrinnan orolig. — Om det plågar er så mycket, så sluta upp; då vill jag inte höra mer.

— Förlåt min brist på själfbeherskning. Se, nu är jag ju lugn igen — svarade han och smålog dystert. — Låt mig nu tala till slut, när jag en gång rifvit upp fördämningarna för det förflutnas hemska, brusande ström. Tiden gick framåt på samma sätt; ibland bröt Eugenie's sydländska lynne ut med förfä-

rande kraft; ibland var hon ömheten och älskvärdheten själf; då tänkte hon blott på min lycka och trefnad, och jag var hänryckt. Hon skänkte mig min lilla Maja, eller Maria, som hon döptes till. Förlossningen var mycket svår; både moderns och barnets lif sväfvade i fara. Läkaren sade, att det till stor del var snörlifvets fel, men att hon öfver hufvud taget fört ett alltför oroligt och ansträngande lif för sina klena krafter och sin späda kropps-konstitution. Derför hade hon ingen motståndskraft. Men hon gick igenom och blef frisk igen, och jag hade naturligtvis inte kraft nog att neka henne hvad som var hennes lifs hufvudmål: nöjen och grannlåter. Barnet lemnades förstås i legda händer; modern såg det sällan; för sitt barns vård hade hon inga krafter kvar. Genom en slump hade en pligtrogen, barkär äldre qvinna af medelklassen kommit i vår väg, samma fru Ericsson, min trofasta gamla vän, som ännu förestår mitt hus. Hon blef mitt barns mor i ordets fullaste bemärkelse och är det ännu.

Men nu komma vi till romanens hemskaste sida. I vårt hus umgicks en ung officer, landsman till Eugenie. Huru han kunnat komma in på ett af våra rangregementen, är mig en gåta, men der var han, och han skulle vara en duglig officer, sades det. För öfrigt var han en liten spenslig herre, fadd och tillgjord, som jemt tummade sina små svarta fjun på hakan. Damerna favoriserade den lille karlen alldeles som en liten näpen mops eller silkespudel. Eugenie var själfva älskvärdheten mot honom, hvilket jag fann helt naturligt och gerna tillät, i synnerhet därför, att han var hennes landsman. Att bli svartsjuk på en

så lumpen person föll mig aldrig in, utan hvad jag inte skulle tillåtit någon annan, inte ens Fabian, det fick han oanmärkt göra, som t. ex. att vara hennes pass opp, knäppa hennes handskar, ge henne buketter och hålla henne sällskap, när jag inte hade tid. Vi, militärer, kallade honom oss imellan tennsoldaten, amazonen, lille fänriken o. s. v. Med Eugenie skämtade jag ofta och kallade honom hennes lille riddare, hvilket hon leende och road tillät mig. Öfver hufvud hade hennes lynne blifvit bättre; mot mig var hon ömmare och hänsynsfullare än någonsin, och jag var i sjunde himlen.

En dag mötte jag Fabian på gatan, och vi gingo in på ett kafé.

»Men, Bernhard», sade han skämtande, »hvad säger din unga fru om att sitta ensam? Beate Jaqueline gaf mig tjänstledighet, men har du begärt det?»

»Åh, det har ingen fara», svarade jag skrattande, »Eugenie har sin lille riddare till sällskap; de sutto och språkade, när jag gick.»

Fabian såg allvarsam ut; efter någon tvekan sade han:

»Jag undrar ändå på att du tillåter honom att hålla din vackra hustru sällskap så der; det skulle du knappast ge mig lof till, så gift karl jag än är.»

»Dig, nej, det tror jag rasande väl», svarade jag, »men hvad skulle det göra med den der lille pysslingen?»

»Ja ja, lek inte med elden», fick jag till svar.

»Har någon sagt något? Tala öppet, som det anstår en man, Fabian: min hustrus dygd svarar jag för.

Den usling, som förolämpar henne, skall stå mig till ansvar» utbrast jag på mitt vanliga uppbrusande sätt.

»Hm . . . ta då inte så hett i, brushufvud», svarade Fabian lugnande, »något ondt har jag inte hört någon säga om henne, men hon är liflig, glad och möjligen litet tanklös ibland; jag råder dig som en vän att vara mycket rädd om henne.»

Den aftonen skildes vi, mindre goda vänner än vanligt. Jag var ond på Fabian, Eugenie, fransmannen, mig sjelf, ja, på hela världen. Vid detta lynne kom jag hem.

Hon kom emot mig vid det mest strålande lynne. Då jag ville tala allvarligt med henne, skrattade hon blott åt min enfald, som hon kallade det, och sade, att Fabian kunde inbilla mig hvilka dumheter som helst, bara han satte sin mentorsmin på sig.

»Ack, du store, enfaldige björn», slutade hon, »skall du misstro din egen lilla Eugenie; då blir jag ledsen och gråter, och så får du ingen kyss af mig i qväll.»

Hon hoppade upp i mitt knä och gömde sitt lockiga lilla hufvud vid mitt bröst, som en liten fogelunge under moderns vingar. Snart lyfte hon dock upp det igen, log, grät och sade mildt förebrående:

»Skall du missunna mig att tala med en landsman om mitt varma, sköna fädernesland, när jag blott af kärlek till dig följt med till ditt kalla, dumma Sverige! Tänk, om du vore landsflyktig! Nog skulle du bli glad, om du finge se och tala med en svenska, och inte skulle jag ha hjerta att neka dig umgänget med henne.»

Åter gaf jag vika, och den lille riddaren kom

och gick, oaktadt varningsord och ogillande blickar icke saknades, men jag blef, som om jag varit ursinnig, bara de nämde ett ord om honom, och påstod, att min heder kunde jag skydda sjelf; jag behöfde inga förmyndare. Så uteblefvo varningarna. På våren måste jag företaga en resa för regementets räkning. Eugenie var ömmare än någonsin, då jag reste, och ville inte taga armarna från min hals.

»Lofva mig att inte låta Octave besöka dig, medan jag är borta», bad jag, då jag redan satt till häst.

»Ack, du barnslige tok; naturligtvis lofvar jag det, om du så önskar», svarade hon leende genom tårarna; och så reste jag.

När jag kom hem, var hon borta. Inte en skriven rad, inte ett tecken till att hon kände sin skuld. Jag blef som jag varit förryckt och reste utan betänkande efter. Genom outtröttliga spaningar fann jag deras spår, men upphann dem först i Monaco. Jag hade anat, att de ämnade sig dit eller åtminstone till *något* sådant helvete för att stärka sin kassa, ty hennes juveler, som de tagit med sig, skulle nog snart gå åt, och jag hade märkt en ansats till spelpassion hos henne.

Den lilla falska ormen bevärdigade jag inte med ett ord: hennes tårar och böner hörde jag knappast, men med honom for jag väl litet hårdhänt fram kanske. Jag lyfte den stackaren på rak arm och slungade honom som en boll i väggen. Den lilla franske leksaken lär inte riktigt ha tålt vid det, påstods det.

Grefven ryste, torkade kallsvetten från sin panna

och gick några hvarf öfver golfvet. Sedan satte han sig ned igen och fortsatte:

— Ja, nu är det snart slut med hela historien. Hon gick ur hand i hand, sjönk allt djupare och djupare, och nu är hon död. Hon lär ha dött i ett hem för fallna qvinnor någonstädes i England. Jag reste hem igen efter att ha träffat dem; jag reste lika hastigt, som jag kom. I Monaco kände mig ingen. Väl hemkommen begärde jag mitt afsked, inackorderade min dotter och hennes vårdarinna i en frisk, sund trakt långt borta på landet; sjelf reste jag utrikes igen; det var mig omöjligt att vistas hemma i stillhet. Mina vänner tystade ned saken så godt sig göra lät, försökte att få i gång ett rykte, att min hustru dött helt plötsligt och att det var sorgen der-öfver, som tvang mig att taga afsked från regementet, men om deras försök lyckades, vet jag inte. Saken hade nog varit förberedd länge mellan Eugenie och den der lille herrn; han hade försigtigtvis begärt sitt afsked en tid förut och nyss fått det. När jag efter flere år kom hem igen, kallade jag mig Richardsson. Grefve Lejonskjöld hade dött af ett brustet hjerta der borta i Södern... Så romantiskt!

På en af mina årliga sommarutflygter kom jag hit och fick se den ensliga skogsdungen. Man sade mig, att den var till salu, och jag köpte den.

Grefven tystnade, drog en djup suck och såg dystert framför sig.

— Mins er dotter sin mor? — frågade friherrinnan mildt.

— Nej, hon tror, att hennes mor dog, när hon

var helt späd, och den tron låter jag henne behålla, stackars barn.

— Naturligtvis, hvarför onödigtvis oroa henne?

— Ännu en sak — han talade med ansträngning — barnet är mitt, jag vet det. Och nu tack för ert deltagande: det har gjort mig godt att en gång få tala ut. Men låt mig nu vara herr Richardsson igen.

— Ja visst; efter ni önskar det, min vän. Men säg mig, kände Fabian er historia? — frågade friherrinnan eftersinnande.

— Ja, jag skref ett par gånger till honom under min vistelse utomlands, men jag sade honom aldrig, hvar barnet var. När jag kom hem, skref jag inte alls, så han trodde väl också, att jag var död.

— Ja — utropade friherrinnan lifligt — nu får jag förklaring öfver saker, som jag grubblat öfver allt sedan min mans död. Vet ni, då han låg i sin sista sjukdom och det led mot slutet, tycktes hans tankar vara lifligt fästa vid något, som jag inte förstod. Jag talar till er som till en vän — sade hon litet tveksamt. — Under Fabians sista sjukdom kommo vi hvarandra närmare än någonsin förut; jag llemnade sällan hans sjuksäng och blef hans förtrogna. En gång, när han vaknat upp ur en dvala, hvari han ofta försjönk de sista dagarne, såg han på mig och hviskade: »Beate Jaqueline, försök att få reda på barnet.» Jag trodde, att han ville se Eleonore, som då var helt liten ännu, och förde fram henne till hans säng. När hon kom in, smekte han henne mildt och lade välsignande sin hand på hennes hufvud. men fullt nöjd tycktes han ändå inte vara. Strax efter sedan hon gått ut, föll han i dvala, men full af oro böjde

jag mig ned öfver honom och sade: »Fabian, hvad är det du önskar? Om du kan, så säg mig det.» Med ansträngning af sina yttersta krafter slog han då upp ögonen och framhvisade oredigt: »Barnet, hans barn ... sök upp ... tag vård ... Gud skall väl-signa ...» Detta var det sista han talade; sedan hade han ingen redig stund mer. Men nu förstår jag, att det var ert barn han menade, och nu kan jag bli i tillfälle att uppfylla hans sista önskan. Låt er dotter få anse sig som hemma här; jag vill söka vara en mor för henne, och ni sjelf, kom ofta hit och språka med mig.

Friherrinnan räckte honom sin hand med intagande hjertlighet; han fattade den ett ögonblick och sade:

— Tack; hvad min dotter angår, är jag er mycket förbunden, bästa friherrinna, men jag ... hm ... Björnen stannar helst i sitt ide; der ser hon ingen. Kan jag räkna på Beate Jaqueline v. S:s tystnad?

— Det kan ni, herr Richardsson — svarade hon med stark tonvigt på orden. — Lilla Mary är alltför täck och behaglig, jag såg henne vid prostgården — fortsatte hon i vanlig sällskapston — det skall bli mig ett sant nöje att söka tämja det älskliga naturbarnet.

Herr Richardsson gjorde en artig bugning.

— En sak oroar mig dock — sade han med dystert allvar — ni har en son; han är ung och ser bra ut. Maja sade, att de språkat mycket vid prostgården.

— Frukta ingenting af min Malcolm; han är äran och redbarheten sjelf — försäkrade friherrinnan.

— Pondera nu, att ni har rätt, min nådiga, men om min lilla oerfarna vildblomma fäster sig, stackars barn — sade fadern med ett mörkt uttryck i de underliga ögonen.

— Hvarför inte så gerna säga, om *han* fäster sig? — svarade friherrinnan med ett fint leende.

— Bah! — Herr Richardsson ryckte på axlarna. — En verldsman som han fäster sig inte på allvar; för honom är det ingen fara.

— Hvem vet, grefve . . . herr Richardsson skulle jag säga — rättade hon sig — han har redan sett nog af stora världen för att vara trött på den. Hvad han nu behöfver är naturlighet.

— Se hit ett ögonblick, min nådiga — bad herr Richardsson, och ett bittert, ironiskt leende gled öfver hans läppar.

Friherrinnan reste sig och såg ut genom fönstret. Der låg den lilla insjön så glittrande klar i den glödande julisolen, och på andra sidan det smala sundet gick landsvägen, likt ett hvitt band, slingrande, oregelbunden fram. De båda observerande hade skarp syn; intet på andra sidan sjön undgick deras uppmärksamhet.

Der sågo de lilla Maja med fladdrande hår och blossande kinder på baron Malcolms vackra, stålgråa häst och honom sjelf skrattande och språkande, ledande det lydiga djuret vid betslet och oupphörligt vändande på hufvudet för att se på den unga ryttarinnan. Scenen var så frisk, vacker och omedelbar, de handlande personerna så fullkomligt inne i sina roller, så inspirerade, men dock tycktes det, som om åskådarna

skulle känt sig mycket obehagligt berörda. Friherrinnan studsade lätt till:

— Hvilken taktlöshet af min son! Det får inte upprepas — sade hon och gick ifrån fönstret.

— Nej, det får inte upprepas — svarade herr Richardsson. Sedan talades ej vidare om saken, men fadern föresatte sig att redan samma eftermiddag presentera sin dotter i den friherrliga familjen, så att inga sådana sammanträffanden ute kunde behövas, utan friherrinnan hafva de unga under sin speciella uppsigt.

Strax derefter aflägsnade sig herr Richardsson med en anhållan att på aftonen få införa sin dotter i friherrinnans familj, hvilken anhållan artigt beviljades; äfven fru Eriesson inbjöds, men herr Richardsson afböjde denna inbjudning; hans gamla vän gjorde aldrig några besök.

Då middagsklockan en stund derefter höjde sin kallande röst, dröjde unge baron länge att åtlyda kallelsen. Denna försummelse, som hans mor var temligen van vid och brukade ha öfverseende med, tycktes i dag väcka hennes synnerliga missnöje, och när sonen äntligen kom rödbrusig och varm, flåsande och andfädd, utbrast hon:

— Käre Malcolm, här ha vi suttit och väntat visst en dryg timme.

— Litet öfver en qvart, mamma lilla — han visade på klockan.

— Mamsell dernere tänkte bjuda på din favoriträtt — fortfor hon utan att akta på afbrottet — men nu är den upptorkad och osmaklig, påstår hon, den beskedliga menniskan, men det är inte hennes fel, det

fröstade jag henne med. Skall vi inte sätta oss nu då? . . . Hvad ser du på, Eleonore? Skär i alla fall den der förstörda fårsadeln, kära Larsson! något måtte väl duga. Du är varm, så att det ångar af dig, Malcolm; jag tror verkligen, att det luktar dagsverkare — fnurrade friherrinnan och petade i maten utan att äta.

— Kanske det är nyslaget hö, mamma; det är en mycket modern och fin parfym — sade sonen retsamt.

— Ja, allting skall vara så champetert nu för tiden, ingen hållning, intet chic. Champetert så att det bräker om det.

Ingen af de andra sade ett ord. När friherrinnan var vid detta lynne, visste alla, att det var bäst att tiga, ty god som hon var, lugnade hon sig då snart. Eleonore såg likgiltig ut, Malcolm log försmädligt och bet i mustaschen; lilla Larsson såg olycklig ut och skulle helst velat gömma sig under bordet, om hon vågat. Endast Lindgren gick der orubbligt lugn i sin gamla svarta frack med blanka knapparna och balanserade faten på sin flata hand mellan de ätande. Imellanåt stod han rak som ett ljus bakom sin matmoders stol.

När baron Malcolm strax efter kaffet gäspande drog sig tillbaka till sina rum, såg modern efter honom med en lång, allvarlig blick; derefter vände hon sig till sin dotter och sade:

— Eleonore lilla, vill du ett ögonblick skänka mig din uppmärksamhet?

Dottern spratt till, der hon halfåg i en hvilstol, ty hon väntade nästan en efterräkning för utflygten

till skolhuset qvällen förut, men denna uteblef alldeles. Friherrinnan sade i stället i mycket blid ton:

— Mitt söta barn, har du märkt Malcolms opasande förtrolighet med den lilla Mary Richardsson? Dels för hans skull, dels för barnets, som af ett särskildt skäl intresserar mig, måste du hjälpa mig att vaka öfver att den stannar inom tillbörliga gränser. Flickan är oerfaren och liffig; hon får inte skapa sig inbillningar, som sedan endast göra henne sorg. Malcolm tål inga motsägelser, det vet du, så på den vägen går det inte.

— Bah . . . du kan vara ganska lugn, bästa mamma — svarade Eleonore med ett lätt skratt — om han för ett ögonblick vaknar upp litet, skadar det väl inte; han tröttnar snart, var säker på det.

— Nej min vän, jag är inte säker på det alls — svarade modern tankfullt — och i alla fall så . . . en man öfverskrider lätt det passandes gräns; det är vi qvinnor, som måste hålla dem i tygeln. I dag t. ex. när gr . . . hr Richardsson och jag sutto här och konverserade . . . å propos, han är en särdeles behaglig och hygglig man, som verkligen kan föra en konversation och visa sig i hvilka kretsar som helst . . . så tittade han ut genom fönstret, och hvad får han se? Jo, sin lilla dotter, utan hatt, med håret i oordning uppflugen på Malcolms Rigoletto och min son ledande djuret vid betset, upprymd, skrattande och pratande med den lilla yrhättan.

— Sådana dumheter! Huru kan Malcolm glömma sig så! Och flickan sedan! Kanske hennes barnslighet bara är koketteri? — Fröken ryckte på axlarna.

— Nej, barnet förstår ingenting, men . . . om du nu

vill tillbjuda dig att ge henne ridlektioner, så förfölle alla sådana upptåg af sig sjelfva.

— Hm — Eleonore rynkade lätt ögonbrynen — det blir ett ganska obehagligt tvång att ha den der lilla i släptåg, och dessutom, hvad skall jag kunna lära henne?

— Ja, det har du rätt i — svarade modern småleende — det behöfs ju heller inte, bara hon får följa med dig, så är jag nöjd. Hon kan få rida på Sally.

— Nå ja, det kan ju gå an — svarade dottern likgiltigt och drog sig undan. Hon hade vid prostgården fått låna åtskilliga böcker, som pastorn rekommenderat: af Vikner m. fl. samt af Pressensé på originalspråket, och hon hade föresatt sig att försöka finna intresse i denna för henne så ovana lektyr.

Friherrinnan satt uppkrupen i soffhörnet, belåten med Eleonores löfte, och läste en fransk roman, ej utan spänning väntande på aftonens presentation. Bara hon kunde komma ihåg, att han hette Richardsson och bara nu Malcolm icke somnade riktigt derinne, ty då brukade han vara trög och tråkig hela qvällen.

Vid sex-tiden syntes de väntade gästerna i allén. Då de stego in i den höga, gammalmodiga förstugan, syntes det först, att herr Richardsson var ett hufvud högre än andra. Det omedvetet öfverlägsna och befallande i hela hans uppträdande gjorde, att betjenten bugade sig ödmjukare och djupare än vanligt, och lilla Larsson hviskade rysande, der hon stod i pigkammaren och tittade i dörröppningen:

— Hu då, han ser riktigt hemsk ut!

Ulla, som kommit in för att hemta posten, pas-

sade genast på och hviskade med dof, olycksbådande röst i hennes öra:

— Ja, gå inte in i qväll, det vore bestämdt farligt för en så fager ungmö som du; han kunde ju förtrolla dig.

Mamsell Larsson såg häpen och villrådig på henne, men vid jungfrurnas högljudda fnitter märkte hon oråd, stötte sin vän på armen och utbrast:

— Du otäcka!

Lilla Maja var iklädd stor paryr. Håret var omsorgsfullt ordnad, och den svarta sidenklädningen med krås kring halsen och ihopfäst med en brosch tyktes hindra henne att röra halsen ledigt. De i handskar inklämda händerna sågo också olyckliga ut, och hela den lilla varelsen förde sig stelt och onaturligt. Då fadern tog henne i handen och förde henne fram till friherrinnan, stöpte hon ett djupt ljus för henne, ett något mindre för fröken och Mina, som nyss kommit in. Man kunde se, att hon sökte iakttaga alla förhållningsregler vis å vis det passande, som hon säkert fått af moster Greta, innan hon gick. Rak och stel, som en soldat i tjänstgöring, gjorde hon derefter höger om för att sätta sig på första lämpliga plats. Nu hände sig inte bättre, än att lilla Hopsy slagit sig i ro just der den unga flickan tänkte hamna, och hunden rusade upp med ett vildt tjut. Oaktadt det högtidliga i situationen kunde Maja inte underlåta, att äfven genom ett litet anskri gifva luft åt sina fångslade lifsandar, men ångrade genast detta brott emot etiketten och rodnade så, att tårarne kommo henne i ögonen. Fröken lockade hunden till sig, och friherrinnan sade lugnande:

— Bli inte ledsen, min lilla vän. Topsy har en för svår vana att ligga i vägen öfverallt; bär ut henne, Lindgren.

Men när Lindgren strax derefter kom in med förfriskningar, var lilla Topsy med och envisades att nappa på sockerbrödsbitarne ur fingrarna på den unga flickan, hvilket ej bidrog att bringa henne i lugnare sinnesstämning.

Samtalet flöt sedan lätt och behagligt mellan de båda friherrliga damerna och herr Richardsson; äfven Mina, som anmodats att kvarstanna, deltog taktfullt och tillbakadraget deri. Lilla Maja teg oafbrutet och stirrade framför sig. På frökens till henne ställda ord svarade hon blott ja och nej. Baron Malcolm syntes ej till.

Slutligen sade friherrinnan med ett skälmaktigt leende:

— Det var förskräckligt, hvad lilla Mary är högtidlig i dag; vi äro ju gamla bekanta redan. Kom hit, så får jag höra, huru det är med dig, mitt söta barn.

— Jag tackar, bra — svarade flickan och neg.

— Sätt dig här hos mig — sade friherrinnan uppmuntrande — och berätta för mig, hvarför du är så stel och högtidlig.

Det glimtade till i de pigga, svarta ögonen; ett litet förstulet leende lekte kring läpparne, då blicken skälmskt spelade mellan friherrinnan och fadern.

— Nå, få vi veta nu?

Maja såg på sin far; han log uppmuntrande. Då sade hon halft blygt, halft skälmaktigt, med ett obekrifligt behag:

— Jag lofvade moster Greta att inte bära mig dumt och opassande åt i dag.

— Jaså, var det *derför*, nå, det var en annan sak.

— Ja, inte *bara* *derför* — fullföljde Maja sina meddelanden, upplifvad af faderns leende.

— Hvad var det mer då, låt oss få veta?

— Joo, här såg så rysligt högförnämt ut allting, och friherrinnan och fröken såg så vådligt stiliga ut och . . . inte är jag van vid att se sådant der, inte. Då skulle jag försöka att se likadan ut, förstås, men det var stört omöjligt, och då blef jag så generad så . . .

De andra skrattade godt åt den naiva bekännelsen, och friherrinnan smekte mildt hennes rosiga kind.

— Kanske det nu skulle roa dig att gå ut i parken och trädgården; der är nog inte så högförnämt — sade hon skarttande — min dotter och Ulla gå nog med dig, och Topsy också, så kan ni springa i kapp der ute.

Just som de tre damerna reste sig för att efterkomma uppmaningen, kom baron Malcolm in och såg sig förvånad omkring; när Majas och hans ögon möttes, logo båda.

— Inte viste jag, att här var främmande — sade han litet missnöjd och såg sig omkring.

— Min son . . . herr Richardsson — presenterade friherrinnan.

Baron bet sig i läppen; han ansåg det vara en nästan öfverdrifven artighet af modern att nämna den ofrälse, obemärkte främlingen sist, men räckte honom dock artigt sin hand.

— Håll nu herr Richardsson sällskap en stund — sade friherrinnan — gamle Olle vill ha råd och medicin. Ni skall veta, herr Richardsson, att jag är en strängt anlitad praktiserande läkare här på godset — tillade friherrinnan och försvann genom dörren.

Åter bet baron Malcolm sig i läppen, men hvad var att göra! De unga damerna måste han se allt mera aflägsna sig, och hans mor lemnade honom som en hjälplös fånge vid den jettelika främlingens sida. Oaktadt sin förargelse, var han dock alltför mycket verldsman för att följa sitt hjertas böjelse och lemna herr Richardsson ensam; han kastade blott en förgrymmad blick efter sin mor och slog sig resigneradt ned i en emma. Främlingen hade svårt att dölja ett småleende, hvilket snart uppfattades af baron Malcolm och ingalunda höjde hans lynnens termometer.

— Nå, huru trifs ni här i trakten, herr Richardsson? — började han sitt maktpåliggande arbete, knappast döljande en gäspning.

— Jag tackar herr baron för ert välvilliga intresse — svarade den tillfrågade ytterst artigt, men med en icke så liten tillsats af ironi — jag finner mig utmärkt väl här, luften är frisk och stärkande, men — tillade han med ett tvetydigt leende — för er, som nu är van vid Stockholmsluften, torde den ha en motsatt verkan; åtminstone tycks det mig så.

Baron Malcolm rodnade lätt, men fann sig genast.

— Ja — svarade han — landluften söker nog i början, men hvila och litet rekreation skola väl snart återgifva mig helsa och krafter.

Derefter kastade han tvärt om och gaf sig in på det första bästa ämne han fann på. Båda herrarne

voro mångsidigt bildade män, och herr Richardsson hade en ovanlig förmåga att uttrycka sig väl och draga intresset med sig. Till och med baron Malcolm kunde icke ens i detta kritiska ögonblick frigöra sig från hans inflytande, fast han föresatt sig det.

När hans mor efter nära en timmes frånvaro åter kom in, voro de båda herrarne inne i en liffig diskussion om tertiärformationen, hvaraf hr Richardsson nästan trodde sig hafva funnit några spår inne i skogen, i en grotta.

— Nu — tänkte unge baron, när modern kom in, och skulle just till att lemna rummet för att uppsöka de unga damerna, men ej heller nu fick han utföra sitt beslut.

— Ursäkta mig, bäste herr Richardsson — sade friherrinnan artigt — när man har ett stort gods och många underhåfvande, rår man inte om sin tid. Kanske det nu skulle roa er att se fornlemningarna och tafvelsamlingarna, så står jag gerna till er tjänst, men du måste följa med, bäste Malcolm; du vet, att jag inte kan redogöra för de gamla sakerna, så att du blir nöjd.

Främlingen bugade sig vördnadsfullt och försäkrade, att det skulle göra honom ett stort nöje, och fastän blodet sjöd inom den unge ädlingens bröst, måste han dock tiga och lyda, inom sig lofvande att taga skadan igen med procent. Först vid supén åter såg han fröken Richardsson, och inte heller då var det godt att få vexla ett ord med henne.

— Jag tror, att lilla Mary är road af att rida — sade friherrinnan vänligt vid ett afbrott i sin konversation med flickans far.

— Jag har aldrig suttit i en damsadel — svarade hon muntert — men nog har jag ridit barbacka många gånger alltid, men aldrig förr på en så stilig häst som barons Rigoletto. Åh, hvad det var lifvadt! Säg friherrinnan oss?

— Ja, min lilla vän, det gjorde jag — svarade den tillfrågade mycket nådigt. — Om det nu skulle roa dig, så vill nog min dotter lära dig rida i sadel riktigt. Fråga henne, så får du höra.

Maja blef purpurröd öfver hela ansigtet; ögonen blixtrade, och tårarne voro nära att bryta fram i förtjusningen. Att få rida tillsammans med fröken Eleonore och lära sig sitta som en förnäm dam till häst, det vore höjden af lycka.

— Ja, lilla fröken, kom hit om onsdagarne kl. 6, så följas vi åt, när ingenting hindrar — sade Eleonore ganska vänligt.

— Tack söta, snälla fröken Eleonore — utropade flickan och kunde icke underlåta att göra ett litet hopp i glädjen. Men sedan drog hon en suck och sade litet missmodigt: — Jag kan aldrig komma att se så stilig ut som fröken.

Friherrinnan skrattade godt, men fröken Eleonore log mycket vänligt och klappade flickans lilla röda hand.

— Försök att sitta ledig och rak, så går det — sade hon uppmuntrande.

— Nej då — protesterade flickan och skakade bekräftande på hufvudet.

— Min rödbruna riddrägt blir bra, den får Larsson ändra — friherrinnan var helt ifrig och intresserad —

och baretten med plymen och den långa grå slöjan; du blir charmant, mitt söta barn.

Riddrägten togs in och beskådades; dagen derpå skulle Maja komma och profva den. Baretten med plymen och slöjan kunde flickan inte låta bli att profva framför spegeln: den klädde henne utmärkt. Hon var alldeles yr af förtjusning, dansade omkring med Topsy och skulle kanske vändt sig till någon af de andra, om inte Ulla hejdat henne.

Baron Malolm var uppenbarligen ond, men kunde dock icke taga sina blickar ifrån det unga naturbarnet. Modern och system kunde inte heller hindra, att han ordnade slöjan och till och med gaf hatten den rätta höjningen. Herr Richardsson såg på med ganska mörk uppsyn.

— Jag tackar er, min nådiga — sade han vid afskedet — att ni låtit mig introducera min dotter i er familj och att ni så vänligt mottagit henne. Tillåt nu enslingen att åter draga sig tillbaka i den undan-gömda vrå, der han bäst passar, och glöm om möjligt hans tillvaro.

— Men min bästa gref... herr Richardsson, nog få vi väl se er imellanåt. Inte har ni väl hjerta att undandraga oss ert angenäma och intressanta um-gänge.

— Jag tackar ännu en gång af hela mitt hjerta — sade han och bugade sig djupt och vördnadsfullt. Sedan tillade han med lägre röst, ämnad att höras endast af friherrinnan; — Kanske är det häst för både er och mig.

— Kanske — svarade hon tankfullt.

De båda talande trodde, att ingen observerade

dem, upptagna som de voro af sina egna tankar och intressen, men Ullas kloka forskande ögon följde dock hvarje min och gest; hennes fina hörsel uppfångade ett och annat ord, hvaraf hon drog sina slutsatser.

När de främmande gått, gick Malcolm några slag öfver golfvet; hans ögonbryn voro rynkade, läpparne sammanpressade, och armarne höll han i kors öfver bröstet, morsk och kavat, som om han lidit en dödlig förolämpning och nu ville begära upprättelse.

Friherrinnan och fröken märkte mycket väl hans iråkade misshumor, men brydde sig ej stort derom. Larsson sprang der fram och åter, funderande om rid-drägten, pratande och pjoltande. Slutligen måste hon dock draga sig tillbaka, då ingen anledning fanns för henne att dröja. Så snart hon gått, bröt stormen lös.

— Hvad är meningen med det här? — började unge baron uppbrusande. — Skall här utvecklas ett fullständigt spionerisystem? Skall jag behandlas som en omyndig pojke och inte få tala, inte få handla fritt? Är det meningen att sätta mig under något sorts förmynderskap, så får jag från början underrätta min mor och min syster om att det inte lyckas. Era operationer ha fullkomligt motsatt verkan mot hvad ni åsyfta. Hade ni låtit mig vara i fred och gå mina egna vägar, så hade jag sannolikt inte alls kommit att bry mig om vår unga älskliga granne, på sin höjd språkat litet med henne ibland, men nu kan jag inte ansvara för hvad som sker.

— Malcolm, hvad kommer åt dig, min vän; jag förstår verkligen inte hvad du menar! — utropade hans mor förskräckt. — Tänk, om domestikerna höra dig! Hvad skola de tänka!

— Det bryr jag mig inte alls om — fortför baron i samma ton — jag kan vara karl för mig sjelf och behöfver inte gå i era ledband.

— Men det bevisar ingenting manligt alls, hvarken att förifra sig, som du nu gör, eller att roa sig, som du äfven gör, med en liten oerfaren flickunge som fröken Richardsson — sade Eleonore lugnt och försigtigt.

— Ma chère soeur har *bra* litet att säga, tycks det mig — sade brodern ironiskt — att springa på bönemöten och låna andliga visböcker kan också ha sina sidor. Unge, svärmiske prester ha inte det bästa rykte om sig; jag skulle vilja råda min aristokratiska fröken syster att vara på sin vakt.

— Oroa dig inte onödigtvis, min bror — svarade fröken högdraget. — Jag känner gränsen; ingen skall kunna säga, att *jag* öfverskridit den.

— Det hoppas jag också — sade friherrinnan med en gillande blick på sin dotter — dessutom är det nu inte fråga om henne; låt det ämnet hvila. Men du känner inte gref... herr Richardsson.

— Jag begriper då inte, hvarför mamma jemt vill kalla den karlen för grefve; det är en kuriös glömska — inföll sonen och stannade midtför sin mor.

— Inte så kuriös just — svarade modern — han har onekligen något nobelt i sitt väsen, och dessutom påminner han starkt om en af Fabians kamrater. Men akta dig att reta honom, Malcolm; han afgudar sin dotter, och skadar du henne, så är han nog inte herre öfver sig sjelf.

— "Huru kan min" mor känna herr Richardsson så väl? Och i alla fall, inte tar hon väl skada af

att språka litet med mig eller sitta på Rigolettos rygg, när jag sjelf håller i betset. Hvarför skulle hon inte få göra det, när hon finner nöje deri, det förtjusande barnet?

— Barnet ja, barnet! — utbrast friherrinnan ifrigt.

— Om hon nu verkligen *vore* ett barn, så gjorde det ju ingenting, men hon *är* inte barn längre; hon fyller sjutton år snart, och då passar inte sådant der längre.

— Ja, låt henne fylla sjutton, aderton, tjugu år, barn är hon ändock och ett högst intagande barn till och med. Aek, hvad ni, damer, äro roliga, ha, ha, ha! — skrattade han ironiskt och gick ut efter ett flygtigt godnatt.

Äfven Eleonore tryckte en lätt kyss på moderns kind och skyndade ut; hon var synbarligen icke vid lynne att meddela sig. Modern såg bekymrad efter dem och drog en djup suck. Hvar skulle detta sluta?

Om bara greve Z. komme, så vore nog all fara öfver, hoppades hon. Eleonore skulle då öfvervinna det der barnsliga svärmeriet. Hennes dotter kände sin plats, det visste hon, men Malcolm han var oberäknelig. Om det skulle komma till ett allvarligt tycke mellan de der båda, hvad skulle väl greve Lejonskjöld säga? Och hon sjelf? Nej så fick det inte blifva, på inga vilkor.

* * *

— Hvem har du fått bref ifrån, Eleonore? — frågade friherrinnan följande morgon, då hon kom in till frukostbordet och fann sin dotter ifrigt studerande en biljett, som hon höll i handen.

— Från Hanna Rutström, mamma — svarade hon lifligt. — Hon frågar, om vi vill vara ute i skogen med dem i morgon hela dagen. Då skulle vi äta en tidig middag eller lunch, om man så vill, i prostgården vid half ett-tiden och sedan vara ute ända till qvällen. Hanna har matsäck med sig, men jag vill också ha något. Mamsell kan väl göra en omelett eller något sådant der, och småbröd vill jag också ha med mig, en hel hop, det tycker... ja det vill jag ha — rättade hon sig. — Söta lilla Larsson, styr i ordning, så är hon snäll. — Fröken var idel sol-sken.

— Sådana påhitt! Hvem har kommit upp med det? — frågade friherrinnan, mycket obehagligt berörd, och satte kaffekoppen ifrån sig så häftigt, att hon spilde på duken. — Då skall väl Larsson vara med. Hvem skall annars hålla reda på dina korgar, kära barn; inte kan du väl göra det sjelf heller?

— Jo bevars, Hanna hjälper mig, det har hon lofvat. Vi kommo öfverens om att vi skola ha flere sådana der utflygter i sommar — fortfor fröken mycket lifvad. — Kommer du med, Malcolm?

— Det tror jag knappast; jag har ett mycket intressant vetenskapligt arbete jag tänkte läsa — svarade baron trögt — och för resten är det ju en sådan värme, att man inte orkar röra sig en gång.

— Tjugutre, tjugufyra grader i skuggan, just lagom att vara ute så der, men du soffer naturligtvis hellre — svarade systemn leende.

— Du hör ju, att Malcolm tänker läsa, Eleonore lilla — sade friherrinnan, mildt förebrående. — Hvilka flere skola deltaga i den der utflygten då, vet du det?

— Inga alls mer än prostgårds, vi och lilla skogsfröken.

— Men, min söta flicka, hvem åtager sig att hålla reda på den der lilla yrhättan; det är verkligen ett vågadt steg att taga henne under sin protektion — sade friherrinnan och fäste sina ögon betydelsefullt på sin dotter.

— Det kan jag inte hjälpa; jag kan inte försumma att sköta min helsa, bara af hänsyn till andra; skogsluften är ju så särdeles helsosam för mig, det sade ju doktorn — svarade Eleonore litet otåligt.

— Ja, ja, jag vet, mitt barn — afbröt modern litet retligt.

— Af hygieniska skäl följer jag allt med också; skogsluften är mycket stärkande och helsosam, det har Eleonore rätt i — sade baron småleende. — Filosofien får hvila i morgon, jag skall vara så mycket flitigare i dag. Då kan ju jag åtaga mig att hålla reda på fröken Richardsson, eller huru, mamma?

Friherrinnan svarade ingenting på detta; hon endast längtade efter grefve Z:s besök, då allt detta sjelfsväld skulle försvinna af sig sjelft, allt gå regelrätt och intet tillfälle till extravaganser mer förefinnas.

En stund derefter vandrade baron Malcolm högtidligt ut i parken med en vördnadsbjudande volym under armen och slog sig beqvämt ned i gräset. Om det nu var med afsigt han kom att välja sin plats just der fröken Richardsson skulle gå fram, då hon gick till herrgården för att profva riddräkten, eller om det var en af dessa ödets underbara skickelser, som ingen

kan förklara, lemna vi derhän, nog af, han satt der i afvaktande ställning.

Huru det nu var, hade flickan tagit en annan väg, och unge baron väntade förgäfvets. Förargad slängde han boken ifrån sig, under det att föremålet för hans tankar förtjust stod framför stora trymån i salongen och beskådade sin ungdomliga gestalt, medan mamsell Larsson profvade riddrägten. Den täcka, välväxta gestalten tog sig utmärkt väl ut i den tätt åtsittande riddrägten med dess långa släp, hvilket hon med utsökt behag uppbar, och det strålande unga ansigtet var så älskligt i sin naiva glädje, att friherrinnan ej nog kunde prisa den lyckliga stjerna, som förmått hennes son att gå ut; hon trodde nästan, att han inte hörde, när det talades om profningen dagen förut, eller också brydde han sig i det hela bra litet om barnet. Kanske var det endast ett af hans vanliga anfall af retsamhet; hon hade möjligen tagit saken alltför ifrigt. I alla fall passade friherrinnan på tillfället att tala om sin sons intresse för studier och stora vetenskapliga bildning m. m.

Lilla Maja hörde på denna oration med stora förvånade ögon och fattade plötsligt en djup vördnad för baron Malcolms lärdom. Kunde han väl vara styfvare än prosten och pastorn; det var annars den högsta potens af vetande hon hittills kunnat tänka sig.

Med hufvudet fullt af funderingar om sin vackra riddrägt och om hon skulle kunna föra sig riktigt »stiltigt» till häst, sitt svåra tyska tema, utfärden till skogen i morgon, ouverturen till »Zampa», som hon höll på att inöfva, det förtjusande Ekeborg och huru snälla alla der voro emot henne, baron Malcolms stora

lärdom och ännu många andra outhärliga små flick-tankar, vandrade hon småsjungande framåt.

Lifvet var ändå bra härligt; hon kunde inte begripa pappa, hvarför han såg så mörk och dystert ibland och hvarför moster Greta sade, att minnena tyngde på honom, och så suckade hon också. Minnena; Hon hade inga minnen att sucka öfver, hon. En gång hade hon visserligen slagit ut ett bläckhorn på pappas skrifpulpstump och en annan gång slagit omkull pannan med hans favoriträtt för moster Greta i spiseln; det var nog ledsamt, men inte tyngde *de* minnena på henne. Pappa hade ju också skrattat åt alltsammans och kyst bort tårarna från hennes kinder. Hon hade endast glada och lyckliga minnen; hon undrade, om det alltid skulle blifva så eller om också hon skulle få tyngande minnen att sucka öfver. Och så undrade hon igen, om det skulle vara roligt att vara så der rysligt lärd som baron Malcolm och så intresserad af sina studier, att man glömde allt annat.

Men hvem var det, som låg der i gräset, var det inte »ham selv»? Jo visst! Hon måste förbi honom, det kunde nu inte hjälpas. Han låg utsträckt på ryggen i hela sin längd, ögonen voro slutna, och »Det omedvetnas filosofi» hade fallit ur hans nedhängande hand. En sakt snarkning hördes med regelbundet uppehåll från den halföppna munnen, och den fina, friserade luggen hade fallit ned i pannan. Hela situationen var så öfverväldigande komisk, att den unga flickan stannade och brast ut i ett af dessa oemotståndliga, friska, musikaliska skratt, som tillhöra den första ungdomen. Om det var detta eller någon inre oklar förnimmelse om flickans närhet, som hypnotiskt inver-

kade på den unge mannen, nog af, han vaknade och slog »omedvetet» upp sina ögon, i början ej fullt vetande, huru han hade det. Maja kände sig då helt blyg och förlägen och var i begrepp att smyga sig bort, men då blef verkligheten med ens klar för baron Malcolm, och nu var det han, som beherskade situationen.

— Mjukaste tjenare, lilla fröken — helsade han skämtsamt och ännu litet yrvaken. — Som ni ser, ha värmen och tankeanstängningen i förening sammansatt sig att bringa mina lägre organer till herravälde, och i följd deraf har jag somnat in på min post. Det kan ju hända den bästa, eller huru?

— Ja visst, men o, hvad baron såg löjlig ut! — Härvid klingade åter det ungdomsfriska skrattet i musikaliska tonfall genom den klara, genomskinliga luften. Baron Malcolm bet i mustaschen.

— Hm . . . jäså, ni gör uppenbart spektakel af mig, fröken Mary — sade han godmodigt leende — då vore det bra mycket hyggligare af er att sätta er ned här i gräset bredvid mig och föra en lugn och förnuftig konversation.

Hon såg på honom halft skygg, halft skälmaktig.

— Ja, men då kunde baron bli sömnig igen och . . . — hon fingrade förläget på sin klockkedja.

— Att jag skulle bli sömnig igen, tror jag inte ni behöfver befara, så länge jag har er i min närhet — svarade baron. Han höll på att tillägga något mera, men hejdade sig genast; i stället sade han: — Men hvad var det mer ni tänkte säga, lilla fröken Mary? Tala ni fritt . . . inte är väl jag farlig?

— Nej, men . . . kanske det inte är passande.

— Nå, du alla gracers skyddspatronessa och . . . hvad skall jag säga — utropade den unge ädlingen i komisk förskräckelse och reste sig till sin fulla längd — har detta ord till och med förhexat ert friska naturliga omdöme? Så vet då, oförsigtiga, att det ordet förgiftar och tynger ned hela vårt lif; det ordet är rättesnöret för hela vår vandel, det är vårt ideal, vår Gud, vår ledstjerna. Hvad som är rätt bry vi i stora världen oss inte så mycket om, bara det, som är passande. Och nu skall detta förstockade, förlamande ord med ty åtföljande lumpenhet, bagateller och förkonstling förgifta sjelfva den fria, storslagna, vilda naturen omkring oss. Hu, jag tycker mig nästan känna lukten af gas, essenser och champagne!

— Så baron tar till! — sade flickan skrattande. — Här är i alla fall inte bara natur, utan konsten har hjälpt till; vi äro ju i en anlagd park.

— Lilla skarpsinniga hufvud, sätt er nu här, jag svarar för det passande. Nåå, sitter ni inte bra nu kanske? Vet ni, hvad ni liknar nu, der ni sitter? Jo, en halfutslagen mossros, aldeles frappant.

— Och baron liknar en sådan der stor dogg med utstående käkar, en sådan der, som man inte törs tro på, om han ser aldrig så vänlig ut. Men har ni inte något mera lifvadt att tala om, så går jag strax.

— Ånej, stanna, vi ska hitta på något riktigt förnuftigt att tala om, t. ex . . .

— Sömnen och »Det omedvetnas filosofi», eller också den omedvetna sömnen i filosofien — sade flickan skälmaktigt.

— Fröken Mary får inte vara stygg emot mig —

sade Malcolm mycket road. — Ser ni, det var inte mitt fel, att jag somnade, nej, inte alls; det var den grå substansen i stora hjernan, som nekade sin tjänst och genom åtskilliga invecklade operationer på telegrafisk väg meddelade sig med ögonlockens viljor. Genom dessas framkallade viljeakt slöto de sig öfver synnerven och åstadkommo den verkan, som ni nu förlöjligar.

— Det var då en riktig röra, vet baron. Jag skall fråga pappa eller pastorn om den der saken, så får jag bättre reda på den. Men nu skall jag tala om att grå hjernsubstansen i min hjerna telegraferar till mina fortkomstledamöters viljor, att jag skall gå hem. Adjö, baron Malcolm.

— Nej, dröj bara en liten smula. Hör, fröken Mary lilla, inte är det värdt att fråga pastorn eller er far om det der; det skall jag förklara för er en annan gång så tydligt ni önskar, möjligen under skogs promenaden i morgon. Ni kommer ju med?

— Jaa då, det gör jag visst det. Hanna har bjudit mig.

— Jag tycker så mycket om rosor, fröken Mary. Vill ni inte ge mig ett par ur er bukett?

— Nej, det vill jag visst inte; de här har jag fått af sjelfva friherrinnan. Baron kan ju få så många han vill hemma hos sig.

— Tycker ni om rosor, fröken Mary?

— Ja, jag tycker om alla blommor, men rosor mest förstås och liljor och reseda och violer och . . . adjö, baron!

— Nej, vänta bara ett ögonblick; det var något

jag nödvändigt ville säga... hvad var det nu? Joo, nu vet jag! Blir ridträkten bra?

— Jo, det var just något viktigt att fråga om; jag tror, att baron drifver med mig — sade Maja skratande och skyndade bort.

Baron Malcolm såg leende efter henne, tilldess hon ej mer syntes till. Då vände han sig om och stod ansigte mot ansigte med herr Richardsson.

Baron rodnade lätt och lyfte på hatten. Herr Richardsson såg mörk ut, ögonen sköto blixtar under de buskiga ögonbrynen, och läpparne voro hårdt sammanpressade; han såg inte ut att leka med, der han stod.

— Ett ord, unge herre — sade han barskt.

— Till er tjänst, herr Richardsson; det skulle vara mig kärt, om jag på något sätt kunde vara er nyttig — sade baron v. S. med verldsmannens likgiltiga artighet.

— För det första undanber jag mig alla granna fraser, dem tror jag inte på — fick han till svar — för det andra förbjuder jag bestämdt all »flirtation» i smyg med min dotter. Kom nu ihåg hvad jag sagt; annars får ni med mig att göra, så baron och fideikommissarie ni än är.

— Ni talar ur temligen hög och, tillåt mig säga det, ej fullt passande ton — svarade baron med retsam ironi. — Jag anhåller blott att få veta af hvad skäl,

— Af hvad skäl? — sade den andre uppbrusande. — Såg jag er inte nyss öfva er på henne med alla de der små förnäma konstgreppen och knepen, hvarmed oskulden vanligen fångas. Jag känner till alltsammans. det kan ni vara säker på, herr rikskurtisör, men akta

er, det råder jag er till. Om ni skadar mitt barn på ett eller annat sätt, svarar jag ej för hvad jag gör.

— Vid Gud och min heder, herr Richardsson, er älskvärda dotters oskuld är icke i någon som helst fara för mig, därför kan ni vara trygg — svarade baron Malcolm allvarsamt. — Dessutom skulle det vara en större usling, än jag är, som skulle våga förgripa sig på en sådan naturlig värdighet som hennes. Är ni nöjd nu?

— Er heder känner jag inte till och inte er Gud heller — svarade Majas far — men jag börjar nästan tro, att ni menar ärligt; ni ser åtminstone så ut. I alla fall kommer jag att ha ögonen på er, lita på det. Nu är det sagdt. Adjö.

I nästa ögonblick var han borta, mumlande:

— Tanklösa goddagspilt, bortkelade morsgris!

— Lymmel, oborstade björn — mumlade baron Malcolm och styrde i väg mot hemmet i mycket disharmonisk stämning.

FJERDE KAPITLET.

— Vi ha tänkt ro öfver viken till skogen på andra sidan — sade Hanna dagen derpå, när Eleonore och Malcolm kommo till prostgården.

— Åh, det blir ju förtjusande! — utropade den unga damen och slog sig ned på trappan bredvid gamle Karo, som förtroligt lade sitt stora, bistra hufvud i hennes knä och vädrade i vecken på hennes klädning.

— Karo, gamle hederlige gosse, du glömmar inte dina vänner — sade fröken Eleonore och tog upp ett stort stycke socker ur sin klädningsficka, hvilket hunden genast slukade.

— Nej, det tror jag väl, när vännerna skämma bort honom, som du gör — svarade Hanna muntert.

— Jaså, nu vill man påstå, att din vänskap bara är bygd på egoistisk grund, gamle trofaste vän. Skall du tåla sådant, säg? Är du så pass mycket filosof, att du kan sätta dig öfver människors elakhet och misstroende?

Det kloka djuret såg upp på henne med sina stora, vackra ögon, alldeles som om han förstått hennes ord. En och annan suck af välbefinnande drog han

imellanåt, då den fina, mjuka handen smekande gled öfver hans nos.

— Ohoj, allt klart! — ljud pastorns röst der nere från sjöstranden. Han hade med Majas hjälp öst båten.

— Hvem tar korgen med porslinet? Jaså, det var bra, Lotta, matkorgen tar jag sjelf — sade Hanna ifrig och beställsam.

— Får jag inte hjälpa till? — sade unge baron artigt.

— Jo bevars, Malcolm får taga kaffepannan, men spill inte — svarade Hanna skrattande och gaf sig i väg, följd af Eleonore.

Malcolm såg helt olycklig ut, der han stod bredvid knytet med kaffepannan.

— Gå ni, baron Malcolm, och var helt lugn; kaffepannan skall jag nog bära ned till båten — sade prostinnan godmodigt.

— Men hvar är vår korg, är inte Lindgren här med den? — utropade fröken förbryllad.

— Lindgren är här — skrek pastorn från sjöstranden.

— Stig nu i båten, först Eleonore och Maja; så der, så Malcolm, det var bra — kommenderade Hanna.

— Lindgren räcker mig sakerna; en, två tre korgar, filtarne och schalarne lägga vi här. Har du böckerna, Sven? Allt klart då... sätt ut!

Båten stöttes från land och gled sakta utåt den spegelblanka viken. Prosten och prostinnan stodo på stranden och sågo efter de bortfarande. Lindgren var redan nere på ängen; hans breda rygg och mössan med guldgalonerna glänste i solgasset.

Men hastigt syntes det blifva oro i lägret der nere vid stranden, prosten viftade med sin mössa, prostinnan med näsduken, ropade gjorde de också, men ingen kunde höra hvad det var som sades. Råd-villa sutto de unga, men Hanna började snart ana oråd.

— Vänd om, Sven, för all del — utropade hon skrattande — kaffe pannan står bestämdt kvar på stranden; jag ser inte till den.

Pastorn hvilade på årorna.

— Ja, men se efter riktigt först, innan vi vända — sade han — kanske den fins ändå.

— Nej, den fins inte, positivt inte — sade Hanna, ransakande båten på alla sidor. — Nu tycker jag, att pappa skall skratta något åt oss. Söta Sven, vänd genast.

— Nu blef jag söt också i ifvern — sade Sven och styrde af hemåt, der den bortglömda nödvändighetsvaran under godmodigt skämt af prosten flyttades om bord.

Färden öfver den lilla viken var snart gjord, och på andra stranden log skogen så inbjudande med sin doftande fågring och helsade dem välkomna i sin tysta dunkelgröna famn. Foglarne jublade gladt, och en liten ekorre satt och betraktade dem med sina runda, pigga ögon, tilldess han med ett lustigt hopp försvann i toppen af en ärevördig gran.

Lägerplatsen var snart funnen, och hvar och en ordnade sig efter behag. Pastorn gnolade sakta: »Hvad det är skönt ändå här i naturens sköte»; lilla Maja hoppade omkring bland mossan och lingonriset som en ekorre, Malcolm betraktade henne, der han sträckt

ut sig i gräset, och Hanna såg till att Eleonore fick en filt att ligga på, så att inte det möjligen något fuktiga gräset skulle verka ohelsosamt på henne.

— Baron kan behöfva taga sig en liten hvila före middagen; jag skall be pastorn sjunga: »Sof i ro» — hviskade Maja skälmaktigt, när hon hoppade förbi honom.

— Tyst, fröken Mary — sade baron och lade fingret på munnen.

— Hvad säger ni för slag? — frågade Eleonore och såg upp.

Maja öppnade munnen för att svara, men hejda- des af Malcolm.

— Hemligheter, frimureri — skrek han ifrigt. — *Kan* ni bevara en hemlighet, fröken Mary?

— Det kan jag — svarade flickan med en be- kräftande nick och såg småslug ut.

De andra sågo misstroget på unge baron, och det blef tyst ett ögonblick.

— Läs något vackert för oss, Sven — bad Eleo- nore.

— Hvad skall jag läsa . . . poesi eller prosa?

— Poesi först, sedan få vi se.

Han läste några vackra poem af våra bäste skal- der, deribland prostens »lilla perla», som han kallade den: »Liten körsven» af Wirsén. Derefter följde Snoilskys: »Den tjänande brodern». Han läste den kraftigt och väl. Eleonores läpp krökte sig ironiskt; hennes ögonbryn rynkades.

— Charmant — sade hon, då han slutade.

— Tycker du inte om *det der*? — frågade Hanna förvånad.

— Nej, det gör jag inte — svarade fröken v. S. kort.

— Så besynnerligt, du som är så snäll och god mot folket.

— Snäll och god — eftersade Eleonore och såg upp — ja; naturligtvis skall jag vara god mot folket, det är min pligt och en kär pligt, som jag gerna uppfyller, men att behandla dem som likar, som bröder, nej förlåt mig, grefve Snoilsky, det kan aldrig falla mig in. Tänk att trycka smeds-Anders grofva, svarta hand, hu då!

Hon såg på sin lilla smala hand med de blå ådrorna.

— Huru skall ni bära er åt, Eleonore, om smeds-Anders en gång får en högre plats än ni; det *kan* hända. Erkänner ni inte heller då, att han är er jemnlige? — frågade Sven allvarligt.

— Det är väl skilnad, bäste Sven — svarade hon litet stelt.

— Ja det håller jag med om, ganska stor skilnad — svarade den unge presten kort.

— Sven, ni tycker bestämdt, att jag talar riktigt hedniskt — sade hon leende och såg upp från virkningen.

— Visst inte, Eleonore talar ju alldeles, som det anstår en blifvande . . .

Mera kunde han ej säga; han bet sig i läppen och plockade sönder en stackars liten smörblomma, som Maja nyss kastat i hans knä.

— En blifvande? Hvarför fortsätter ni inte? — sade hon med ett nervöst litet skratt och stack sig i fingret med virknålen.

— Grefvinna och godsegarinna — ifylde Hanna leende.

— Nå, det är ju bra, om jag i tid sätter mig in i förhållandena — sade Eleonore skämtsamt. — Men hvart i all världen har nu Malcolm och den der lilla vildinnan tagit vägen igen? Jag lofvade mamma att inte låta honom narra henne till några dumheter, och nu äro de borta! Inte kan jag springa kring berg och backar efter dem — utbrast hon halft förtviflad.

Pastorn log, men blott ett ögonblick; sedan sade han mycket allvarsamt:

— Friherrinnan har fullkomligt rätt, men var lugn, bästa Eleonore, jag skall söka reda på dem, jag hör Maja skratta.

Baron Malcolm hade hört på läsningen, men kämpande med en allt mera öfverhandtagande benägenhet att gäspa hade han företagit sig att förvilla lilla Maja i räkningen af maskorna på virkningen och slutligen narrat henne att »slå kämpe» med sig. Sedan hade han föreslagit, att de skulle se efter, om det inte växte blåbär i skogen, och flickan hade inte varit sen att kila i väg, följd hack i häl af unge baron. Kommen ett stycke i väg, hade hon vändt sig om och häpet utropat:

— Ack då, nu bar jag mig väl dumt och opassande åt igen; vi skulle väl ha sagt, hvart vi togo vägen!

Men baron svarade lugnande:

— Nej, visst inte, lilla fröken; så här i gröngräset behöfver man inte alls bära sig passande åt, der sköter man sig efter behag.

— Är det riktigt säkert det? — frågade hon igen, och på barons förnyade försäkran blef hon lugnad.

När pastorn hittade rätt på dem, satt flickan och klädde baronens hatt med blåbärsris och riddarsporrar; hon sade skrattande, att det borde vara vallmo med, men det hittade hon ingen. Hennes egen var redan klädd, men blott helt litet. De hade mycket roligt, de båda unga, pratade och skrattade som ett par barn. Pastorn stannade på afstånd och betraktade dem leende. Nej, något ondt menade inte Malcolm med barnet, så mycket såg han; men var det inte nästan lika orätt att visa sig så ytterligt tanklös.

— Eleonore — sade Hanna plötsligt, så snart Sven lemnat dem — jag trodde, att du skulle komma hem förlofvad.

— Trodde du? Hvarför det? — Fröken såg upp, der hon låg framstupa i mossan och lekte med det gröna.

— Hvarför? Så du frågar! Nog är det väl sanning, att du skall bli grefvinna Z.?

— Ja, inte vet jag, det kan ju hända förstås.

— Fy, Eleonore, nu gör du dig bara till. Älskar du honom då inte riktigt djupt och innerligt? — Hanna såg leende och rodnande på den släta guldringen, som prydde hennes eget venstra ringfinger; hon vidrörde den sakta och smekande.

Nu satte Eleonore sig upp i mossan och såg på Hanna med ett eget, halft sorgset, halft ironiskt leende.

— Ack, du oerfarna naiva lilla barn — utbröt hon — hvem älskar i stora världen, tror du? Nej der

söker man ett *passande* parti, det är hufvudsaken . . . ingen romantik.

— Eleonore, säg, älskar du inte grefven och tänker ändå gifta dig med honom? — upprepade Hanna med oblidkeligt allvar. — O, det är förfärligt!

Eleonore besinnade sig ett ögonblick; derefter sade hon:

— Grefven är snäll och hygglig, vet du, jag tycker inte illa om honom, fast han är litet tråkig. Det ä ett briljant parti, ser du, jag blir afundad af många, om jag tar honom; han är rysligt rik och . . . det väger väl upp ett hjerta, eller huru? *Om* jag bestämmer mig? Ja, jag vet inte, det tål att tänka på, fast . . . det går nog derhän till slut . . . Men Hanna . . . nog vet *du*, att jag inte älskar greve Z.

Det glimnade till i hennes ögon, när hon fäste dem på Hanna, men hastigt gömde hon ansigtet i mossan och brast i gråt.

— Älskade, Eleonore har jag gjort dig ledsen, gråt inte för all del — bad Hanna och smekte hennes hår.

Om en kort stund reste hon sig upp igen och såg helt lugn ut.

— Det är öfver nu — sade hon — det kommer åt mig så der ibland, det vet du se'n förr. Men nu skola vi inte tala om den der tråkige grefven; i dag skola vi ha roligt. Se der komma Sven, Malcolm och barnet bekransade; bravo, lilla Mary, det är väl er idé kan jag tro — ropade hon emot de kommande.

— Ja, det är det — svarade den unga flickan, helt stolt öfver sitt påhitt — pastorn har prestkragar och studentnejlikor på sin hatt, är det inte bra, säg?

— Joo, ypperligt — försäkrade de andra.

— Jag tog dem på gärdet här nedanför — berättade hon ifrigt och inte så litet stolt öfver berömmet. — Baron skulle ha riddarsporrar förstås, men det var ondt om dem; jag hittade bara ett par, och vallmo . . .

— Tyst, fröken Mary — ropade unge baron.

— Jaså, är det *der* skon klämmer — skrattade pastorn.

— Nå än vi då, hvad skulle vi ha? — frågade flickorna.

— Hanna skall ha prestkragar också, men egentligen blåklint, korn och rågax; hennes fästman är ju landtbrukare. Fröken skall ha riddarsporrar och, låt mig fundera litet, jo, stensöta; den ser alltid litet stel och förnäm ut, och vacker är den också.

Fröken skrattade muntert.

— Bravo, lilla Mary, nu har ni porträtterat oss — sade hon. — Än ni sjelf då, lilla rosenknopp, ni skall ha nyponblommor och violer, inte sant? Kom nu så ska vi plocka.

Hon slog armen om lifvet på den unga flickan och sprang sin väg med henne.

Maja var helt förvånad och stolt öfver denna förtrolighet af fröken Eleonore, som förut så litet brytt sig om henne. Hanna smålog litet sorgset och såg efter dem; sedan sade hon raskt:

— Ja, nu får ni gå er väg allihop så länge; nu skall jag göra middagen i ordning. Gå efter en flaska vatten du, Sven, och tag hit matkorgarne.

Brodern hjälpte henne så godt han kunde med anordningarna, och baron Malcolm låg utsträckt i gräset, tänkande på att äfven han borde erbjuda sin hjälp.

Men huru det var, så blef hvilan för ljuf, och han låg der och tänkte och tänkte, tilldess ögonen slöto sig och dröm och verklighet sammansmälte till ett oredigt kaos, som han ej kunde reda förr, än Hanna förde en delikat, doftande fläskkotlett i nära beröring med hans luktorgan, hvilket med ens återförde honom till verkligheten.

— Men huru kan Hanna hålla kotletterna varma så länge? — frågade han med naiv förvåning och såg upp, i hopp att ingen märkt hans lilla siesta.

— *Huru* länge menar Malcolm? — frågade hon leende.

— Se'n vi foro från prostgården, förstås.

— Nej, hör du, Malcolm, nu är du värre än jag — sade Sven och skrattade hjertligt. — Trodde du verkligen, att maten skulle hålla sig varm så länge?

— Ja, visst trodde jag det — ljöd det trygga svaret — det föll mig aldrig in att tänka annat.

— Nej, det kan jag tro — sade Hanna tort. — Gnugga nu sömnen ur ögonen och se sig litet bättre omkring, så kanske Malcolm kan få ljus i saken.

Hon lade nya stickor på elden, som var tänd i den lilla improviserade eldstaden mellan tvenne stora stenar. Nu började baron Malcolm blifva intresserad

— Nej, men så sinnrikt uttänkt! — sade han beundrande, der han stod midt för elden med händerna i byxfickorna.

— Ja, tänk det. — Hanna såg skälmaktigt leende på honom. — Men hvart tog Eleonore och Maja vägen? Ropa på dem, innan maten kallnar — sade den unga kokerskan varm och ifrig. — Ack, om bara Thore vore med! — suckade hon för sig sjelf.

Maja blef inte litet häpen, när hon fick se, att allt var i ordning; hon skulle ju hjälpa till och vara så dugtig i dag, men hon tröstade sig med att hon hade några smultron och blåbär att bjuda på.

Det blef en mycket munter middag. Eleonore var vid ett sprittande, uppsluppet lynne, sjelfsvåldig, öfverdådig, inte lik sig sjelf, och hon drog ofrivilligt de andra med sig. Hanna fixerade henne oroligt imellanåt; hon tyckte, att det var något exalteradt och onaturligt i denna öfverdrifna munterhet.

— Stackars Eleonore, jag fruktar, att hon bara vill öfverrösta ett såradt hjertas klagan — tänkte hon.

De båda vännernas ögon möttes ibland, men Eleonore undvek Hannas blick och hittade på något nytt skämt, som vände uppmärksamheten ifrån henne sjelf.

— Och jag, som trodde, att fröken skulle tycka, att jag bar mig opassande åt, när jag stack af inåt skogen med baron — sade Maja — men nu är ju fröken lika tokig sjelf.

En ny skrattsalva.

— Ja, så här i skogen behöfver man inte bära sig passande åt; der gör man som man vill, lilla Mary — sade Eleonore muntert.

— Inte ett fnyt?

— Nej, **inte** ett fnyt — försäkrade den tillfrågade, fast hon egentligen inte visste, hvad »ett fnyt» var.

— Ärliga ordningar, vackra lärdomar — utropade syskonen från prostgården.

Men lilla Maja blef i hast allvarsam och tankfull.

— Om jag visste, huru jag skulle säga, så att

ni förstod mig — sade hon. — Men det kan jag inte, för att jag förstår knappast sjelf, hur jag menar.

— Jaa, då blir det litet svårt — sade Eleonore.

— Joo, jag menar, att *riktigt* opassande kan man inte bära sig åt, om hjertat är rent och... och... ja, jag vet inte, men jag tror, att man då ledes af något slags inre instinkt, som man inte *kan* vara olydig mot. Är det Guds röst kanske, eller hur, pastorn? — Hon vände sig blygt till den unge presten.

— Det der förstår nog fröken Maja sjelf bättre än jag — svarade han mildt och aktningsfullt — men helt säkert är det Gud, som nedlagt den der instinkten i unga renhjärtade kvinnors själar.

— Ja, det tror jag med — sade flickan glad och munter igen. — Men hvad gör Hanna derborta? Söta, snälla Hanna, får jag koka kaffe, det är så roligt. Säg, får jag?

— Ja, men låt det inte koka öfver bara — sade Hanna leende.

— Jag skall hjälpa fröken Mary — sade Malcolm. — Huru ska vi göra nu?

— Jo, först ska vi slå på vatten.

— Det har du i flaskan, Maja — sade Hanna.

— Och så ska vi lägga på kaffe. Blir det lagom det här, som är i bleckdosan? — frågade baron och såg mycket viktig ut.

— Så tokigt baron tar till; nu vill han lägga på allt, som är i dosan, Hanna — rapporterade flickan. — Är det lagom nu? Säg, Hanna. — Hon visade Hanna måttet.

— Litet mer; så, nu blir det bra.

— Nu var inte fröken klokare än jag — utropade

unge baron — men nu ska vi se efter, när det kokar upp. — Han var mycket intresserad. — Nu börjar jäsningprocessen; hör bara, hur det sjunger inne i kokaren.

— Nu få vi vara på vår vakt, nu kokar det snart upp — sade Maja, varm och ifrig.

Af en besynnerlig ödets skickelse möttes de båda kockarnes händer ofta under denna viktiga förrättning, och den unge baronens ansigte snuddade emot flickans glänsande korpsvarta hår eller lutades fram öfver hennes axel, men det märkte hon ej i sitt ifriga bestyr.

— Se på klockan, baron, nu kokar det — rapporterade hon.

— Tre, fyra minuter, nu är det bra; nu skall det bara klarna.

— Ja, Mary lilla, jag hoppas, att det klarnar — hviskade han och såg in i de strålande barnaögonen.

— Hvad menar baron med det? Visst klarnar det, jag lade ju på klarskinn, eller glömde jag det? O, Hanna, jag glömde klarskinn — ropade hon modstulen.

— Ju flere kokkar, ju sämre soppa — mumlade Hanna mellan tänderna, men högt sade hon: — Se här, lägg i den här lilla sockerbiten, så blir det nog klart ändå.

— Nu skall Sven deklamera något vackert för oss — sade Eleonore, då det led mot skymningen — och sedan måste vi resa hem.

Pastorn funderade en stund; derefter började han med djup, innerlig känsla läsa psalmen 394 »Den blomstertid nu kommer» o. s. v. och derefter psalmen 481 »Hvar är den vän, som öfverallt jag söker».

— Jag tycker, att det der är mer en skön hymn än egentligen en psalm, passande i psalmboken — sade Hanna, då han slutat.

— Ja, kanske, — svarade han tankfullt — men den gömmer mycken kristendom under det högpoetiska språket.

Eleonore såg ned och lekte med lingonriset bredvid sig; hon kände sig litet generad, hvarför visste hon ej. Malcolm såg helt likgiltig ut, och lilla Maja hade suttit stilla och allvarsam som ett snält barn, under det att pastorn läste.

— I morgon kl. 6 rider jag ut, passa på då — sade fröken Eleonore, då hon skildes från Maja.

Den unga flickan trodde aldrig, att klockan skulle blifva sex den följande dagen, så längtade hon efter sin vackra ridträkt och lektionen. Hon undrade mycket, om baron Malcolm möjligen skulle rida med eller åtminstone se på dem, när de gåfvo sig i väg. Och fröken, som blifvit så snäll och vänlig, så att Maja tordes prata hvad som helst med henne! Ack, så roligt det skulle bli, så förtjusande roligt!

Men när hon kom ned till herrgården, syntes inte en skymt af unge baron; fröken var vid dåligt lynne, stolt och tillbakadragen. Lindgren hjälpte henne upp på hästen och ordnade klädningen. Lilla Larsson var den enda, som beundrade dem, och friherrinnan stod i fönstret nickande till afsked. Knappast ett enda råd, en enda anvisning fick hon om, huru hon skulle sitta till häst eller bära sig åt; fröken red der tyst och sluten, endast bevärdigande henne med ett kort, snäsigt svar, när hon frågade om något.

Men Maja Richardsson lät sig af ingenting för-

tryta. Visserligen blef hon bra nog nedstämd och försagd i början, men sedan tänkte hon filosofiskt: »Nå ja, så får jag väl försöka att reda mig på egen hand då.» Hon sökte, så godt hon kunde, att göra efter, som hon såg fröken v. S. göra, och lyckades förunderligt väl för att vara första försöket. Hon tog sig särdeles väl ut på hästryggen, och det litet skygga uttrycket i det ungdomsfriska ansigtet klädde det utmärkt bra. På hemvägen mötte de hennes gode vän, pastor Rutström, och hans vänliga helsning piggade upp hennes sjunkande mod, men fröken helsade endast helt kallt i förbifarten och red vidare mot hemmet utan att stanna.

När Maja gick hem genom parken, kunde hon inte låta bli att undra, om baron skulle sitta der som förra gången och de skulle komma att språka som då. Han var allt bra snäll ändå, baron Malcolm, och så hade han så vackra, vänliga blå ögon, som man så gerna såg in i. Visst var han litet trög ibland, men kanske blir man alltid så i stora världen.

Men ingen baron syntes till der heller, och när Maja kom hem, gick hon så tyst på tå in i sitt rum, så att hvarken pappa eller moster Greta skulle höra henne. och när hon väl kom dit in, gömde hon hufvudet i sängens mjuka kuddar och grät, som om hennes hjerta velat brista. Och hvarför? Ja, det visste hon inte; hon tyckte inte, att hon hade något att gråta öfver, och så grät hon häftigare än förut.

— Nej, det här är för galet; jag måtte väl inte vara sjuk heller — sade hon till sig sjelf och sökte hämma sina tårar. Sitt tyska tema hade hon inte riktigt färdigt till i morgon, hon försökte att arbeta

med det, men det ville alls inte gå; hufvudet värkte, och hon visste inte, huru hon hade det. Inte kunde väl baron vara ond på henne heller? Hon pratade ju och gick på så tanklöst och enfaldigt med honom; Nej, men se det trodde hon ändå inte; han var ju så glad och vänlig. Han brydde sig inte om henne bara: hon var honom likgiltig, det var hela saken. Huru skulle också han kunna bry sig om en sådan liten obetydlig flicka, som hon var, han, som var van vid stora världens vackra, förnäma unga damers sällskap.

— Ich liebe meiner Freund — stod det i den uppslagna grammatikan framför henne. — Ich liebe . . . — Längre kom hon inte; och så började hon konjugera. — Ich liebe dich, du liebe mich . . . — Det gick förträffligt, men der stannade det; något annat gick alls inte, åter och åter kom detta: »Ich liebe . . . liebe . . . liebe . . .» Det var för besynnerligt! Hon kastade boken ifrån sig och tvättade ögonen omsorgsfullt med vatten. Tänk, om pappa skulle få se, att hon hade gråtit, han, som inte tålde att se tårar.

Orsaken till misstämningen der nere vid herrgården var en af dessa små obetydligheter, som ibland gripa in i det stilla hvardagslifvet. Inspektorn och hans syster hade ätit middag hos friherrinnan, och Ulla hade sedan stannat hela eftermiddagen hos henne. Den kloka Ulla hade alltid något smått att berätta; hon var qvick och rolig, när hon ville, och hjälpte friherrinnan att hitta på skämt och upptåg med »lilla Larsson». Så hade hon i går inbillat den lilla stackaren, att hon förklippt sig på frökens nya sidentyg och alldeles förstört det, så att Larsson hållit på att tappa hela sitt lilla förstånd af förskräckelse. Friher-

rinnan hade skrattat godt, när Larsson sedan fnurrade på sig, då hon slutligen upptäckte, att alltsammans var drift, ty ingenting kunde vara lustigare än att se den fromma, beskedliga menniskan, när hon var fnurrig. Då hade Ulla låtsat sig blifva rädd för hennes »förfärliga lynne», som hon sade, och den ena förvecklingen hade varit mera skrattretande än den andra.

Men sedan på aftonen hade Ulla på sitt stilla, litet retsamma sätt sagt:

— Kors, söta friherrinnan, inte har jag märkt förr, att baron varit så barnkär.

— Barnkär, hvad menar Ulla? — hade friherrinnan svarat.

— Jo, den der lilla Maja Richardsson är han rysligt vänlig och snäll emot; de pratade och skrattade i parken i går, så att det var riktigt roligt att höra.

— Hm, huru kunde de träffas der? — hade friherrinnan frågat.

— Joo, när hon gick hem, sedan hon provvat riddräkten.

En stund senare hade hon åter sagt:

— Fröken Eleonore är då en så ståtlig och vacker ung dam, så nog passar hon bäst i en stor salong på ett greffligt gods.

— Ja, kära Ulla, visst gör hon det, och der kommer hon väl också att hamna — hade friherrinnan svarat.

Efter en liten stund började åter Ulla:

— Tror lilla friherrinnan, att fröken nånsin glömmer den der barndomsvänskapen för pastorn? Folket tror allt, att det är för hans skull, som fröken blifvit så allvarlig och sitter ibland bondgummorna

och åhör bibelförklaringar. Visst ha de väl rätt i det också, eller hvad tror friherrinnan?

Den tillfrågade hade just ingenting svarat på denna fråga, och sedan hade man ej vidare talat om saken. Men friherrinnan hade varit litet orolig hela qvällen, lagt patience, både »Postiljonen» och »Finska envisheten», men ingendera hade gått ut. »Ack, om grefven bara snart kom», var hennes tanke både tidigt och sent, »då reder det sig nog allting.» Men grefven var i Mentone för närvarande och tycktes inte tänka på att komma hem ännu. Malcolm hade haft bref här om dagen. Friherrinnans bror baron Melcher, som varit öfverste vid armén och nu lefde på sitt gods, väntades snart till Ekeborg, äfvensom en systerdotter till henne, en fröken v. B., mycket rik och förnäm, fast inte just så särdeles begåfvad hvarken till kropp eller själ. Ack, om bara inte det der pjällret med lilla Mary hade varit! Det var en för olycklig vurm af Malcolm det der; hon skulle rådgöra med bror Melcher om alltsammans, men han var då så rätt fram och omöjlig att komma till rätta med; hon visste nog, hvad han skulle svara; det blef ungefär så här: »Hvad i Herrans namn bråkar du för, Beata? Var du lugn och lemna barnen i Guds hand. Få de bara följa sitt hjertas val och inga dumma beräkningar komma med, så svarar jag för att de bli lyckliga och nöjda.» Jo, det var just en skön tröst under nuvarande förhållanden.

Men löftet till Fabian *måste* hon hålla i alla fall och löftet till grefve Bernhard också; hon hade ju lofvat honom det samma. Om man bara kunde få veta något om grefve Lejonskjölds förmögenhet och om han ville återtaga sitt namn, då kunde han lätt skaffa sig

en ställning i samhället igen, men det var inte att tänka på. Flickan var ju så naiv och älsklig; hon både roade och intresserade den förnäma damen, men inte ville hon se den lilla vildkatten införlifvad med sin familj, nej, det fick inte ske; och inte skulle greve Bernhard tillåta det heller.

När ungherrskapet kom hem, relaterades Ullas ord för dem. Fröken slog en knyck på sin stolta nacke och svarade, att hon tänkte gå sin egen väg och inte taga mamsell Ulla till förmyndare. Men missnöjd med sig sjelf och sitt upproriska hjerta, som inte ville låta styra sig, samt sårad i sin ytterst ömtåliga fåfänga beslöt hon att visa alla, att hvarken pastorn eller någon annan hade den minsta makt öfver henne.

Baron Malcolm å sin sida blef ytterligt retad af detta spioneri. Han brydde sig visst inte så mycket om den der unga flickan, som de inbillade sig, nej, för ingen del, men om det roade och intresserade honom att se en ung qvinna med en liten smula natur hos sig, så var det väl förlåtligt och ingenting att bråka öfver; det var just det sällsynta i fenomenet, som hade frapperat honom. I sitt sinne var han dock ej så litet orolig för den väg han börjat beträda och rädd för den barske, jettelike herr Richardsson. Men äfven ädlare impulser hade vaknat hos den unge mannen; han bäfvade för den makt barnet redan fått öfver honom, för den oerfarna flickans lugn och frid, för hennes rykte, som han kanske satte på spel, för bråk och trakasserier. I morgon skulle han inte visa sig, då hon kom, och sedan inte låtsa stort om henne.

Nöjd med detta hjeltmodiga beslut somnade han

om aftonen och vaknade först vid nio-tiden dagen derpå. Strax efter middagen lemnade han sin mor och syster och slöt sig inne i sina rum. Men när han hörde den friska, ungdomliga stämman der nere, blef det svårt att hålla ut; ännu värre blef det, när han såg den spänstiga gestalten i dess smakfulla riddrägt på hästryggen, men han höll i sig tappert och tröstade sig med att nästa gång skulle det inte göra honom något alls. Sedan lade han sig i sin hvilstol och försökte tänka lugnt, men den förföriska flickgestalten på hästen stod med envis klarhet för hans själs ögon. När han ändtligen trodde sig hafva jagat bort den, blef det än värre, ty med öppna eller slutna ögon såg han då det strålände ansigtet böjdt öfver kaffekokaren i skogen, älskligt, omedvetet, i sin blyga fågring; han såg de klara, oskuldsfulla ögonen blicka in i hans och kände sig alldeles rådlös och förvirrad inför detta ovana känslolif.

När Maja kom ned dagen derpå, var stämningen redan litet bättre i den friherrliga familjen. Unge baron kunde icke neka sig nöjet att betrakta affärden och den artiga helsningen, och det uppmuntrande »bravo, fröken Mary», som han fann sig föranlåten att sända dit ned, satte genast flickan i solskenslynne. Nej då, han var visst inte ond, han var så *vådligt* snäll så. Den djupa sanningen i detta ord förstod inte lilla Maja sjelf, der hon log upp mot honom i fönstret.

Fröken Eleonore tog henne också i dag litet mera om hand än första gången.

— Sitt rak på hästen, ingen puckel på ryggen, när man rider! Inte hufvudet så stelt... ledigt skall

det se ut. Lösa tyglar; det skall se ut, som om man hölle dem på lek. Nu rida vi i skridt, kort galopp, vänd nu! Inte illa, det der såg rätt nätt ut.

Ungefär så lät det hela tiden. Maja var öfverlycklig, kinderna brunno, ögonen strålade; aek, så roligt det var!

Och hvad gjorde unge baron? Jo, han gjorde hvad som ofta händer här i verlden: han slog döförat till för det nyktra förståndets röst, och när de ridande kommo hem, var det han, som stod väntande på trappan, han, som hjälpte Maja ur sadeln, han, som beundrade hennes riddrägt och sade henne, huru väl den klädde henne. Och Eleonore? Hon tog sig en lång promenad genom skogen den aftonen i sällskap med pastor Rutström.

Lilla Maja lärde sig märkvärdigt hastigt att rida och förde sig med en grace och elegans, som inte stort gaf hennes lärarinna efter.

— Söta, snälla lilla Eleonore, få vi en sak? — bad flickan en afton och lade hufvudet på sned.

— Nå, hvad är det nu för märkvärdigt du vill, kära barn?... Du ser så inställsam ut — sade Eleonore småleende.

— Få vi rida ned till prostgården och helsa på dem? Det vore så roligt att få visa sig litet.

— Du lilla toka, det går ju an, om det skulle vara en sådan fröjd — svarade Eleonore med förnäm öfverlägsenhet.

Saken var, att Maja nu gick hennes egna tysta önsknningar till mötes; hon ville så gerna ned till prostgården och hade flere dagar väntat på denna begäran af sin elev. Eleonore visste, att hon tog sig

väl ut till häst och att pastorn särskildt då beundrade henne. Att »barnet» nästan täflade med henne, förargade henne nog ibland, och då var hon ovänlig och retsam mot sin unga elev, men flickan fördrog detta med beundransvärdt tålmod. Blef det för svårt, klipte hon med ögonen och försökte hålla tårarne tillbaka; någon gång blef hon ond, men det måste hon akta sig för. En gång hade hon vid ett sådant vredesutbrott ryckt och knyekt i betset, så att Sally inte visste, hvad hon skulle taga sig till, utan stälde sig kapprak, på två ben. Baron Malcolm hade då kommit framrusande från något bakhåll i skogen och ledt djuret, till dess det åter hunnit lugna sig. Eleonore hade skrattat försmädligt åt denna misslyckade revolt, men Maja kände sig som en liten straffad skolflicka; det var förargligt och fick inte hända mer.

I sirliga danssteg förde djuren sina vackra ryttrarinnor ned till prostgården denna afton. Prosten hade sett dem från sitt fönster redan på långt håll, och nu stod hela familjen välkomnande på trappan, när de sprängde fram genom den långa, raka allén.

— Stig af; Petter tar hästarne — utropade Hanna och sprang ned för att smeka de vackra djuren, som stodo der och klipte med öronen, väntande på en brödbit eller en skorpa.

— Nej, tack — svarade Eleonore — vi skulle bara ned och visa oss, tyckte Mary. Hon har länge nog väntat på någon liten triumf, fast hon inte förrän nu kommit sig för att ge sin önskan tillkänna, men »den väntan blef det unga blod till slut för lång», och så kunde hon inte tåga längre.

— Usch då, så Eleonore säger — utropade Maja leende och rodnande — inte var det så inte.

Prosten försäkrade, att hvad än orsaken var, så hade de unga damerna gjort dem ett verkligt nöje genom att rida dit.

— Se så, rid ett hvarf omkring gården nu, Mary, och visa dig riktigt till din fördel — kommenderade Eleonore icke utan en ansträngning af bitterhet — rak i ryggen, hufvudet högt, framåt!

Maja blef litet stucken och föresatte sig, att om Eleonore ville hafva henne att göra fiasko, så skulle hon blifva bedragen. Hon gjorde en lätt böjning på hufvudet för hela sällskapet. Rak och smidig satt hon på hästen och lät honom först göra några små hopp; derefter red hon i sakta skridt och kom tillbaka i kort galopp. Leende, barnsligt road, med helsans rosor på kinderna, stannade hon sedan vid trappan.

Ett spotskt leende lekte kring Eleonores läppar.

— Charmant, Mary — sade hon bittert — du kan snart gå in vid en konstberidartrupp.

Prosten såg på henne med en allvarlig, nästan sträng blick, och öfver Svens bleka ansigte lade sig ett drag af djup, bitter smärta; denna yttring af lumpen småaktig afund från hans barndomsväns sida grep honom mera, än han ville erkänna för sig sjelf. Eleonore såg, att hon förgått sig, och med verldsdamens takt stälde hon snart allt till rätta igen. Efter ännu en liten stunds samspråk redo de tillbaka mot hemmet. Eleonore helsade lätt och elegant med ridspöet. och Maja gjorde omedvetet efter, ståtligt och förnämt som en liten prinsessa.

— Hon är präktig till häst, fröken Eleonore — sade prostinnan och såg beundrande efter henne.

— Ja, men lilla Maja ger inte efter — sade prosten leende — det är märkvärdigt med flickungen, hvad hon för sig väl, sedan hon fått vara så mycket vid Ekeborg. Och ändå är det samma ursprungliga, naiva barn som förut.

— Ja, är det inte det jag alltid sagt — utbrast prostinnan triumferande — adel är ändå adel. En sådan hållning, värdighet och nobless fins ändå inte hos ofrälse.

— Aristokraten! — utropade de andra leende.

— Men inte är Maja af adlig börd, mamma — sade Hanna.

— Ja, men hon för sig, som om hon vore det — tyckte modern.

— Jag vet inte, hvilken jag tycker är vackrast och behagligast, Eleonore eller Maja — sade Hanna. — Låt barnet få några år till på sig, så... litet mera säkerhet och stadga...

— Hm, med Eleonore kan hon väl knappast komma att täfla ändå — sade pastorn litet ifrigt, och det sorgsna uttrycket i ögonen blef ännu sorgsnare — som en drottning kan hon aldrig komma att se ut, men det gör Eleonore. Dessutom är Mary för liten. Hon är täck och älsklig, det är allt.

— »O, du dåre, halfsläckt låga tände du på nytt igen» — mumlade Hanna för sig sjelf.

— Hvad säger du, Hanna? — frågade brodern.

— Åh, just ingenting, jag bara undrade, hvarför du kallar lilla Maja för Mary — svarade systemen småleende.

— Hvarför jag säger Mary? — Han sökte samla sina tankar. — Jag vet just inte. De säga Mary vid Ekeborg, och dessutom passar det bättre för en fullväxt flicka, som hon nu är.

Eleonore var ännu mera ombytlig mot Maja efter denna afton än förut, ibland retsam och öfverlägsen, ibland stolt och kall, ibland åter vänlig och förtrolig, nästan som en syster. Det oerfarna naturbarnet beundrade henne och svärmade för henne, fast hon nog ofta kände sig litet retad. Men friherrinnan var dock Majas ideal, typen för allt ädelt, nobelt, skönt och framstående, omöjlig för någon annan dödlig att söka efterlikna, än mindre uppnå. Henne kunde hon sitta och betrakta långa stunder i stum beundran; henne lyssnade hon till med aldrig tröttnande förtjusning, när hon berättade om sin ungdom, sina triumfer vid hofvet och i corps diplomatique's kretsar. Ibland, när någon drägt på en lysande fest beskrefs, kunde hon suckande utbrista: »Ack, ack, ack, så genomstilig friherrinnan då skulle vara!», eller: »O, så vådligt vacker friherrinnan måtte varit då!»

Den firade skönheten kände sig helt smickrad af detta okonstlade utbrott af beundran, smekte den unga flickans kind och sade leende:

— Du lilla toka!

FEMTE KAPITLET.

Det var en mulen och tung regnvädersdag i medio af augusti! Luften hade varit tryckande och qvaf de sista dagarne.

— Atmosferen är laddad med elektricitet, och det åstadkommer en förtunning i barons stora hjerncentra, hvilket åter har till följd, att viljeakten blir en retning till ögonlockens sammanslutning, hvilket resultat är sömn eller, vetenskapligt taladt, det behagliga icke-varats i det tröttsamma varats ställe.

Så hade den skälmaktiga Maja med vigtig professorsmin rört tillsammans det lilla hon uppsnappat ur faderns filosofiska boksamling, när den gamla lusten att gäspa en dag visade sig hos unge baron, hvilket numera mycket sällan hände.

Denna dag på morgonen hade det börjat regna, hvilket fortfor hela dagen. Friherrinnan var vid miss-humör; den vackra säden, som var färdig att köras in, blef nu alldeles våt igen. Inspektoren och hon hade haft ett litet meningsbyte dagen förut; han ville, att det skulle köras allt hvad köras kunde, hon åter, att säden skulle stå ute längre och torka så, som hennes vän grefvinnan hade förordnat på sitt gods. Han var envis, den hederlige gubben, och litet kort om hufvu-

det också; friherrinnan hade hört honom mumla något respektvidrigt om kjortelregemente, när hon lemnade honom. Sedan hade han kört in hvete hela dagen, och nu hade det ju visat sig, att han hade rätt, och friherrinnan föresatte sig att en annan gång låta honom styra bäst han ville. Nu efter middagen satt hon i soffhörnet och halfsof öfver en fransk roman. Åskan mullrade doft på afstånd, det hade den gjort hela dagen, och allt såg hemskt och qualmigt ut, med undantag af gräsmattorna, som blifvit friska och gröna af regnet.

Ännu en orsak till oro hade friherrinnan; intet bref hade hörts af från grefve Z., fastän Malcolm slutligen på moderns enträgna begäran hade besvarat hans senaste bref. Och Eleonore oroade henne också; hon hängaf sig utan betänkande åt nöjet att vara fri och själfständig och umgås med barndomsvännerna: långa, förtroliga samtal, promenader i skogen, besök vid prostgården och återbesök alla både möjliga och omöjliga tider på dagen. Och så spring på bibelförklaringar, andaktsstunder och allt hvad det hette. Det värsta var, att friherrinnan icke kunde förneka, att den unge presten verkligen hade något mycket tilltalande, på en gång både imponerande och anspråkslöst.

För Malcolm och »den der lilla yrhättan Mary» åter var hon jemförelsevis lugn; de lekte och skämtade som ett par barn och stodo ungefär på samma fot med hvarandra som under de första dagarne af deras bekantskap. Till och med herr Richardsson hade half motvilligt medgifvit, att så länge det stannade vid sådan barnlek, kunde de ju få hålla på. »Den lilla vildinnan, yrhättan», som hon kallades, hade blifvit så

stor favorit hos sin beskyddarinna, att hon i dag, då flickan ej syntts till, saknade hennes friska skratt och oskyldiga upptåg. Men gamla fru Ericsson var rädd för åskan, och därför nämndes inte det godhertade barnet gå ifrån henne.

Sådana här kulna dagar ströfvade gerna hennes far omkring i skogen ensam och ostörd; då brukade hypokondrien gripa honom, och han ville vara i fred med sina minnen. Detta voro både fru Ericsson och Maja så vana vid, att de inte ens tänkte derpå.

Friherrinnan kunde inte låta bli att småle för sig sjelf, der hon satt och bläddrade i sin bok, när hon påminde sig Marys små upptåg, men huru lätt ett ord af hennes älskade friherrinna genast gjorde henne spak och nästan kunde locka tårarne ur hennes ögon. En dag t. ex. tyckte modern, att Maja var alltför frispråkig och näsvis emot hennes son, unge baron. Den förnäma damen satt då mycket rak och stel, räknande stygnen i sitt eviga broderi, som aldrig blef färdigt, och såg mycket indignerad och ogillande ut, men då flickan midt i sin svada kom att se på sitt ideal, stannade hon tvärt, slog ihop händerna och utropade med förskräckelse målad i sitt ansigte:

— Nu har jag burit mig dumt åt igen. Söta snälla friherrinnan, förlåt mig!

Den godhertade verldsdamen kunde då inte längre bibehålla sin imponerande hållning, utan skrattade rätt godt åt »lilla slarfvan», hvilken å sin sida inte var sen att instämma i munterheten. Sedan höll dock friherrinnan ett föredrag för sin unga protégée om konsten att skicka sig i societeten. Lilla Maja satt då med vidt uppspärade ögon och lyssnade så andäktigt, som om

hon varit i kyrkan, men när friherrinnan slutat tala, drog hon en djup suck och sade:

— Ack, det der kan jag aldrig lära mig komma ihåg, aldrig i lifvet, det är stört omöjligt.

Friherrinnan log då helt blidt, nickade uppmuntrande och sade:

— Åjo, det går nog, skall du få se, min lilla vän, om du bjuder till att komma ihåg dig. Sådana ord som stört, lifvadt, vådligt och allt hvad det nu är ta sig inte heller bra ut i en ung dams mun. Kom ihåg, att du fyller sjutton år i nästa vecka.

— Ja, jag vet nog af eländet — suckade Maja — moster Greta brukar nog hålla tal om att jag nu är en stor dam.

Regnet fortfor ännu att smattra mot rutan denna kulna augustidag, när betjenten kom in med kaffebrikan; dock började en och annan blå fläck synas genom de söndersplittrade molnen. I allén syntes gamla Brita komma med postväskan, som hon burit i trettio år. Friherrinnan hade en dag framkastat ett ord om att den gamla icke kunde orka med att vara postbud längre, men detta hade tagits mycket illa. Brita hade förklarat, att så länge hon kunde »stå på bena», skulle nådig herrskapet få väskan i rättan tid; när hon inte orkade längre, så blefve det väl som det kunde med den saken.

Nu kommo också Malcolm, Eleonore och »lilla Larsson» in, äfvensom Ulla för att hemta inspektorns post.

— Larsson sitter i spänd väntan — sade friherrinnan, när hennes son makligt beredde sig att öppna

väskan. — Jag begriper inte, hvad hon väntar för hemliga rapporter.

— Jag tror, att hon är nihilist — sade Eleonore.

— Nej, det är troligen en hemlig kärleksförbindelse — förmodade baron Malcolm.

— Om jag får säga min tanke, så tror jag, att hon är författarinna; hon ser så djupsinnig ut ibland — sade Ulla.

— Jag tror som Ulla; endera dagen kommer det ut en roman i tre tjocka delar, som hon författat — sade friherrinnan.

Mamsell Larsson bara skrattade, så att tårarne runno utåt kinderna.

— Fröken är värst ändå, som tror, att jag är nihilist — fick hon fram mellan skrattparoxysmerna.

Baron räckte nu sin mor flere bref; ett af dem tog hon ifrigt, och ju mera hon läste, dess mera strålade hennes ansigte.

— Bref från grefve Z. — sade hon — det är dateradt Paris, han är på hemvägen, vi ha honom här endera dagen. Han gläder sig åt att få hvila upp sig litet här och ber helsa er alla. Roligt att få honom till gäst, den hygglige unge mannen, eller hur, lilla Eleonore? Gula sängkammaren skall ställas i ordning, Larsson; der är bästa utsigten.

Eleonore hade först blifvit blossande röd, sedan helt blek vid friherrinnans ord.

— Huru är det med dig, Eleonore, du ser så echaufferad ut? — frågade friherrinnan litet skarpt.

— Jag mår alldeles bra, men här är ju så qvaf, att man inte kan andas — svarade hon otåligt. —

Jag sätter upp ett fönster till, ovädret tycks vara öfver.

Hon gick fram till fönstret och öppnade det på vid gafvel. Men just i detta ögonblick upplystes hela rummet af en bländande hvit eldstråle, åtföljd af en skärande skarp skräll; det fräste till, och en lindrig svafvellukt kändes. Utan ett ljud sjönk Eleonore medvetlös till golfvet. Alla de andra i rummet blefvo äfven mer eller mindre bedöfvade, men friherrinnan repade sig först och stapplade fram till sin dotter, ångestfullt ropande:

— Eleonore, mitt barn, för Guds skull tala! Huru är det med dig, min älskling? — Men ännu kom intet ljud öfver de sammanpressade läpparne; ännu voro ögonen slutna. — Älskade Eleonore, huru är det? — qved den stackars modern och strök smekande hennes tinningar.

Slutligen öppnade hon ögonen, förde handen öfver pannan och sade med ett matt leende:

— Jag är alldeles oskadad, mamma, det var endast lufttrycket.

Hon försökte att resa på sig och stödde sitt hufvud mot moderns bröst. De andra närvarande repade sig snart och sprungo fram till Eleonore; brodern reste henne upp, och stödd af hans starka arm vacklade hon fram till soffan.

— Se! — utropade hon och pekade ut genom fönstret.

Alla ilade fram. Der låg den väldiga eken, parkens skönaste träd, gårdens stolthet, hvaraf den fått sitt namn; der låg den splittrad, krossad, en död trämassa blott.

— Gud ske lof, att det blott var trädet, kära barn — sade friherrinnan med tårar i ögonen. — Det kunde ha varit värre. Mätte det inte förebåda något! — tilllade hon sakta.

— Ånej, mamma, det var bara bilden af min lefnads lycka, som nyss krossades i spillror — svärade dottern tonlöst och lutade sitt trötta hufvud mot soffans dynor.

Friherrinnan spratt häftigt till.

— Tala inte så der, min söta flicka — sade hon ångestfullt — det är ju ingen, som tvingar dig; du har ditt fria val. Jag har endast uttalat min önskan och mina förhoppningar, men . . .

— Ja, jag vet — afbröt dottern i trött och likgiltig ton — men jag kan lika gerna taga grefve Z. som någon annan; det gör mig det samma.

Men nu blefvo de afbrutna. Baron Malcolm strök mildt sin systers blonda hår och kysste hennes panna. Ulla, lugn, sansad och tänkande som alltid, fuktade hennes tinningar med eau de cologne; mamsell Larsson sprang fram och åter, kollrigare än vanligt, och pratade utan uppehåll. Slutet blef dock nu som vid alla viktigare tillfällen: tanken på syltförrådet.

— Söta friherrinnan, får jag handkammarnyckeln, så att jag får se efter att det inte kommit något åt syltburkarne. Ack, den ligger ju under bordet dernere. Tänk, om Lindgren fått tag i den; då har det väl blifvit ett trakterande med friherrinnans bästa sylt i jungfrukammaren — fnurrade hon, och så kilade hon i väg.

Ovädret tycktes imellertid med detta enda slag hafva velat visa sin makt för att sedan draga sig till-

baka igen, ty himlen klarnade så småningom allt mer och mer, tilldess endast några lätta skyar summo i den djupblå etern. En uppfriskande svalka hade efterträdt den qvafva luften och spred sig i salongen tillika med doften af reseda och löfkojor; foglarne började åter att slå en och annan drill, och viken låg der nedanför, lätt krusad af en sakta vind. Sinnena började också så småningom lugna sig. Friherrinnan började redan fundera på, hvilka anordningar borde göras för den väntade gästen. Eleonores känsloutbrott trodde hon mest hafva härledt sig från förskräckelsen och lufttrycket. Hade hon inte sjelf hela dagen känt sig förunderligt nedtryckt och orolig, och nu med den klarnande himlen och den renade luften var ju denna oro alldeles försvunnen. Unge baron undrade mycket, huru lilla Mary varit till mods, om ovädret haft något inflytande på henne, och Ulla skyndade att taga sin brors post och begifva sig hem dermed.

Eleonore klagade ännu öfver en lindrig hufvudvärk och mattighet; hon ville draga sig tillbaka till sitt rum och försöka att få sofva litet. Oaktadt det ohelsosamma lifvet under saisonen var hon ganska stark, och den lilla rubbning i nervverksamheten, som balerna efterlemnade, var nu genom landtlifvets uppfriskande inverkan fullt botad. Hennes iråkade illamående af förskräckelsen och lufttrycket var därför snart försvunnet, icke så det intryck hon mottagit af grefve Z:s bref. Hon hade nästan glömt, att han fanns, glömt hela verlden utom den lilla krets, der hon nu lefde och kände sig så lycklig. Hon hade odeladt hängifvit sig åt nöjet att vara tillsammans med sina barndomsvänner. Hade någon gång grefvens

bild velat träda fram, så hade hon tillbakavisat den; han var ju så långt aflägsen, ja, de sista dagarne hade hon nästan börjat hoppas, att han inte skulle komma alls. Och nu stod verkligheten med ens klar för henne; nu visste hon, att hennes öde om en kort tid måste afgöras.

Så stodo de båda unge människors bilder med omutlig sanning för hennes själs ögon: Sven med sitt intelligenta, själfulla ansigte och sina stora, djupblå, talande ögon och grefven, medellång, medelful, med små bruna mustascher, smal panna och intetsägande, ljusbruna ögon. Och Svens panna, som hon alltid beundrat så, bred, klar, tankediger! Och deras konversation sedan! Grefvens enfaldiga sporthistorier om distansridter, kapplöpningar och schnitzeljagter, der han alltid var hjälten förstas. O, hvad han skröt enfaldigt! Och Svens samtal... nej, hon ville inte tänka derpå, man kunde höra honom, resonnera med honom hela dagen utan att tröttna; han var anspråkslös som få, alltid ställande sig i skuggan, och dock med så mycken sjelfkänsla, att man ovilkorligen gerna böjde sig för honom.

Men... grefvinna v. Z... rikedom, rang, nöjen, juveler och perlor, ett ståtligt slott att bo i, elegans och komfort öfverallt omkring sig!

Och fru Rutström... hvitmålade möbler med cretonöfverdrag, snäf ylleklädning och luggsliten kappa, bekymmer och sparsamhet, envåningsbyggning med vindsrum, trädgård med igenväxta gångar och sockenbjudningar ett par gånger om året. Nej, omöjligt! Hellre tog hon grefven då och rikedomarne; de finge

väl ersätta lyckan. Ack, om han bara inte vore så tråkig, så dödande tråkig!

Hon försökte fatta det kloka beslutet att inte tänka alls. På åtta dagar åtminstone kunde inte grefven vara här, och denna korta tid beslöt hon att använda på bästa sätt. Något afgörande behöfdes väl inte så hastigt i alla fall; hon skulle nog hålla honom varm, och han skulle få lära sig, att hon inte vore så lätt att vinna. Dessutom skulle ju huset snart blifva fullt af folk, när jagten började, och detta skulle hjälpa henne. Om bara pastorns stora ögon inte envisades att förfölja henne. Hon slöt ögonlocken, men det ville alls inte hjälpa. En och annan tår tillrade sakta ned för de fina kinderna, utan att hon tänkte derpå; hon låg stilla och orörlig, tildess hon föll i ett slags domning, som dock icke hindrade henne att känna, huru smärtan gnagde djupt, djupt inne i hjertat.

Imellertid satt hennes bror der nere och trummade på fönsterbrädet, under det han såg på, hur folket redan höll på att arbeta med bortskaffandet af spillrorna efter den förstörda eken der ute. Friherrinnan satt åter i soffan, funderande på Eleonore, på grefvens besök och dess följder, utstyrsel, fester och besvär. Sin dotters underliga ord kunde hon ej heller frigöra sig ifrån, huru mycket hon än försökte.

— Käre Malcolm — sade hon otåligt, då sonens öfningar på fönsterbrädet inte ville upphöra — hvad är det för besynnerlig gymnastik du har för dig? Du skulle verkligen obliigera mig, om du ville upphöra.

Malcolm såg upp med en frånvarande blick; hans tankar hade varit på annat håll.

— Jaså, besvärar det mamma — sade han likgiltigt och trögt, men upphörde dock genast. Hastigt lifvades dock hans drag. — Hvad i all världen är nu på färde? — utropade han och reste sig upp.

Äfven friherrinnan hade rest sig.

— Hvad är det, Malcolm? — sade hon oroligt och såg ut.

Der kom Maja Richardsson utan hatt, med håret i oordning, springande i allén.

— Hvad kan det nu vara åt barnet? Så der brukar hon ändå inte komma stormande — sade friherrinnan häpen. — Mätte ingen olycka ha händt hennes far!

Malcolm bara stirrade framför sig utan att säga ett ord.

Länge behöfde de ej vänta, ty inom några ögonblick stod Maja midt på golfvet, flämtande och med tårar i ögonen.

— Huru är det? — frågade friherrinnan och baron på en gång.

— Åh, jag är så rysligt ängslig, och det är moster Greta med — snyftade flickan. — Pappa gick ut i morgse, som han nästan alltid gör, när det är ruskigt väder. Inte kom han hem till middagen, men det brydde vi oss inte stort om, han är så underlig ibland... men nu ha vi inte sett en skymt af honom heller, se'n det der förfärliga åskslaget, fast han vet, att både moster Greta och jag äro rädda. Nog hade han kommit hem till oss, om allt stode rätt till, det vet jag så säkert så. Tänk, om åskan slagit ihjel honom! Hvad skall det då bli af mig?

— Lugna dig, min söta lilla flicka — sade fri-

herrinnan ömt och slöt den darrande flickan i sina armar — vi ska skicka ut folk och söka honom. Kanske han bara svimmat af litet eller blifvit yr i hufvudet af lufttrycket. Så var det med Eleonore.

— Bara det går an. *Om* han lever, så blir han nog ond, om han får se folket! Han tål aldrig, att man söker honom — sade flickan ängsligt och lyfte upp sitt hufvud från friherrinnans bröst, der det hvilat.

— Folket får hålla sig på afstånd; jag går ensam omkring med Diana, som om jag endast gått ut för ro skull — sade baron Malcolm och lockade på sin hund.

Tack, snälla baron — utropade Maja lugnad.

— Dröj nu här, tilldess vi få höra något, lilla Mary — sade friherrinnan och drog ned henne på en stol.

— Men stackars gamla moster Greta är ensam; jag får lof att gå till henne — utropade Maja.

Friherrinnan tvekade.

— Larsson får gå till henne, de äro ju goda vänner — sade hon. — Skynda sig Larsson till fru Ericsson i Skogshuset.

Och Larsson snodde i väg det fortaste hon orkade, med handkammarnyckeln och en flaska Hoffmans droppar i ena handen samt ett paraply i den andra, fast det var alldeles klart.

Det dröjde nära en timme, innan något hördes af från baron Malcolm. Blott friherrinnans bestämda befallning kunde förmå Maja att stanna; hennes vänliga beskyddarinna hade sina egna skäl att inte vilja låta henne vara närvarande, om fadern komme igen,

måhända förvirrad och utan tanke på sin lilla flickas närvaro. Slutligen kom dock unge baron. Flickan såg på honom, stel af fasa.

— Se inte så förskräckt ut — sade han ömt och fattade den skälfvande lilla handen — herr Richardsson låg afsvimmad under ett träd, som åskan krossat; mina karlar buro honom hem; nu är han i fru Ericssons och mamsell Larssons vård. Han höll just på att vakna till medvetande, när jag lemnade honom, och Larsson envisades att hälla i honom droppar.

— Är det riktigt sanning, att han lefver? — Maja borrhade sina stora, svarta ögon in i Malcolms blå.

— Ja, vid min heder, fröken Mary.

— Tack! — Mer sade hon inte, men en stor, klar tår glänste i hennes öga och föll sakta ned på kinden.

Hon stod just färdig att gå hem, då Larsson kom inrusande med handkammarnyckeln och droppflaskan i högsta hugg.

— Herr Richardsson är fullt vaken nu — skrek hon flåsande — jag ville ge honom droppar, men han slog ifrån sig med båda händerna, och han yrar så dant så att han skrämde mig, men inte fru Ericsson. Och han gick på så om tennsoldater och leksaker som går sönder, och se'n ropade han på friherrinnan så hiskligt så och vill tala med friherrinnan, säger han, och jag gaf honom droppar och . . .

— Jag går med, mitt barn — sade friherrinnan.

— Min hatt och min schal, Larsson.

— Men, söta friherrinnan, inte går det an, han yrar.

— Jag begärde min hatt och min schal — upp-
repade friherrinnan, utan att låtsa höra mamsell Lars-
sons ord.

— Ja, söta, nådiga friherrinnan, men...

Malcolm hade redan hängt schalen öfver hennes
axlar och räckt henne hatten. Nu gick hon med fasta
steg och högburet hufvud.

— Lindgren rör oss öfver viken, det går fortast
— sade hon.

Lindgren hade tänkt det samma, och båten var
redan i ordning; inom några minuter voro de hos den
sjuke.

Det var ett helt litet rum, herr Richardssons säng-
kammare; några trästolar, ett simpelt omåladt skrif-
bord och en liten jernsäng utgjorde hela möblemanget.
Väggarne hade han sjelf tapetserat med simpelt, mörkt
papper. Här och der på väggarne hängde horn af
något dödadt djur, skjutvapen och knifvar. Det hela
gjorde ett ytterst dystert intryck.

Han låg med halfslutna ögon och mumlade sakta.
Gumman Ericsson satt vid sängen, orolig och bekym-
rad öfver hans tillstånd.

— Har han varit så här förr? — frågade fri-
herrinnan.

— Aek ja, många gånger — sade den gamla
och runkade på hufvudet. — Han är så konstig ibland,
stackars herrn, men han har mycket, som tynger på
honom.

— Jag vet nog det — sade friherrinnan vänligt
och klappade henne på axeln — men jag vet också,
att han har en förtrogen vän i fru Ericsson.

— Hvem skulle inte vilja lindra hans sorg så

mycket som möjligt, han som är så god och så olycklig — sade den gamla frun och torkade en tår ur sitt öga.

Friherrinnan och hon hade dragit sig tillbaka till andra hörnet af rummet, så långt bort som möjligt.

— Känner ni *hela* hans historia? — frågade friherrinnan.

— Ja, från början till slut.

— Det gör jag också.

— Ack, Gud ske lof för det, då kan jag få tala ut någon gång och äfven få ett råd, när det blir svårt — sade den gamla lugnad.

Maja hade knäböjt vid sängen och kysste och smekte faderns händer; han såg upp och ryste till.

— Rör dem ej — sade han — det är blod på dem. Hu då, känner ni inte, att det luktar blod af dem!

Han gömde dem hastigt under täcket. Fru Ericsson såg betydelsefullt på friherrinnan.

— Skola vi låta Maja vara kvar? — hviskade hon.

— Vänta, så få vi se — svarade den tillfrågade.

— Pappa, känner du inte igen din egen lilla Maja, din lilla yrhätta? — sade flickan smekande och strök hans panna.

Han såg en stund på henne, tilldess medvetandet började vakna.

— Min lilla flicka, lilla killingen, kråkungen — hviskade han, och en ljusning spred sig öfver det dystra ansigtet. — Var inte ledsen, lilla dufungen, jag blir nog snart rask igen. Men . . . men . . . huru var det nu? Var hon inte här, Beate Jaqueline v. Y.,

hon . . . nej . . . friherrinnan v. S. med sin kungliga hållning och sitt aristokratiska småleende, jag tyckte det, säg? — Han såg sig omkring med förvirrade blickar.

— Här är jag, herr Richardsson. Önskar ni tala med mig? — sade friherrinnan stilla och mildt, i det hon gick fram till sängen, der han låg.

Han såg på henne en stund, liksom för att samla sina tankar.

— Herr Richardsson — sade han slutligen efter-sinnande — herr Richardsson; ja, så var det, vi få inte glömma det, Beate Jaqueline v. S. Men gå ut, Greta, med barnet, jag vill vara ensam med henne, som var . . . Ja hur var det nu?

Blicken blef åter förvirrad och oredig. Friherrinnan vinkade oroligt åt fru Ericsson att gå ut med den stackars flickan, som häpen och förvånad åhört faderns ord. Den gamla frun gick och stängde försigtigt dörren; dock satte hon sig i dess närhet för att vara till hands, om det behöfdes.

— Äro friherrinnan och pappa gamla bekanta, moster? — frågade Maja, då de kommit ut.

— Jag vet inte, barnet mitt — svarade fru Ericsson — det är bäst, att hon frågar friherrinnan om det; kanske det bara är en af hans vanliga fantasier.

Intet vidare ord talades; hvar och en satt försjunknen i sina tankar. Lilla Maja knäpte sina händer tillsammans och bad en tyst bön för sin stackars far.

— Äro de borta, gumman och barnet? — frågade den sjuke och såg sig omkring. — Det vore bäst, till-dess jag får samla mina tankar en smula. Jag kan inte skilja det förflutna och närvarande riktigt än, ser

ni. Ack, vet ni fröken v. Y., var det så? Nej, friherrinnan S. var det . . . der ute i skogen var så mörkt, så mörkt mellan träden, och åskan hördes alltjemt . . . der var så qvafft, det låg så tungt på bröstet och hemskt . . . o, så hemskt! Tror ni, att de gå igen de döda?

Han satte sig i sängen och såg så vild och försvifad ut, att friherrinnan nästan blef rädd. I ett nu fattade han om hennes arm och såg med fasa målad i sitt ansigte bort mot ett hörn af rummet.

— Se, se — hviskade han doft och såg ditåt.

Friherrinnan blickade nervös och förskrämd åt samma håll.

— Jag ser ingenting, alldeles ingenting, mer än en sabel och ett hjorthorn — svarade hon med så fast och lugn röst, som det var henne möjligt.

— Ja, men hufvudet, *hans* hufvud och de förskrämda svarta ögonen, som han fäste på mig, då . . . o, de ögonen, de ögonen — jämrade han sig försvifad.

— Jag ser inga ögon, grefve Lejonskjöld, det är endast ett foster af er sjuka, upphetsade fantasi — svarade friherrinnan, nu fullkomligt herre öfver sig sjelf. — Försök att samla era tankar; ni hade en stark vilja förr. Hvad kan jag göra för er?

Hon tog en eau-de-cologne-flaska, som hon alltid bar på sig, och fuktade hans panna och tinningar. Grefven låg stilla med slutna ögon, synbarligen njutande af hennes vidrörande. Till slut tog han hennes hand i sin och förde den till sina brännheta läppar.

— Ni har samma mjuka, fina händer som förr, det är som hypnotism; jag känner mig så lugn nu.

Men när jag talat ut, så kanske ni drar er rysande tillbaka. Beata Jaqueline v. S., ni vet inte ni, att Bernhard Lejonskjöld hör till samhällets afskum, att han är . . . en mördare.

Han fäste sin genomborrande blick, full af den vildaste förtviflan, på henne, väntande, att hon bäfvande och rysande skulle draga sig tillbaka. Men friherrinnan stod kvar med sin hand på hans panna, lugn, ståtlig och aristokratisk som vanligt. Hon hade blott blifvit ytterligt blek, och en fuktig glans lyste i hennes ögon.

— Hvarför skyndar ni inte ifrån mig? — Hörde ni inte, hvad jag sade? — skrek han ångestfullt. Skall jag behöfva upprepa det igen? Jag talade inte hela sanningen för er, jag ljög förra gången. Octave . . . dog för min hand, jag strypte honom i min rasande svartsjuka.

— Jag förstod det, arme, olycklige gamle vän — svarade friherrinnan mildt — ni gaf vika för ert obändiga lynne, och god och varmhjertad, som ni dock är, lemnar samvetet er nu ingen ro.

— Jag ångrar mig inte; han var sin död värd — svarade han med dystert lugn — och ändå . . . o, ändå . . . han var en människa, jag afskar en lifstråd . . . jag kan aldrig, aldrig glömma, aldrig bli lugn och lycklig mer. Jag skulle länge, länge sedan ha angifvit mig sjelf som mördare. Åh, det skulle ha varit en vällust att lida straffet för hvad jag gjort, men barnet, min lilla Maja, höll mig tillbaka. Ibland har jag tänkt att göra slut på mitt usla lif; jag tänkte att finna ro, förintelse, men då, just då . . . O, Beate Jaqueline, der bortom döden, den der verlden der bortom . . .

som står så gåtfull, så ogenomtränglig, som ingen kommer igen ifrån för att berätta om... den bäfvar jag dock för, bäfvar innerst i min varelse. *Om* det fins en Gud, en rättfärdig Gud, som presterne tala om, så skall han väl finnas der, tror ni det?

— Ja, visst tror jag det; Guds tillvaro kan ju ingen förnuftig människa betvifla, men brott kan inte försonas med brott, Bernhard — sade friherrinnan tveksamt — hoppas på Gud, han är nådig och barmhertig, och tänk på er lilla flicka; det skall bevara er för en så ryslig frestelse.

— Stackars mitt lilla oskyldiga lam, med en brottsling till far — snyftade den olycklige. — När oron och samvetsqualen gripa mig, det är *då* jag tycker mig se *honom*. Men det är väl bara en villa. — Han såg rädd mot dörren. — Tror ni, att det är en villa, säg?

— Ja, det är jag fullt säker på, det är blott en hallucination, förorsakad af edra öfverretade nerver.

Han satt en stund tankfull i sängen; plötsligt såg han upp igen.

— Tror ni på det, som presterne säga, det der om Frälsaren? — bröt det fram.

— Ja, min vän, det tror jag visst det.

— Ack, om jag kunde tro, *om* jag kunde *tro* — utropade han ångestfullt — men det kan jag inte, jag *kan* inte, Beata Jaqueline. Ni skulle höra min lilla flicka, hur barnsligt, hur förtroligt hon talar till *Honom*, alldeles som om hon hade honom bredvid sig. Och så ber hon om tillgift för sina synder, lilla oskyldiga barn, som inte vet, hvad synd är! — En och annan tår tillrade sakta ned i det silfverhvita skägget. —

Tack för att ni kom, friherrinna — sade han lugnare — nu är det värsta öfver; det blir alltid bättre, när jag får tårarnes lindring. I morgon är jag mig lik igen. Får Mary gå till er, fast jag är hennes far?

— Både Mary och hennes far äro alltid välkomna till mig — svarade friherrinnan vänligt. — Jag vill så gerna intaga en mors plats i hennes hjerta, liksom jag tar mig en mors rättighet mot er älskliga dotter.

— Hon afgudar er; ni är hennes ideal — sade Marys far.

— Får hon komma in nu?

— Ja ja, jag vill ha henne hos mig — svarade han ifrigt. — Stackars liten; bara hon ser mig lugn igen, så qvittrar hon som en liten fogelunge och glömmmer all oro; det är det skuldfria barnasinnets prerogativ. Om jag vågade säga Gud välsigne, men det vågar jag inte; en välsignelse från mig är väl det samma som en förbannelse.

— Tala inte så der, herr Richardsson — svarade friherrinnan mildt — jag vill gerna ta emot er välsignelse, liksom jag ger er min. Drick nu en kopp varmt té och ät en smörgås i afton. Sof sedan godt i natt, så är ni nog kry i morgon igen. Min Eleonore blef också illamående af åskan. God natt, herr Richardsson — sade hon i vanlig sällskapston.

Han böjde på hufvudet, då hon vände sig om i dörren.

— Richardsson, Richardsson — mumlade han — det är dock ett skuldfritt, hederligt namn.

— Din far är mycket bättre nu, min lilla Mary — sade friherrinnan, då hon kom ut, och smekte flickan med mer än vanlig ömhet — nu behöfver han litet

stärkande föda. Gå nu in till honom; han längtar efter ditt sällskap. I morgon kommer du väl och säger mig, huru han mår; allt hvad jag kan vill jag hjälpa dig med. Kom ihåg att alltid komma till mig både i glädje och sorg.

Mary slöt sig mjukt och hängifvet till den moderliga famnen.

— Kände friherrinnan och pappa hvarandra som unga, och hvad var det pappa sade om att det var blod på hans händer? — hvilskade hon ängsligt frågande.

— Ja, vi kände hvarandra litet; din far har haft stora sorger, min söta flicka, men hvad han talar om blod och sådant der skall du inte alls bry dig om; det är bara sjukliga fantasier, som vi ska hjälpa honom att komma ifrån. Adjö, bästa fru Eriesson, adjö min lilla Mary. — Hon kysste flickan på pannan och gick.

— Hon är den bästa, snällaste människa, som fins på hela jorden — utropade Mary entusiastiskt. Ögonblicket derefter satt hon vid sin fars säng. Mary hade sitt eget sätt med fadern, när han var tungsint, ett sätt, som hon lärt sig ända sedan hon var barn.

— Du hade så när skrämt mig, du stygge gubbe — sade hon muntert, när hon kom fram till sängen, der han låg — men när min egen friherrinna var hos dig, så visste jag väl, att du skulle bli kry igen. Nu är jag så rysligt hungrig, och moster Greta har lofvat mig té och ägg till qvällen. Få vi duka här inne hos dig, säg? Ack så bra, då äter gubben en liten bit med oss . . . gör du inte det kanske?

— Du lilla listiga unge, tror du inte, att jag genomskådar dig — svarade fadern med ett matt,

spöklikt småleende — men du skall få din vilja fram, jag skall äta litet och dricka en kopp starkt té.

— Rätt så, min gubbe, men tro aldrig, att du får *mig* svarslös; dertill är jag alltför mycket min fars dotter — sade Maja och promenerade gravitetiskt fram och åter på golfvet. — I morgon vet du, hvad du har att göra i alla fall; då får du lof att förklara för mig en hel hop om åskan och elektriciteten och molnen och allt det der, som jag funderat på hela dagen. Var bara beredd då, för jag ger mig inte, det vet du, och nu mins jag inte ett smack af allt hvad du berättat mig om det der förut. Har du förstätt mig? — Hon gjorde en befallande åtbörd, full af komik.

— Du lilla näsperla — var allt hvad hon fick till svar.

Friherrinnan såg orolig och nervös ut, när hon kom hem, men det hvilade något hemlighetsfullt öfver hela hennes väsen, som i hög grad väckte hennes barns nyfikenhet.

— Huru är det med honom der inne i skogen? En underlig vild krabat är det i alla fall — sade baron. — Mamma ser riktigt klen ut.

— Nej, visst inte — svade modern ifrigt — herr Richardsson är nästan bra nu igen; han är inte så stark, som han ser ut; han fick en kontusion af åskan, det är allt. Men hur är det med dig, min söta flicka? — Hon böjde sig ömt ned öfver sin dotter, som hvilade i en fåtölj.

— Jag är alldeles bra nu — svarade Eleonore och tillade hastigt: — Men hvad ville han dig, mamma? Det begriper jag då inte, tala om det?

— Ingenting af betydighet, mitt barn — svarade

hon undvikande — men karlen är olycklig, det är säkert, och om han tycker om att tala med mig, så får han gerna göra det. Hvad lilla Mary angår, så behöfver hon öm, qvinlig sympati, och hvad på mig ankommer, skall hon inte sakna den. Jag hoppas, bästa Eleonore, att du också vill visa henne godhet och välvilja. Vill du inte det?

— Hm... hon har verkligen ingenting att klaga öfver i det fallet, tycker jag, men den der lilla ostyringen ser då inte olycklig ut alls — sade Eleonore litet stelt.

— Det kan så vara, men utan en mors vaksamma ögon är hon i alla fall, med en underlig, hypokondrisk far. Men jag är verkligen litet trött; jag tror, att jag lemnar er — sade friherrinnan och reste sig för att lemna rummet.

— Du är bestämdt illamående, mamma. Skall du inte supera? — utropade baron Malcolm och såg oroligt på henne.

— Jag mår alldeles bra, min söta gosse, men dagens enerverande inverkan, oron öfver Eleonore och det ena med det andra... Jag behöfver endast hvila. Godnatt, barn, Klara behöfver inte komma in, jag hjälper mig sjelf. — Friherrinnan gick matt och nervös in i sin sängkammare.

— Det är något hemlighetsfullt, som mamma känner till med den der karlen, det är säkert — hviskade Eleonore.

— Och Mary behöfver all den ömma, finkänsliga uppmärksamhet man visar henne, det är också säkert — mumlade unge baron å sin sida.

Morgonen derpå var friherrinnan sig alldeles lik

igen och började att tala om anordningarna för sina väntade gäster, särskildt greve Z:s emottagande. Litet blekare än vanligt var hon visserligen, och en uppmärksam iakttagare kunde ibland observera en skugga, som drog öfver den vackra pannan. Hvad som afgjordt syntes var, att hon efter denna dag blef ännu mera svag för Mary Richardsson; hon kunde nästan icke neka henne något, och var det någon dag hon icke såg »barnet», var hon icke fullt nöjd. Icke en gång grefven och hans ankomst kunde göra någon ändring i detta förhållande.

Äfven Eleonore var sig lik dagen efter åskslaget, glad och elegant. På aftonen gjorde hon ett besök vid prostgården och tog Hanna med sig på en promenad. Pastorn var borta, det visste hon, och det var lättare att tala om grefvens ankomst för de andra, då han icke var närvarande. Det der djupt sorgsna uttrycket i hans ögon och vecket vid munnen hade hon så svårt att se.

* * *

— Åh, pappa är så rask i dag så — berättade Mary med strålande ögon, då hon kom ned till herrgården dagen derpå — han åt sill och potates till frukost, och nu hålla moster Greta och han sådana rådpågningar och hviska och göra miner, när jag kommer in; det är något det styra till med till min födelsedag, det är så säkert så... Jag tror, att det är för att friherrinnan kom till honom i går, som han ser så lugn och glad ut i dag, och det tror moster med.

Friherrinnan smålog; det var inte utan att hon tänkte det samma, men hon svarade blott:

— Nå ja, hvad än orsaken är, så få vi vara glada, lilla Mary. Eleonore känner sig ju också rask i dag, eller hur, mitt barn? — Friherrinnan såg forskande och litet orolig på henne.

— Jag mår alldeles förträffligt, mamma — svarade hon glädtigt och gick fram till pianot. — Mary, vill du spela Zampa med mig? Hanna säger du spelar den riktigt snält.

— Jag spela med Eleonore! — utropade Mary i yttersta förvåning och med vidt utspärrade ögon. — Nej, söta Eleonore, slipper jag, det förs jag rakt inte; då kommer jag bestämdt af mig.

— Se så, kom nu och var inte sjäpig — sade Eleonore småleende. — Jag skall vara mycket tålig och snäll i dag.

— Ja, den, som kunde lita på det — sade Mary, mera upprigtigt än artigt — och så sitter baron på verandan och gör anmärkningar; friherrinnan är jag alls inte rädd för; hon är alltid snäll hon.

— Tackar för komplimangen — ropade baron från verandan.

— Usch då, mina fula labbar bredvid Eleonorés vackra händer — utropade hon och satte sig ned.

— Se så, nu börja vi — sade fröken skrattande.

Lilla Mary räknade och spelade, röd som en trumpetare i ansigtet; hon vågade knappast draga andan.

— Det gick ju snält det der, kära barn, men det är en horribel handställning du har — sade fröken, när de slutat — du kan aldrig lära dig spela annat än tungt och klumpigt på det der sättet.

— Ja, det bråkar nog Hanna med mig om, men

det är stört omöjligt, att det går i mig något bättre — suckade Mary.

— Mary lilla — varnade friherrinnan i soffan.

— Ja, nu sade jag så dumt igen så; söta friherrinnan förlåt — bad Mary ödmjukt, fast skälmen glimtade i ögonen.

— Se så, försök nu det här — kommenderade fröken Eleonore.

— Den kan jag inte alls ännu ... Haydns d-durs-symfoni ... nej, för all del låt mig slippa, det blir bara slarfsylta.

— Det är en mycket plebejisk rätt, den landsförvisa vi.

Mary räknade och svettades. Första satsen gick någorlunda, men den andra bröt Eleonore tvärt af, utropande ofåligt:

— Huru kan du spela så gräsligt? Du gör mig riktigt nervös, barn.

— Ja, det sade jag förut — svarade Mary med gråten i halsen.

Fröken log öfverlägset.

— Se så, lugna dig; en annan gång, när du får öfva dig litet mer, kunna vi ju försöka igen — sade hon uppmuntrande.

Mary fick nu en nådig tillåtelse att sitta och höra på, när fröken spelade. Flickans oförställda beundran, så fullkomligt fri från all afund, stämde snart Eleonore i det mest strålande lynne.

— Jag begriper inte, hur Eleonore kan få löpningarna att gå så genomsti ... så charmant — rättade hon sig.

Friherrinnan smålog i soffhörnet. Men när flickan

gått, sedan hon vexlat några ord med baron Malcolm på verandan, utbrast han:

— Det skall vara en sådan liten söt och naturlig flicka som Mary Richardsson för att inte bli alldeles yr i hufvudet af alla *reprocher* och om *comme il faut* och *inte comme il faut*, *plebejiskt*, *vulgärt* och f—n vet allt hvad det heter; ett mindre klart hufvud skulle ni snart göra kollrigt. Men det är då en gifven sak, att om en liten smula sanning och natur någon gång visa sig här i verlden, vipps uppjudas alla upptänkliga medel att söka utrota och förstöra dem.

— Käre Malcolm, hur kan du glömma dig så! — sade modern stelt.

— Glömma mig? Ah, se der kommer Jansson från jernvägen — utbrast han lifligt och skyndade ut.

— Äh, bry sig inte honom, mamma, det går snart öfver — sade dottern liknöjdt. — Jag har tänkt på att om Larsson kunde retouchera min riddrägt litet, till dess grefven kommer, vore det bra: jag vet nog, huru det skulle vara, men Larsson är så ohjelpligt dum.

Friherrinnan var genast i full extas.

— Ta' fram den, barn lilla, så få vi se på den — sade hon lifligt. — Larsson måste göra sitt yttersta du skall väl pränta i henne, hur du vill ha det.

Baron Malcolm gick i sina egna funderingar hela dagen. På aftonen kom Maja nedspringande igen med andan i halsen. Moster Greta gjorde tårtor och så mycket godt så; nu inbjöd hon Eleonore, baron och äfven mamsell Larsson till en utfärd i morgon. Om hon tordes, men det tordes hon väl inte förstås... Hon såg tveksamt och blygt på friherrinnan.

— Var det att följa med på utfärden du tänkte be mig? Nej, min lilla vän, det får du allt låta mig slippa — sade friherrinnan.

— Nej då, så dum och näsvis är jag väl ändå inte — svarade Maja — men moster Greta gör en sorts tårta, som är så vådligt rar, vet friherrinnan. Jag tänkte bara, men det är väl så dumt så... om hon finge göra en liten form, som friherrinnan åte till middagen. — Maja var alldeles pionröd af förlägenhet.

Friherrinnan skrattade godt och smekte de röda kinderna.

— Nej, mitt söta barn — sade hon vänligt — enligt min åsigt är det inte dumt alls, jag tycker mycket om dessert, det skall smaka rätt godt. Tack, min lilla vän.

— Ack, så roligt, och så snäll friherrinnan är, så snäll och rar som ingen annan. Mycket välkomna, mitt herrskap! Hon gjorde en liten nigning för fröken och mamsell Larsson. — Nu skall jag försöka att göra en så'n der gentil afskedshelsning, som friherrinnan lärde mig här om dagen. — Vid dessa ord rätade den unga flickan upp sig och gjorde en djup, graciös bugning för friherrinnan, alldeles som för en drottning; derefter gjorde hon ett högt skutt, tog några danssteg och sprang ut genom dörren.

— Bra, Mary, mycket bra — sade friherrinnan gillande åt Marys nigning — så skall det se ut.

Baron Malcolm skulle jaga änder vid sjöstranden, hade han sagt. Men nu hände det inte bättre, än att när Maja tog en liten omväg i parken, träffade hon åter den unge herrn och hans Camilla, båda djupt insomnade, utsträckta i gräset med jagtväskan imellan

sig. Hon återhöll sitt skratt, smög sig på tå förbi, sedan hon på jagtväskan lagt Georges Sands »Syrsan», som hon haft till låns och glömt att lemna vid herrgården. När Malcolm vaknade, fick han se boken och förstod sammanhanget.

— Det var tusan — mumlade han förargad mellan tänderna — och jag, som tänkte göra mig så viktig och skryta af min jagt! Tusan till sömnsjuka också!

— Maja lilla, är du färdig, skynda dig och kom ut, barn — ropade moster Greta följande morgon i dörren till den unga flickans sängkammare.

— Hvad är det, moster? — Majas ansigte syntes i dörren, men när hon såg sig omkring, uppgaf hon ett rop af förtjusning. Der stod Lindgren i livré med mössan i hand och bugade sig så vördnadsfullt för henne som för sjelfva friherrinnan. Han räckte henne på en bricka ett visitkort från baron Malcolm. På bordet stod en ros och en hvit holländsk lilja, de skönaste och yppigaste exemplar man kunde få se, i vackra krukor.

Flickan stod i början alldeles stum af förtjusning; till slut drog hon en djup suck och sade:

— O, så vackert, så underbart vackert, den snälla snälla baron Malcolm! — och böjde sitt strålande ansigte öfver blommorna.

Väl förplägad af fru Eriesson, aflägsnade sig betjenten. Maja stod stilla och tankfull en stund.

— Hvar är pappa? — sade hon slutligen litet oroligt.

— Kommer väl, kära barn, om hon har litet

tålmod — svarade gumman småslugt — titta ut nu, får hon se honom.

Ja, der kom han verkligen, ledande den vackraste lilla häst man kunde få se. Djuret var mörkbrunt, af den mest harmoniska byggnad, ett riktigt praktexemplar. Vid öronen hade han röda rosetter och dansade stolt vid sin ledares hand.

— Åh, en sådan stilig häst pappa leder, moster Greta! Hvems är den? — frågade hon nyfiket och tittade ut.

— Det är bäst, att du går ut och frågar pappa — tyckte moster Greta.

— Pappa, hvems är hästen? O, hvad han är stilig! Törs jag klappa honom? — Hon stod på gården bredvid hästen.

— Ja visst, men först skall han väl helsa... Brunett, helsa på din matmor!

Det vackra djuret böjde på den långa fina halsen och skrapade med högra foten.

— Åh, så söt han är! Är det din, pappa? — •
frågade Maja.

— Tycker du verkligen, att det der lilla fina djuret skulle passa till ridhäst åt en sådan jette, som jag är. Jag skulle snart krossa henne — sade herr Richardsson leende.

— Men hvems är han då? — Majas svarta ögon blixtrade.

— Din, min älskling... din lagliga egendom, och måtte du länge, länge få glädja dig åt den — sade fadern ömt och kysste hennes panna.

— Min, min *egen* häst... o, pappa! — Stora, klara tårar glänste i de långa ögonhåren, färdiga att

falla, men fadern var ej rädd att se dem nu. Fru Ericsson betraktade dem från fönstret.

— Min enda glädje, min tröstarinna, som är så god mot sin gamle, tröttsamme, mjältsjuke far och aldrig tröttnar vid honom; någon liten uppmuntran vill jag väl ge dig.

— Älskade, älskade pappa, hvad du är snäll och hvad jag är öfverlycklig! — Hon kysste och smekte honom. — Men hvar har du fått så mycket pengar ifrån, så rysligt mycket?

— Ja, tänk du lilla ekonomiprofessor! Men *hon* skall du kalla djuret, det är ett sto.

— Jaså, får jag försöka henne; hon är ju sadlad och allt?

— Ja, sätt dig upp — sade fadern leende och hjälpte henne.

— Hvad hon bär stilig, pappa, och så lydig hon är se'n.

— Jag har sjelf ridit in henne, mitt barn.

— Du sjelf, präktige gubbe! — Hon gaf honom en slängkyss. — Nu rider jag fram till Ekeborg och visar mig, får jag?

— Gör det du — sade fadern skrattande.

— Kära hjertandes, kaffet och färska saffransbullen då, och så du ser ut, barn, utan ridträkt och barhufvad — skrek fru Ericsson.

— Det gör ingenting — skrattade flickan der hon satt, och så for hon af.

Herr Richardsson mörknade betydligt, när han fick se blommorna från baron Malcolm, men när Maja om en stund kom igen och berättade, huru baron skämtat med henne och skrutit öfver, hur artig och

gentil han var, lugnade gubben sig igen. Bäst vore det i alla fall utan alla blomsterbud och sådant der.

* * *

Det var ett treffigt litet sällskap, som färdades på höskrinda långt ut i skogen till en förtjusande liten udde, som Maja upptäckt här om dagen. Det bestod af baron, fröken och mamsell Larsson, Ulla, pastorn, Hanna, fru Ericsson och Maja. Den hederliga gamla frun hade riktigt bullat upp med kaffe och otaliga sorter småbröd att doppa, runda och fyrkantiga, långa och korta, men alla rundligt tilltagna. Pastorn och baron skulle visa, hvilken som var den starkaste kaffedrickaren, men vid tredje koppen drog pastorn sig suckande tillbaka, och baron stannade som segrare på slagfältet. Eleonore var vid ett strålande lynne; log ena gången uppmuntrande åt pastorn, men drog sig snart stelt och kallt tillbaka, sårad af hans visade köld. Till slut blef detta outhärdligt för dem båda, och då pastorn en stund dragit sig undan i ensamheten, kunde inte Eleonore längre bekämpa sin längtan efter ett förtroligt ord af honom. Hon gick raskt fram dit, der han satt.

— Mår inte Sven bra i dag? Ni ser så tyst och osällskaplig ut? — sade hon i så lätt ton, som det var henne möjligt.

— Är jag det? — Han såg upp och smålog, men Eleonore studsade vid det uttryck af djupt, tillbaka-trängdt lidande, som talade i hans blick, när hans ögon mötte hennes.

— Är ni missnöjd med mig? — gled det ofrivilligt öfver hennes läppar.

— Missnöjd? Nej, Eleonore, det har jag väl ingen rättighet till, men jag vill öfva mig att försaka i tid. När grefve v. Z. kommer, har väl fröken v. S. ingen tid öfrig att egna åt den simple, fattige presten. — Det låg inte så litet af dold bitterhet både i orden och i sättet, på hvilka de sades.

Eleonore rodnade lätt.

— Se så, Sven, var inte stygg nu — sade hon vänligt — inte kan jag hjälpa, att grefve Z. kommer hit; jag har inte bjudit honom.

— Är det så säkert det? Inviterna kunna ske på mer än *ett* sätt, dels genom tillmötesgående, dels genom fränstötande.

— Det blir ju ett helt vetenskapligt bevisnings sätt, bästa Sven. Attraktionskraften och allt det der skulle Malcolms informator plugga i mig, men jag glömde det lika fort, som jag lärde mig det — svarade hon litet spetsigt.

— Jaså, ni har glömt det; jag kunde nästan ana något sådant, men ni påminner er det nog igen, när det skall praktiskt tillämpas på grefven.

— Sven! — Hon såg sorgset förebrående på honom.

— Förlåt mig, Eleonore, om jag gjort er ledsen, det var inte min mening — sade han mildt — men jag var inte herre öfver mig sjelf. Menniskohjertat är ett argt, illfundigt ting.

— Menniskohjertat är en gåta — svarade hon tankfullt.

— En dyster gåta, till dess Herrens solljus får genombryta isskorpan der inne — svarade pastorn.

Men nu kommo Ulla, Hanna och mamsell Larsson fram till dem. Ulla hade gifvit friherrinnan ett

beslöjadt löfte att hafva ögonen öppna i dag, och nu hade hon observerat tête-à-tête'n i busksnäret.

— Ack, pastorn lofvade ju att läsa något för oss — sade hon nu — vi sitter och väntar der nere.

— Ja, det var sant. — Eleonore spratt upp. — Hvad var det Sven skulle läsa, som vi alla skulle tycka om?

Han log.

— Äh, här är flere små bitar, som äro bra, deribland »Ett sandkorn», gammalt, men evigt ungt, en bondhistoria, som har roat mig mycket, litet poesi af åtskillige författare.

De följdes åt till en förtrollande liten dalkjusa, der de andra väntade dem.

— Mycket välkomna. Har jag inte heder af mitt val? Är här inte skönt? — ropade Maja emot dem.

— Jo, i sanning, här är underbart vackert — svarade Eleonore.

— Ja, det är så ljufligt, så. — Maja sträckte på sig, en bild af ungdom och lycka. Plötsligt vände hon sitt skälmaktiga, trotsiga lilla ansigte mot baron Malcolm, sägande: — *Kan* baron för ovanlighetens skull en gång vara *så pass* vaken, att han ser, att här är vackert? Kan baron känna, att luften är full af helsa och lif?

— Kära hjertandes, barn — hviskade moster Greta häpen.

— Ja, verkligen, fröken Mary — svarade Malcolm, och det glimtade till af skalkaktighet i hans ögon, alldeles som en reflex från den sjuttonårigas — här är rätt behagligt, luften är bestämdt helsosam.

Jag tror nästan, att en eller par af de der delikata kringlorna skulle smaka, kanske tre...

— Oförbätterlige materialist! — utropade flickan och vände sig bort för att dölja sitt leende.

— Kära barn, så ohöflig du är — sade fru Ericsson förebrående och reste sig hastigt upp för att bjuda baron af de beprisade kringlorna. — Om herr baron behagar, så var så god — sade hon artigt och bjöd honom — jag har en hel korg full.

Äfven baron reste sig, smått förlägen öfver att hafva narrat upp den gamla frun.

— Nej, jag tackar, bästa fru Ericsson — svarade han och bugade sig vördnadsfullt — jag orkar verkligen inte; det var bara min mening att skämta litet med fröken Mary; jag är ledsen, att ni skulle göra er besvär.

— För all del, ingen orsak — sade den gamla frun, smickrad af hans artighet. Från den stunden hade han en vän till.

Pastorn satt tyst med böckerna framför sig, ur hvilka han tänkte läsa; det vackra, intelligenta ansigtet var vändt emot Eleonore, som ifrigt sysslade med sitt broderi. Ringarna blixtrade på de smala fingrarne, och ett själfullt, tänkande drag hvilade öfver hela ansigtet och fick sitt särskilda bestämda uttryck i det lilla vecket i munvinkeln.

— Hvad här blef tyst i en hast! — sade hon småleende.

— En ande sväfvar fram imellan oss — hviskade Ulla.

— Usch, så du tar till, du riktigt skrämmer mig

— utropade mamsell Larsson och såg sig skygt omkring.

— Jaa, det prasslar underligt i skogen der borta — tyckte baron Malcolm. — Tänk, om det är skogsfrun.

— Larsson, se ditåt, der är hon — sade Eleonore plötsligt och tog mamsell Larsson i armen.

Ett ofrivilligt nödrop undföll mamsell Larsson, men Ulla teg och såg sårad ut; hon var spiritist på allvar och tyckte icke om skämt på detta område. Pastorn teg också och deltog ej i munterheten; han ogillade, att mamsell Larssons vidskepelse uppväcktes och underblåstes.

— Berätta något, roligt snälla pastorn — bad Maja.

— Bed baron, det är mycket bättre — svarade pastorn småleende.

— Baron, inte kan *han* det; han tänker ta sig en fem-minutare i all tysthet der borta.

Hon såg skälmaktigt på Malcolm, men möttes af ett par ögon, så spritt vakna, så sjäfulla och beundrande, att hon rodnande måste slå ned sina. Mer än en af de närvarande observerade detta märkliga minspel och gjorde sina tysta reflexioner.

— Tala om kandidaten Ströms historia, det lofvade ni en gång — envisades Maja.

— Törs inte, fröken Mary — svarade pastorn och log.

— Törs inte? — upprepade flickan förvånad. — Brukar pastorn nånsin vara rädd? Hvem törs ni inte för? Är det för Eleo . . .

— Maja lilla — svarade Hanna.

— Nej, just för er, fröken Mary. — Den skälmska blicken i de djupblå svärmiska ögonen och leendet kring den vanligtvis så allvarliga munnen klädde honom utmärkt väl.

— För *mig*, åh, så ni pratar! — Hon såg frågande upp.

— Joo, ser ni, fröken Mary — hans minspel var öfverträffligt, när han hemlighetsfullt böjde sig fram emot flickan och såg halft skrämnd ut. — Ström är *läsare*, det blir ju en hel läsarhistoria. Tänk, om något så rysligt skulle inträffa, att ni blefve smittad!

— Åh, det är jag inte alls rädd för — skrattade flickan — jag är inte alls rädd för *riktiga* läsare, de ä' nog snälla.

— Riktiga läsare! Fins det oriktiga också?

— Ja, det fins det visst det. Sådana der, som bara ha ögon på andra och inte på sig sjelfva, som sucka och himla sig och se så söta ut. Men riktiga läsare, de mena hvad de säga och äro så snälla och vänliga så; dem tycker jag rysligt mycket om. De se inte hängfärdiga ut de, om man skrattar och är litet tokig; de veta nog, att man kan tänka allvarligt, om man också slamrar i väg litet.

— Jaså, det är kännetecknet på *riktiga* läsare?

— Jaa, det är det; pastorn är en riktig läsare, han.

— Uppriktig kanske vore rättare — sade Eleonore småleende.

— Ack, ja då, det låter mycket bättre — sade den lilla pratmakerskan belåtet — för nog är pastorn läsare i alla fall.

— Kära hjertandes, barn — mumlade fru Ericsson förskräckt.

— Kära Maja, så du pratar — sade Hanna lätt förebrående.

— Låt henne prata — bad pastorn leende. — Uppriktighet är så ovanlig här i världen, att den ej bör nedtystas, der den någon gång träder fram.

— Den kan dock gå för långt, eller hur, Mary? — sade Eleonore.

— Sade jag något dumt nu då?

— Nå ja, inte så fullt passande åtminstone, min lilla vän.

— Ah... inte comme il faut, jag förstår — hon såg obeskrifligt lustig ut. — Det är väl den största synd Eleonore känner till.

— Maja lilla. — Hanna runkade på hufvudet och såg på henne.

— Nå, skall Sven läsa en »En draabes historie»? — frågade Eleonore.

— Ack ja, gör det, så att jag tiger — utropade Maja — annars kommer jag att prata dumheter och opassande saker hela tiden, det känner jag på mig; men det är Brunetts fel. Jag är så glad, så jag vet inte hvad jag säger.

— För att förekomma en sådan olycka får jag väl börja då — sade pastorn och bläddrade i boken.

— Bästa fröken Mary, hör nu uppmärksamt på den intressante pastorn — bad Malcolm försmädligt och bet i ett grässtrå.

— Hör baron till de gräsätande djuren? — frågade flickan.

— Maja, kära söta barn — varnade fru Ericsson.

— Nu är jag så tyst så, moster lilla.

— Skall vi knyta strå, fröken Mary? — frågade Malcolm om en stund.

— Ack, ja då, bara vi kunde vara tysta.

— Det gick förtjusande, lilla Mary. Om ni visste, hvad jag tänkte på — hviskade baron Malcolm och höll upp gräskedjan.

— Hvad tänkte ni på, förtjusande baron Malcolm? — sade hon, härmande honom.

— Ni skall få veta det, förrän ni kanske vill, barn, det lofvar jag er — svarade han med en blick, för hvilken Mary åter måste slå ned sina ögon, och hon rodnade utan att veta hvarför.

— Baron är då alldeles ohjelpig. Hvar skall det här sluta? — tänkte Ulla orolig och observerade dem oförmärkt.

— Baron är så gruffigt snäll mot den der lilla flickan — tänkte mamsell Larsson i sitt hjertas enfald — men hon är näsvis; att han inte låter henne förstå det.

— När kommer grefven; — frågade pastorn plötsligt, då Eleonore och han senare voro ensamma ett ögonblick.

— Vi kunna vänta honom när som helst, tror jag — svarade Eleonore, men tillade, seende på honom med en sorgsen blick: — Kunna vi inte slippa tala om den odräglige grefven nu? Han kommer tids nog med jagthistorier, sitt eviga intetsägande leende och sina granna, svarfvade fraser.

— Så ni talar, Eleonore! Naturligtvis längtar ni efter honom; han är väl typen för en ädling, »le che

valier sans peur et sans reproche», eller hur? — sade pastorn bittert och ironiskt.

— Nå ja, om ni ändtligen vill så . . . à la bonheur? Jag tänker visst inte disputeras — svarade hon stolt och vände sig bort, färdig att lemna honom.

— Eleonore, dröj ett ögonblick till bara — bad han oroligt.

— Hvad skulle det tjena till? — svarade hon kort. — Vår konversation är verkligen inte uppbygglig. — Men hon dröjde dock halft tveksam.

— Haf öfverseende med mig — bad han stilla och sorgset — jag undrar inte på, om Eleonore tycker, att den fattige, ringe pastorsadjunkten tar sig alltför stor frihet med den rika, förnäma fröken v. S., men ert vänliga tillmötesgående har gjort mig djerf, och . . . inte är det väl så underligt, om intresset för barndomsvännen ibland kommer mig att glömma de skrankor konvensansen satt imellan oss.

— Har jag nekat er en väns rättigheter, Sven; har jag stött er tillbaka, säg? — Rösten vibrerade starkt, och ögonlocken voro sänkta.

— Jag har tyckt mig märka det ibland, men kanske att jag har misstagit mig och varit ömtålig — sade han dröjande. — Sä g mig dock nu uppriktigt: nog tänker ni bli grefvinna v. Z.?

Han sökte förgäfvcs göra sin röst lugn; den darade märkbart.

Eleonore stod länge tyst, lekande med blommorna i sitt skärp. Till slut såg hon upp; läpparne skälfdc lätt, och kinderna voro hvita, men rösten var temligen stadig, då hon svarade:

— Jag vet inte, Sven; ännu kan jag ingenting säga, men... nog är det troligt.

— Tack för er uppriktighet, fröken Eleonore — sade han vekt, och det uttryck af djupt lidande, som förut i dag hvilat öfver hans ansigte, framträdde nu med förnyad styrka. — Vill ni räcka mig er hand? Tack. — Han slöt hennes hand i sin. — Ser ni, nu tar jag afsked af min barndomsvän; sedan blir ni ju grefve v. Z:s brud och för mig förlorad... en ljuf dröm blott!

— Nej, Sven, käre, gode Sven, tala inte så der; kalla mig Eleonore och låt mig vara er vän som hitills — bad hon ångestfullt — er vänskap står jag inte ut att mista.

— Som ni vill, Eleonore. I alla fall blir jag inte länge hemma; jag måste ut och verka, der Herren stält mig; jag har länge nog hvilat. Men innan jag reser, ville jag lära känna grefve Z.

— Tack, det var snält! — Hon log vemodigt emot honom. — Ni måste bli goda vänner. Sök att verka på honom och göra honom lika god och ädel, som ni är sjelf, Sven.

— Vänner... hm... det är mycket begärtdt...

— Eleonore, fröken Eleonore! hvar är fröken? Vi ska fara hem nu — ropades i skogen, och beskäftiga steg hördes från olika håll.

— Som man ropar i skogen, så får man svar — hördes frökens muntra röst från busksnåret, och hastigt stod hon der midt i kretsen, skrattande åt deras ifver.

— Söta barn, hvart tog ni vägen? — sade Ulla

ängsligt och litet förebrående. — Hvarför skall ni skilja er ifrån de andra så der?

— Trodde Ulla, att jag var bergtagen? — sade fröken skrattande, men tillade skarpt, endast vänd till henne: — Om det är meningen att hålla något slags uppsigt öfver mig, så får jag en gång för alla säga, att jag sköter mig sjelf, utan någon som helst protection.

— Bli inte häftig nu för all del, men ... men inte vet väl fröken Eleonore, hvar pastorn är? Det lider på tiden, och friherrinnan blir orolig.

— Jag förmodar, att pastorn också är stor nog att sköta sig sjelf; der sitter han ju redan — sade hon och pekade på höskrindan, der man just höll på att placera sig.

Hemfärden blef lika munter, som hela dagen varit, och Mary trodde, att hon aldrig haft så roligt. Kommen fram till Ekeborg, kunde hon inte motstå begäret att springa in till sin kära friherrinna för att berätta, huru roligt hon haft, och höra, huru hennes lilla tårta smakade.

Med ett språng var hon nere af skrinkan; ännu ett par hopp och hon stod rödkindad, sprittande af glädje med hatten på tre qvart, midt i salongen, färdig att slå upp sin språklåda, då hon häpen och förlägen stannade utan att få ett ord öfver sina läppar.

— Hvad knäfveln är det der för en liten rosenknopp du fått tag i, Beata? — hördes en barsk röst från länstolen bredvid friherrinnans soffhörn, och en lång gubbe, mera mager än fet, men med kraftfull kroppsbyggnad, militärisk hållning, gråsprängda mustascher och dito hår såg på den unga flickan med små,

skarpa, genomträngande grå ögon. Att hela ansigtet, ehuru fult och sträft, uttryckte godhet och öppenhet, såg ej Mary nu; hon tänkte blott rusa på dörren igen, då friherrinnan skrattande hejdade henne.

— Det är lilla Mary Richardsson. Kom fram, min söta flicka, och helsa på min bror, baron Melcher, som jag talat så ofta om. Honom behöfver du inte vara rädd för.

Flickan lätt sig motsträfvigt föras fram till den gamle öfversten och slog blygt upp ögonen, då hon neg för honom.

— God dag, min unga fröken — helsade gubben och reste sig artigt. — Hon har rätt, syster Beata, vi skola bli goda vänner, vi båda, eller hur, mitt söta barn? — Han tog hennes båda händer i sina, och ett hjertegodt leende upplyste som en solglimt det bistra ansigtet och lemnade blott en liten spricka kvar af ögonen.

Det glimtade till i Marys ögon, när de mötte hans.

— Joo, jag tror det; baron ser så barsk och snäll ut, så jag tycker redan om baron — sade hon frimodigt, men sedan hon väl fått orden öfver sina läppar, blef hon pionröd af förlägenhet och såg på friherrinnan, hvilken besvarade hennes blick med ett vänligt leende.

Ett jetteskratt, som genljöd i hela huset, besvarade Marys ord.

— Jaså, jag ser barsk och snäll ut... En god karakteristik... tack barn, tack! Räck mig nu er lilla hand till beseglade af vårt vänskapsförbund — utbrast gubben.

Uppmuntrad af friherrinnans blick, räckte Mary med blyg skalkaktighet sin hand åt honom.

Nu kommo Eleonore och Malcolm för att helse på morbror Melcher, som med all den rättframhet, hvarmed han angrep deras fel och svagheter, dock var deras synnerligen gode vän. Mary skyndade hem till sin far för att berätta, hvilken lycklig dag hon haft, och äfven klappa och smeka sin Brunett ännu en gång, innan hon gick till hvila.

Men det blef en orolig natt för stackars liten Mary. Då hennes far hörde, att hon träffat baron Melcher v. S. vid Ekeborg, såg han skarpt och oroligt på henne.

— Arma, olyckliga barn — utbrast han — frågade han efter mig, talade han om mig? Var uppriktig, barn, tala om allt; jag vill se mitt elände i ögonen som en man.

— Nej, det försäkrar jag dig, pappa, att han visst inte gjorde; inte känner han dig. Var förständig och snäll nu — sade Mary suckande.

— Mitt oskyldiga lilla lam — jämrade sig den olycklige ädlingen. — Gå ifrån mig nu, hör ni, gå ifrån mig, så att jag får vara ensam och tänka.

Fru Eriesson och Mary hörde honom sedan hela natten oafbrutet vandra upp och ned i rummet, tilldess han mot morgonen föll i en tung sömn.

Friherrinnan, som från början anat, hvilket inflytande hennes brors ankomst skulle hafva på den arme misantropen, sökte vid flere tillfällen att träffa på honom, då brodern och hon voro ute och promenerade, men alltid förgäfvos. Slutligen en dag hade fru Eriesson lyckats underrätta dem om att herr Richardsson

var vid sitt favoritställe i skogen. De båda syskonen träffade honom der, och med den takt och verldsvana, som dock aldrig öfvergaf honom, helsade han på dem, fastän ögonen med nästan vild skygghet hakade sig fast vid baron Melcher.

Baron Melcher betraktade honom tillbaka med en främlings lugna artighet och sade:

— Jaså, min unga vän fröken Marys far och min systers granne. Särdeles angenämt att göra er bekantskap, hr Richardsson, men säg mig: hvarför gör ni ej er älskvärda dotter sällskap till Ekeborg?

Herr Richardsson svarade stelt och kort, men baron Melcher spelade sin roll så väl, att den olycklige trodde sig ej vara igenkänd och blef från den stunden befriad från sin oro för baronen.

SJETTE KAPITLET.

— Eleonore lilla, är du i ordning? Grefven trodde, att han skulle komma senast i dag. Är det friska blommor insatta? Hvar är trädgårdsmästaren? Få vi inga bär och ingen frukt? De äro horribla, de domestikerna!... Lindgren!... Mamsell Larsson!

Friherrinnan gick oroligt, men i det hela vid godt lynne, fram och åter i rummen; det glänsande bruna håret doldes till en del af en liten spetsmössa, kokett fasthållen på ena sidan af en blixtrande juvel, och spetschalen öfver axlarne föll i vårdslös elegans omkring den fylliga bysten.

— Eleonore lilla, se inte så distrahit ut, mitt barn. Huru är det med dig? Du har väl inte din migrän? — sade hon ifrigt och såg på sin dotter. Scenen under åskvädret här om aftonen dök ofrivilligt upp för hennes själs ögon.

— Jag mår fullkomligt bra, mamma, men man kan verkligen bli nervös af allt detta bråk och bestyr — sade hon trött och likgiltigt, der hon låg tillbakalutad i en emma och bläddrade i en bok, som tycktes lifligt intressera henne.

— Hvad läser du, söta barn, det var då en märkvärdig vetgirighet — sade friherrinnan otåligt och slog

sig ned i soffan, svepande in händerna i spetschalens mjuka veck.

— Jag läser Wikners skönlitterära arbeten — sade hon kort.

— Wikner, hvar har du fått tag i honom?

— Det är pastorns.

— Hm — fnurrade friherrinnan till — men hvar i all verlden äro nu Melcher och Malcolm? Klockan är half sex; grefven kan vara här hvilket ögonblick som helst.

— Hoppas väl, att hvarken morbror eller Malcolm tagit platser som betjenter hos grefven, så att de behöfva stå som uppvaktande, bara han visar sig. Men vill du se en liten näpen trio, min bästa fru friherrinna, så titta bara ut rätt öfver viken. Nog tycks min herr bror ha tagit plats som uppvaktande, fast inte hos grefve Z. — sade fröken Eleonore med ett ironiskt litet skratt, i det hon reste sig till hälften och tittade ut.

Friherrinnan var genast vid fönstret. Midt emot, på andra sidan viken, fick hon ännu en gång se sin son och lilla Mary, denna gång ledande Brunett, ej Rigoletto, imellan sig, pratande och skrattande som ett par barn. Sin långa ridträkt hade hon elegant kastat öfver ena armen, och den smidiga gestalten presenterade sig ytterst fördelaktigt från fönstret, der friherrinnan stod. Baron Malcolm hade bössan på axeln och såg helt manhaftig ut, Camilla hoppade muntert upp på sin herre imellanåt, gamle baron lunkade sakta efter med sin bössa och sin hund; det hela var en frisk och tilltalande taffla. Friherrinnan ryckte till och suckade.

Men tyst, äkte det inte? Jo visst, der syntes grefve Z:s beryktade ekipage i allén, och i sanning, det var en präktig syn: mörkbrunt spann, äkta fullblod med de skönaste proportioner, rosetter vid öronen i Eleonores färg, ljusrödt, en elegant landå med mjuka damastklädda dynor. Kusken och betjenten, ståtlige karlar i grefvens vackra livré, sutto stela och raka på kuskbocken. Skada blott, att grefven sjelf — men det kunde nu ej hjelpas.

— Eleonore lilla — sade friherrinnan och slog sig beqvämt ned i sitt soffhörn.

— Ja, jag hör — svarade dottern lätt rodnande, utan att ändra sin beqväma, halffiggande ställning i fätöljen.

— Grefve von Z. — anmälde betjenten i det samma och slog upp *deuxbatangerna* på vid gafvel för den inträdande.

— Välkommen, min bästa grefve! — Friherrinnan reste sig till hälften upp ur soffan och räckte honom med ett fint, behagligt leende sin hand, hvilken den hastigt framilande grefven artigt tog i sina båda och vördnadsfullt förde till sina läppar.

— Jag tackar er, min nådiga, dessa ord från era läppar äro mig mycket dyrbara, men vågar jag väl hoppas samma vänliga helsning från er fröken dotter? — Han vände sig till henne med en djup bugning och en smäktande blick.

— Hvarför inte, herr grefve! — Hon räckte honom sin hand och log emot honom med kokett skalkaktighet utan att dock ändra sin beqväma ställning

— Tag plats, grefve, ni måste vara trött efter er

resa, eller huru? Den der stolen t. ex. är rätt beqväm — sade friherrinnan artigt.

— Hvem kan känna sig trött vid er sida, mina damer — läspade grefven — alltid lika friska, alltid lika förtjusande. Landluften förhöjer ännu mera de behag, som redan förtrollade Stockholms societeten.

— Förtrollade, bästa grefve Z? — gäckades Eleonore. — Inte kan väl ni, som är så berest och modern, vara så vidskeplig, att ni tror på trolldom.

— Jo, min nådiga fröken — sade grefven småleende — och hvad värre är, jag låter *gerna* förtrolla mig.

— Larsson, kära Larsson, få vi inte té eller lemonad snart, skynda dig — hviskade friherrinnan till den allestädes närvarande tjänsteanden.

— Lindgren kommer just nu, söta friherrinnan.

— Ah, se mamsell Pers . . . Jonsson, var det så? — Grefven reste sig och gick vänligt nedlåtande fram till henne.

— Gustafva Larsson, herr grefve — svarade hon nigande.

— Jaså, ursäkta, mamsell Larsson. Om jag inte missminner mig, lilla mamsell, så gjorde vi en liten sammanstötning en gång i Stockholm; hon bar en assiette med någon dessert, några konfekurer eller hvad det var . . . mins hon det?

Larsson bara skrattade och neg tag på tag.

— Ack, herr grefve — sade hon — inte kan jag väl vara så indiskret och glömma, att herr grefven var så nådig och gjorde mig den äran att knuffa till mig.

Grefven klappade henne godmodigt på axeln.

— Nå ja — sade han skrattande — nog kan man väl få sina knuffar här i världen; det beror på, huru man tar dem, men à la gloire, aldrig har jag hört någon ta dem så originelt som lilla mamsell.

— Larsson är alltid så morsk och kavat; hon kujonerar oss alla — förklarade Eleonore muntert.

Larsson skrattade, neg och gick baklänges ut.

— Hon är den beskedligaste, enfaldigaste meniska som fins och trifs inte, om man inte retas och bråkar med henne — smålog friherrinnan.

— Högst originel, fast kanske litet, litet tomt här. — Han rörde lätt vid sin smala, hopträngda panna. — Men hvar är min vän Malcolm... inte illamående hoppas jag?

— Morbror Melcher och han äro på jagt; ni skall knappast känna igen min bror, så liflig och frisk har han blifvit; villebrådet här i trakten intresserar honom mycket — sade Eleonore leende.

— Jaså, gläder mig obeskrifligt — utbrast greffen — vi jägare tröttna aldrig, skall jag säga damerna. Ack, jag mins en gång hos excellens... för att inte tala om de engelska jagtmarkerna. Åh, de äro charmanta, alldeles charmanta! Min stöfvare Pluto gjorde en gång ett riktigt stordåd. Om damerna tillåta, så...

— Nej, för all del, det tillåta vi visst inte — afbröt fröken Eleonore otåligt. — Börja inte med era eviga jagthistorier; då slútar ni aldrig, jag känner till det der. Tala då hellre om era resor.

— Min lilla Eleonore, du tar dig verkligen åtskilliga friheter mot vår värderade gäst — sade friherrinnan småleende.

— Er vilja är min lag — hviskade grefven. —
 — Hvad min resa angår, så har jag skaffat mig en samling särdeles fina vyer endast för er skull, min fröken, som jag skall taga mig friheten ställa till ert förfogande i morgon.

— Tack, det var snällt, men vyer intressera mig i det hela bra litet — svarade hon liknöjdt. — Man får så otydlig föreställning om sjelfva platsen i alla fall.

— Kanske om jag beledsagar dem med några beskrifningar, i Paris t. ex.

— Ja, der har jag varit sjelf, så det behöfs inte.

— Nå, men Rom och Venedig då? Der är jag så godt som hemma och känner till snart sagdt allt. Betänk, att jag varit der två gånger, fjorton dagar hvarje gång.

Ja, då bör ni vara så godt som infödd italienare — tyckte fröken Eleonore. — Hvad språket vidkommer också.

— Åh ja, jag reder mig temligen bra — svarade grefven mycket smickrad. — Om jag en gång blir så lycklig att få resa dit igen med ett sällskap, som jag ännu icke vågar nämna, då först kan jag fullt njuta af att vistas i dessa paradisiska nejder.

— Ah, se der ha vi våra jägare — afbröt Eleonore hastigt grefvens erotiska stämning. — Jag undrar, huru många änder de skjutit... Är väskan full? — Hon hade flugit upp i fönstret som ett ostyrigt barn.

Baron Melcher skrattade godt; Malcolm höll den fulla väskan emot henne utan att yttra ett ord.

— Han har varit hos skogvaktaren och provianterat. Camilla ser så slokörad ut. Morbror skrattar

så godt; han är skicklig jägare, men han tänkte inte skjuta i dag

— Fröken har inte höga tankar om sin brors skicklighet som jägare — sade grefven leende.

— Nej, när orka vi, lyckans skötebarn, anstränga oss med arbete — sade hon tankfullt och slog sig åter ned i fätöljen.

Friherrinnan hade varit ute och gifvit några order; om en stund kom hon in igen, åtföljd af de båda herrarne. Gamle baron och grefven voro helt obetydligt bekante och hade ej heller någonsin känt några sympatier för hvarandra, men de båda unge skakade hjertligt hand, då de möttes. De voro verkliga kontraster de tre herrarne: gamle baron kraftfull, välvillig, barsk och ful, baron Malcolm lång, väl proportionerad och nu, då de vackra anletsdragen voro lifvade och sjäfulla, en behaglig och sympatisk personlighet, ädling i hela sitt uppträdande. Grefven var något under medellängd, men med god hållning, ytterligt prydlig och elegant i hela sitt uppträdande, ljust, slätkammadt hår, rätt vackra anletsdrag, något smal panna och små vackra välvärdade ljusa musta-cher.

— Tänker du bli hustru åt den der dockherrn?
— frågade baron Melcher om aftonen, sedan grefven gått in till sig. Vid dessa ord vände han sig tvärt till Eleonore.

— Grefven är snäll, tycker jag, morbror — svarade hon.

Friherrinnan fann för godt att tiga; hon kände sin bror och det der sarkastiska draget omkring munnen.

— Var det svar på tal det? Jag vill veta, om du leker med dockan, det får du inte, det är ohederligt, och det får jag inte — svarade gubben allvarsam.

— Nej, morbror, det är inte min mening.

— Nå lycka till då! — var det korta, kärfva svaret.

Men då Eleonore och Malcolm strax derefter lemnade rummet, sade friherrinnan:

— Käre Melcher, huru kunde du tillåta Malcolm att skämta med lilla Mary så der; du måste hjälpa mig att afstyra det der oförståndiga tilltaget; du känner grefve Bernhard.

— Nej, Beata, det är just hvad jag *inte* tänker göra; barnen börja hålla af hvarandra på allvar; flickan har ruter i sig och skall ovilkorligen kunna göra pojken lycklig; hon håller redan på att göra karl af honom. Jag tänker hjälpa och uppmuntra dem, kom ihåg det; ett af mina systerbarn åtminstone vill jag se lyckligt. Gubben får ge med sig... nu vet du min tanke. Godnatt!

Dagen derpå, som var söndag, frågade friherrinnan vid frukostbordet:

— Vill herrarne följa med till kyrkan, vi tänka oss dit, Eleonore och jag?

— Bästa friherrinna, jag har en särskild ynnest att utbedja mig, innan jag skickar hem mitt ekipage. Skulle det tillåtas mig att sjelf få köra för damerna till kyrkan? Både hästar och vagn äro nya, och jag vågar säga inte alldeles ovärdiga er uppmärksamhet. Mätte blott inte kusken sjelf förefalla er alltför obe-

haglig — sade grefven, med bedjande blickar seende från den ena till den andra.

Eleonore gaf honom ett strålande leende till gengäld.

— Ack, en sådan förtjusande idé, greve Z.! — utropade hon.

— Sublim — mumlade gamle baron och bet i mustachen, men det märkte ingen mer än Malcolm, som leende såg upp.

— Det blir roligt att en gång få slippa gamle Anderssons buttra förmynderskap — tillade Eleonore. — Era hästar äro präktiga. Äro de araber?

Engelskt fullblod, min nådiga. Den till höger är ett praktexemplar, men så kostade han mig också en rätt vacker summa; paret kommer på fem tusen och vagnen... nå ja, det är det samma. — Han skrattade lätt.

— Ett sådant öfverdåd! — Friherrinnan höjde skämtsamt hotande sitt finger emot honom.

— Visserligen ett öfverdåd, det kan nu inte nekas, syster Beata, men ett öfverdåd, som nog skulle ha sin stora frestelse för mig också, om jag ansåge mig ha råd dertill, märk väl, min unge herre — han gjorde en komisk grimas åt grefven — om vi ha råd, och det har åtminstone inte *många*. Pondera nu, att djuren dö; de äro dödligheten underkastade de också; då står ni der. — Han slog honom vänligt på axeln.

— Mycket sant, min bästa baron; ni har ekonomiskt rätt, fullkomligt rätt — svarade grefven leende — men tillåt mig säga, att ser man saken ur estetisk synpunkt, så får den en annan färg.

— Jaa, då blir det estetiskt öfverdåd, förstås — sade baron Melcher på sitt torroliga sätt.

Alla skrattade.

— Ja, men nog få vi väl medge, att det är ett charmant öfverdåd — sade fröken, der hon stod vid fönstret och beundrade det vackra ekipaget, som just nu körde fram till trappan. — Får jag ge dem hvar sin sockerbit, grefve?

Hon stod åter vid bordet med handen öfver sockerskålen.

— Lyckliga hästar, som få matas af era händer — suckade grefven. — De kunde gerna få kostas mig dubbelt så mycket, om de hehaga er, dyra fröken Eleonore.

— Nu börjar det igen — mumlade gamle baron muntert.

— Hvad är det, som börjar? — frågade grefven.

— Kors, estetiken förstås — svarade baron småslugt och gick ut.

— Inte kan ni väl begära, att jag skall mata er med socker heller, grefve Adrian — sade Eleonore skrattande och ilade ut efter sin morbror, följd af de andra. — Min hatt och parasoll, Klara — ropade hon till kammarjungfrun utan att lemna ekipaget.

— Följer Malcolm med, och ni, herr baron, vill ni åka efter mitt estetiska öfverdåd? — frågade grefven skämtsamt.

— Nej tack; Malcolm och jag åka i lilla jagtvagnen — sade gubben.

— Nej... jag tror inte... fast jag kanske följer med morbror ändå; det är så vackert väder — ändra-

de unge baron sig, när han fick se Mary ridande, tydligen på väg till kyrkan.

— Enqvist får bli hemma, jag kör sjelf; Jonsson tar hand om hästarne vid kyrkan. Tillåt mig att bedja damerna observera djurens sätt att dansa fram under språnget; just den der kastningen med frambenen är särdeles fin — sade grefven och böjde sig inåt vagnen. Vid framkomsten till kyrkan, då betjenten tog tömmarne ur hans hand, sade han: — Akta Elegant, Jonsson, ryck inte i tömmen, hon är mycket ömtålig för sådant, torka dem väl... så der. Var goda och observera venstra hästens bringa, mina damer. — Han strök och klappade de vackra djuren.

— Nå, hvad tyckte grefven om vår unge predikant? — frågade friherrinnan på hemvägen. — Han predikar ju rätt snält.

— Han intog mig alldeles, min bästa friherrinna... tag tömmarne, Jonsson... hela mannen, hans predikosätt, uppträdande, utseende och allt... sakta, Tacile, håll lösa tyglar, Jonsson... både imponerande och ödmjukt; jag har sällan sett någon, som intagit mig så mycket i den vägen... Så ja, så ja, stilla, barnen!

Friherrinnan smålog litet sötsurt.

— Ja bevars — sade hon — men jag har inte fullt satt mig in i det der nya predikosättet; det är ju, som om presten helt enkelt stode och språkade med sina åhörare.

— Det är just detta, som tilltalar mig så mycket — svarade grefven med ett ursäktande småleende, för att han motsade friherrinnan. — De dra ojemnt, Jonsson, håll in Elegant, så, nu är det bra... i synner-

het när det sker så hjertligt och varmt som hos pastor Rutström.

Eleonore hade svårt att hålla sig allvarsam vid grefvens sällsamma samtal, ömsom med modern och hästarne, men han hade i alla fall en synnerlig tur i dag att finna rätta strängen till den unga damens hjerta. Hon hade suttit tyst förut, men nu gaf hon grefven ett af sina vänligaste småleenden.

— Ni får göra hans bekantskap i dag; prostens äta middag hos oss — sade hon. — Vet ni, grefve Adrian, jag tycker, att jag så gerna vill bli snäll, när jag hört pastorn predika.

— Jag vågar inte vara så indiskret och uttala mitt omdöme om er intagande uppriktighet — svarade grefven med en smäktande blick — men jag vågar säga, att det skall bli högst intressant att göra den unge pastorns bekantskap. Är han lika behaglig som sällskapsman också?

— Det får ni sjelf se — sade hon mildt. — Sven Rutström, hans syster och jag äro lekkamrater; jag håller af dem båda.

— Det är ju naturligt — svarade grefven. — Då kanske jag kan få närmare lära känna den intressante unge mannen under de lyckliga dagar det förunnas mig att vara här.

— Ja visst, vi äro mycket tillsammans. — Hon log emot honom.

Friherrinnan bet sig i läppen.

— Enfaldig *är* han, men det kan nu inte hjälpas och inte disputeras heller — tänkte hon.

— Tack för den här angenäma färden, grefve Adrian — sade Eleonore vänligt och lät sin hand ett

ögonblick hvila i hans, då han hjälpte henne ur vagnen, men då den alltför ömt trycktes, drog hon den ur hans och ilade leende upp i sitt rum.

Grefven var i sjunde himmelen och skulle gerna velat taga hela världen i famn i sin förtjusning. Friherrinnan hade dragit sig tillbaka dels för att ordna sin toalett till middagen, dels för att se till att anordningarna därför voro efter hennes önskan. Gamle baron hade äfven slutit sig inne i sitt rum. Han var en djupt allvarlig man, och då han kom hem från kyrkan om söndagarne, var det en from vana hos honom att i ensamheten genomgå hvad han hört, samvetsgrant söka tillämpa det på sig sjelf och bedja om nåd att i sitt lefverne kunna visa sig vara en kristen. Grefven hade således icke många att meddela sig med; han måste nöja sig med att smeka Topsy och skämta en smula med mamsell Larsson, då hon ett och annat ögonblick lyste och försvann. Från köket spred sig en delikat doft af fogelsås, kokerskans specialitet, och längst bort i kroken, vid början af den långa allén, syntes prostens gamla kalesch komma sakta rullande. Grefven satt på verandan och drömde de ljufvaste drömmar om Eleonore som värdinna vid bordet framför en doftande såsskål och han vid hennes sida som värd.

Han hade just ej gått till djupet i granskningen af sina känslor för fröken v. S.; han trodde nästan sjelf, att han älskade henne. Men om han pröfvat sina känslor litet noggrannare, så är det troligt, att han gjort den upptäckten, att det var hennes ståtliga utseende, eleganta toaletter och nobla sätt han älskade. Just en sådan kvinna som Eleonore v. S. skulle fylla

sin plats som värdinna i hans präktiga hem; sympati, kärlek, familjelycka och sådant der voro ju saker, som en man i hans ställning bra litet fick fästa sig vid, men... hon *var* verkligen förtjusande.

Den lille gentlemannen hade rest så mycket och sett så mycket och hört så många framstående kritikers omdömen, att han till en viss grad lärt sig se med deras ögon. Nu bedömde han Eleonore nästan som ett framstående konstverk, hvars egare han gerna ville blifva.

Midt emot grefven på verandan satt baron Malcolm och drömde vakna drömmar, äfven han, om en sylfidisk gestalt på en liten brun springare, en ungdomsfrisk gestalt med lång ridklädning, svart glänsande hår under den lilla korta baretten och mörka, leende barnaögon.

— God dag, gamle hedersbror — utropade baron Melcher, då han fick se prostens. Ett ärligt gammaldags famntag förenade snart de båda gamle studentkamraterne, och baron hamrade prostens rygg med sin starka hand, alldeles som om han haft en trumma att bearbeta, i glädjen att återse honom. — Mjukaste tjenare min bästa fru prostinna och lilla fröken Hanna... roligt att se er, mitt söta barn. Nå, se der ha vi vår unge predikant; tack unge vän, ni talade i min stil. Tänker bli en kärnprest som pappa och ingen pratmakare, eller huru? — Åter föll den kraftiga handen ned, denna gång på pastorns axel, och den unge mannen nästan dignade under den väldiga helsningen.

Det var en lång, pröfvande blick pastorn fäste på grefve Z., när denne vid presentationen vänligt kom fram och räckte honom sin hand.

— Särdeles angenämt att få göra herr pastorns bekantskap — sade han med denna tillvinnande förtrolighet, som är verldsmannen egen — ni tog mig med storm i kyrkan i dag. Tack för er vackra predikan.

— Att den var vacker, herr grefve, är en sak, som jag inte alls lade an på — svarade han med en lätt, elegant bugning — hufvudsaken för oss prester är, att vårt föredrag är godt och grundadt på Guds ord.

— Ni teologer äro då också så noga med uttrycken — svarade grefven och klappade honom på axeln — er predikan var både god och vacker. Ni må säga hvad ni vill, men en vacker form och ett behagligt föredrag göra dock bra mycket.

— Kors, att grefven är teolog också, det kunde jag då inte ana — sade fröken Eleonore skämtsamt, då hon tog den unge ädlingens arm, hvilken han på friherrinnans vink bjöd henne för att föra henne till bordet.

Prosten förde friherrinnan och gamle baron prostinnan. Malcolm kunde inte undvika att efter moderns önskan skynda fram till Hanna; pastorn bjöd gladt Ulla sin högra, Mary sin venstra arm; inspektorn och mamsell Larsson bildade eftertruppen.

Lilla Mary såg innerligt täck och älsklig ut i sin blyga förvirring öfver att första gången deltaga i en finare middag. Den svarta sidenklädningen, som Larsson ändrat, smög sig behagligt omkring den ungdomliga gestalten, och törnrosqvistarne, som Hanna stuckit in vid kråset kring halsen och i det glänsande svarta håret, gjorde ypperlig effekt. Pastorns stilla, vänliga

samtal och inspektorns småroliga infall gjorde henne snart säkrare. Gamle baron Melcher nickade muntert åt henne och höjde sitt glas; blyg och road besvarade hon hans uppmaning att dricka i botten. Men när Malcolm äfven ville dricka med henne och hon spelde ut halfva glaset på duken, blef hon purpurröd af förlägenhet. Den unge, artige baronen såg det och passade genast på att stjelpa omkull en såsskål, som lyckligtvis nästan var tom, men den munterhet, som dervid uppstod, gjorde, att den unga flickan åter fick tid att hemta sig.

— Huru är det med lilla fröken Mary i dag? Ni ser inte så glad ut som vanligt — sade pastorn hjertligt och såg på sin granne.

— Jag är rädd, att jag ska bära mig dumt åt, vet pastorn; inte är jag van att sitta så här uppspetad — svarade hon leende.

— Jaså, är *det* orsaken — svarade han skälmsaktigt — fröken vill uppträda som verldsdam. Då blir väl friherrinnan v. S. mönstret, efter hvilket ni tänker bilda er?

— *Naturligtvis* — svarade flickan, rodnande af glädje, när hon såg upp och friherrinnan gaf henne en vänlig blick och ett leende.

— Blif ingen apekatt, kära barn; dåliga kopior är det värsta som fins, sade grefven nyss — hviskade inspektorn i hennes öra.

— Snälla inspektorn, narra mig inte att skratta, ty då bär det alldeles på tok — svarade hon muntert.

— Att vara litet tokig för rolighets skull, det är att vara klok; kloker vilja vara och aldrig vara glad,

det är tokars lag — deklamerade gubben halfhögt med oefterhärmlig komik.

— Hvad säger herr Pettersson der borta? Är det något roligt, så låt oss få höra — sade friherrinnan leende.

— Ånej, jag citerar bara klassikerna för ungdomen här — svarade inspektoren skalkaktigt och vände sig till mamsell Larsson, som satt på hans andra sida.

Stämningen vid bordet var glad och angenäm, men Mary vände sig hastigt till pastorn och sade allvarsamt:

— Det är egentligen inte oron att bära mig dumt åt, som gör mig så här, men pappa är inte rask i dag igen, så jag måste gå hem snart. När jag gick i kyrkan, hade han gått ut, och när han kommer igen, får han inte sakna mig länge. När han fick höra, att grefve Z. var kommen, blef han så der igen, just som när baron kom . . . Kan pastorn begripa det? — Hon såg på honom med sina stora, fuktiga ögon.

— Nej, det kan jag visst inte, lilla fröken Mary — sade han lugnande — men det skall ni inte alls oroa er för. Säkert ha grefvens besök och er fars sjuklighet ingenting med hvarandra att skaffa; hypokondriska personer äro alldeles oberäkneliga både för sig sjelfva och andra. Kanske när han kommer hem igen, att han är sig alldeles lik och utan både obehag och intresse kan höra talas om grefvens besök.

Men den, som förstod sammanhanget med herr Richardssons sjuklighet och grefvens besök, var friherrinnan och hennes bror likaså. Herr Richardsson, eller rättare grefve Lejonskjöld, och grefve Z:s far

hade varit intima vänner, till och med litet slägt, och dessa gamla minnen hade ånyo uppskakat hans lätt-rörda och ömtåliga fantasi.

Baron Malcolm blef allt mera bragt ur humör, ju längre det skred framåt med middagen. Pastorns och Marys förtrolighet misshagade honom på det högsta. Äfven Eleonore tyckte, att den gick bra långt, och pratade och skämtade därför så mycket gladare med grefven.

När man rest sig upp, kunde inte Mary underlåta att, oakadt sin oro, taga ett litet skutt bakom Hannas rygg och hviska:

— Ack, så väl att det här är öfver!

Hanna hann endast småle och nicka åt sin unga vän; sedan måste hon skynda fram och besvara friherrinnans fråga, huru hennes charmanta tearosor mätte.

— Pastorn måtte vara mer än vanligt intresserad i dag; ni hade så roligt vid bordet — sade Malcolm spetsigt och närmade sig Mary.

— Ja, han är så rysligt snäll, så jag är alldeles förtjust i honom — utropade Mary entusiastiskt — och så han predikar se'n!

— Ja, han är fullkomligheten sjelf! — Malcolm parodierade smått den unga flickans sätt och ord.

— Nog är han mycket bättre än baron, det skall jag just säga — förklarade Mary med känsla och öfvertygelse.

— Tackar pligtskyldigast för komplimangen; jag tänker visst inte göra honom rangen stridig, den söte pastorn — svarade Malcolm småförsmädligt.

— Nej, han är visst inte söt, han är stilig och manlig — rättade flickan skälmaktigt.

— Jaså, den stilenlige och manhaftige pastorn — eftersade han.

— Nå, men bror Rutström, hvad säger du om alla de här väckta motionerna: ny psalmbok och handbok, ny liturgi, nytt predikosätt, religionsfrihet och allt det der? — frågade baron Melcher. — Jag tycker, att det gamla är bra, jag, men nu skall allting förändras, ingenting gammalt duger. Det är väl, så länge de inte vilja pluttra på oss en ny Gud också!

— Jo käre bror, det vilja de visst det — svarade pastorn — och hvad värre är, många vilja inte veta af någon Gud alls.

— Nå ja — sade inspektorn på sitt trygga vis — det är väl egentligen värst för dem sjelfve; vår Herre han reder sig nog.

— Deri har du nog rätt, bror Pettersson — svarade prosten småleende — men alla okunniga, som förvillas, alla svaga, som följa med strömmen, med dem är det sorgligast.

Det blef en liffig diskussion, hvori nästan alla deltog. Friherrinnan höll på Wallin som mönstret af en predikant, men presterne, understödde af gamle baron, tyckte, att han på *sin* tid var en banbrytare, men *nu* behöfdes en lifskraftigare kristendom, som mera grep in i det praktiska lifvet. Friherrinnan hade en mycket ytlig uppfattning af de kristna sanningarna, men med den finess, som tillhörde hennes stånd, redde hon sig godt i kinkiga lägen, gaf sig aldrig ut på djupet, men hennes ord läto bra, hon talade flytande och elegant, var road af, när djupsinnigare ämnen af-

handlades i hennes salong, och tyckte om att anses för en vaken och mångsidig dam, som följde med sin tids utveckling. Omsider öfvergick konversationen till litteratur och skön konst i allmänhet, och samtalet flöt lifligt framåt. Hvar och en, äfven den obetydligaste, i kretsen uttalade sin mening fritt och otvunget och möttes alltid af en aktningfull uppmärksamhet af de andra. Intet öfversitteri, ingen dryghet eller öfverlägsenhet fick framträda; man fann, att man var i en *verkligt* fin och bildad societet.

Tafvelsamlingen och konstföremålen vid Ekeborg skulle sedan förevisas för grefven; prosten och baron Melcher rökte sina eftermiddagspipor, prostinnan språkade med Ulla och mamsell Larsson, som en stund var ledig, och friherrinnan ordnade sjelf en korg med de utsöktaste drufvor, persikor och klara astrakaner, som Mary skulle hafva med sig hem till sin far.

Grefven var fullkomligt inne i situationen, när taflor och konstföremål kommo inom hans synkrets. Han orerade vidt och bredt om Rafael, Murillo, Titian, Rubens, Michel-Angelo m. fl., om tafvelgallerier i alla världens städer, goda och dåliga kopior, understuckna original, perspektiv, motiv och allt både möjligt och omöjligt. Här var grefven en riktig bjesse — men så skulle det musiceras.

Fröken Eleonore spelade Chopin, Hanna och hon spelade Mendelssohns ouverture till »Midsommarnattsdrömmen». Grefven var idel öra, men när det spelades Mendelssohn, trodde han, att det var Chopin, och när det spelades Beethoven, trodde han också, att det var Chopin. När Eleonore till slut ville inbilla honom, att en mazurka af Burgmüller, som Malcolm exequve-

rade, var af Hummel, höll han på att blifva sårad, men fann för godt att inskränka sig till en smäktande blick och ett småleende. På friherrinnans enträgna begäran sjöng pastorn ett par af Davids psalmer, ackompanjerad af sin syster. Malcolm satte i fråga, att Eleonore och pastorn skulle sjunga en duett, men hon var ej disponerad. Hon var stel och litet förnäm emot sin barndomsvän i dag; grefven såg det med en viss förvåning efter hennes ord vid kyrkofärden. Mot Hanna försökte hon nu mera aldrig »att sätta sig på sina höga hästar», som denna sade. Hon hade gjort det vid ett par tillfällen, men Hanna hade skämtat så mycket öfver denna »air» och syntes så litet berörd deraf, att Eleonore känt sig helt slagen. Med pastorn var det helt annat; på honom tog det, och nu skulle han hafva igen det obehag hon känt under midnatten.

När prostens skulle resa hem om aftonen och pastorn vid afskedet ej räckte henne sin hand som vanligt, utan helt främmande bugade sig på afstånd, kände hon ett smärtsamt styng i hjertat och ångrade bittert sin nyckfulla ovänlighet. O, hvad hon nu just nu längtade efter ett hjertligt ord af honom, en talande blick ur de underbart djupa ögonen, men nu var det för sent. Hon kände sig retlig och bragt ur humör. Det var en ganska snäf nick grefven fick af den bortskämda skönheten, då han tog godnatt, och förvånad och missnöjd drog han sig tillbaka, ur stånd att begripa, på hvad sätt han försyndat sig.

Herr Richardssons sjuklighet uppenbarade sig denna gång på ett alldeles nytt sätt. Han drog sig icke tillbaka i ensamheten; tvärtom, han var orolig,

om han icke hade fru Eriesson och Mary bredvid sig. Den fixa idén hade fattat honom, att hans lilla Mary skulle få lida för hans skull, och han förbjöd henne att visa sig vid herrgården, så länge greve Z. var der. Förgäfvets försäkrade hon honom, att alla voro lika snälla och vänliga mot henne som vanligt, att greven språkat med henne, satt fram en stol och hjälpt henne på med kappan, när hon gick hem.

— Det var bara för att han ville spionera — sade fadern. — Han frågade väl efter mig; du svarade väl försigtigt.

— Söta pappa, han bara sade, att trakten var så vacker och frågade, om mina föräldrars hem läge vid sjön.

— Hvad svarade du då? — Han for upp från sin hopsjunkna ställning och stirrade på flickan.

— Hvad skulle jag svara annat än sanningen, pappa? — sade Mary förvånad. — Jag sade, att mamma dog för flere år sedan och att pappa och jag bodde strax bredvid, på pappas egendom, som han köpt af friherrinnan.

— Se der ha vi det; jo, nu är det färdigt, olyckliga barn! — utropade hennes far ångestfullt.

Mary var så van vid hans underliga fantasier, att detta utbrott inte alls skrämde henne. Ett oerfaret barn gent emot den yttre världen, som hon så litet sett, hade hon i fråga om faderns sjuklighet ett brådmoget förstånd, grundadt på iakttagelser från sin tidigaste barndom. Denna vana gjorde också, att den unga flickan, uppvuxen i fullkomlig frihet, kärnfrisk till kropp och själ, med blott den fint bildade fadern och den fromma, hjertegoda fru Eriesson till upp-

fostrare, kunde bibehålla denna sinnets glädtighet och friskhet, oaktadt dessa underliga utbrott hos hennes far. Blott vid åskvädret hade hans fantasier tagit en våldsammare karakter och till en början bragt henne ur fattningen, men nu svarade hon helt lugnt:

— Se så, farsgubben lille, det der är bara tokenskaper. Hvad i all verlden skulle grefve Z. egentligen bry sig om oss, tror du? Nej, det fick du allt om bakfoten; han bryr sig minsann inte om någon annan än fröken Eleonore. Nu är det mycket bättre, att du hjälper mig med min tyska öfversättning. Han är vådlig att taga till, pastorn; nu vill han, att jag skall börja med Schiller; hur skall jag kunna det!

— Nej, barn, inte i dag; du får reda dig bäst du kan med din Schiller. Akta dig för grefven, gå inte till Ekeborg, hör du, inte alls. Du ser ju sjelf, att inte friherrinnan kommer hit och hör om mig, fast jag så gerna, gerna ville tala med henne.

— Jaså, är det der skon klämmer — tänkte den sluga flickan lättad — det skall snart hjälpas. Om jag bara visste, huru jag skulle kunna få bud dit, utan att han märkte det.

Men hon hann knappast tänka till slut, förrän hon fick se friherrinnan v. S. på gården, i ifrigt samtal med moster Greta.

— Ack, du tokige, gamle pratmakare — utbrast Mary och slog ihop händerna i jublande förtjusning — titta ut, så får du se något. Inte är väl det der friherrinnan, säg. Hon hatar och afskyr dig, gör hon inte kanske?

— Du har rätt, flicka, det är verkligen hon —

sade han tveksamt — återstår nu att se, hvilket ärende hon har.

Det var ett långt, enskildt samtal de båda ungdomsvännerna hade. Hon hade all möjlig möda att få honom ifrån den fixa idén, att grefven och hela världen hade fått reda på hans brott och att grefve Z. var kommen hit för att taga reda på och öfverlemna grefve Lejonskjöld i rättvisans händer. Till slut lyckades hon dock att lugna honom. Mary fick tillåtelse att som förr besöka Ekeborg; fru Ericsson fick bjuda på mandelkransar och sylt, och Brunett togs i noga skärskådande.

— Nå, hvar har du Schiller, barn? — frågade herr Richardsson, när friherrinnan gått. — Nu kanske jag kan hjälpa dig till rätta.

Mary rodnade och sprang efter boken. Hon hade läst sitt pensum och kunde det fullkomligt. Mätte hon nu bara komma ihåg, att hon skulle finna det svårt och göra misstag imellanåt!

* * *

Ekeborg började att blifva fullt af gäster i slutet af augusti och början af september, då jagten började. Dit kommo dråplige jägare, unge och gamle, med högt uppdrifven skicklighet att handtera jagtbössor, åtminstone att döma efter deras egna ord. Gamle mordiske bjessar med mångbepröfvade bössor, grå mustascher och mirakulös aptit blandade sig med unge hjeltar med salongsgevär, broderade jagtväsor och små näpna ljusa mustascher, hjeltar, hvilkas bragdrika dåd ömsom tillstälde förödelse bland skogens djur och unga damers kärleksfulla hjertan. Ett par gamla

nåder, högförnäma damer, kusiner till friherrinnan och baron Melcher, hade följt sina män. Af unga damer hade ej många infunnit sig för att få sina hjertan genomborrade af de unge hjeltarnes eldsblickar, men bland de tre, som vågat försöket, var fröken Clementine v. K., friherrinnans systerdotter. Äfven ett par mera aflägsna släktingar med namnet v. S., adliga jungfrur på öfverblifna kartan, kunde man få se någon gång midt på dagen ute i parken, när solen värmdes starkast. De voro då iklädda åtskilliga koftor, schalar och halsdukar, så att de mera liknade ett par klädbylten än högadliga fröknar, och jämrade sig öfver stor mattighet, svettning och hufvudvärk.

Dagarne förfleto under oupphörliga lustbarheter, ridpartier, segelturer, skogspromenader samt en och annan liten soirée dansante; äfven en liten dramatisk soirée förekom på programmet.

Mary visade sig sällan vid herrgården dessa dagar, och i följd deraf var baron Malcolm föga sällskaplig. Orsaken till den unga flickans uteblifvande var dels hennes blyghet för alla dessa främmande, dels faderns oro, som nu liksom alltid framträdde, så snart han fick höra talas om några förändringar vid Ekeborg och något större tillopp af gäster.

En dag hade hon dock kommit nedspringande; hon visste, att friherrinnan för tillfället var ensam, ty de unga hade ridit ut, det hade hon sett; de gamla nåderna voro redan hemresta, och tant Mariana och tant Dorothé voro inlästa i sitt rum, hade begärt en eldbrasa och drucko fläderté. Mary hade en gång för alla fått lof att störa friherrinnan, när hon ville, men nu tänkte hon inte störa någon alls. Hon ville bara

sitta på sin favoritplats i gröna kabinettet, uppflugen i fönstret bakom de vackra damastgardinerna och osedd af alla, med Topsy i knäet, fortsätta läsningen af en »rysligt rolig bok, en gammal en, af Fredrika Bremer», som hon fått reda på under en revidering, som baron Malcolm och hon hållit några dagar förut i biblioteket. På unga flickors vanliga sätt var hon snart så helt och hållet inne i sin bok — och det var väl inte heller underligt, ty det var en kärleksförklaring hon läste — att hon icke observerade de två personer, som kommo in i rummet. Hon vaknade först upp, när hon hörde grefve Z:s röst; den vidbrerade lätt vid de halfhögt uttalade orden:

— Dyraste fröken Eleonore, var god mot er Adrian; se på mig så der vänligt, som ni ibland kan göra -- sade han. — Då skall jag få större mod att säga hvad jag har på hjertat.

— Nej, för all del, gode grefve Z. -- hördes Eleonore svara med en röst, som Mary icke förstod sig på, halft ängslig, halft skämtsamt bedjande, men icke utan ömhet. — Låt ert hjerta bära på sin börda än så länge; jag försäkrar er, att vi ha roligast, som vi ha det.

— Nej, älskade Eleonore -- hviskade grefven med samma smältande tonfall — nu måste jag tala. Gör mig till den lyckligaste bland dödlige, lofva mig att bli min maka! Jag vill göra allt för er sällhet, jag vill bära er på mina händer, jag vill lyda er minsta vink, säg blott, att ni vill bli min!

— Jag skulle vara oärlig, om jag sade, att era ord komma oväntadt; det göra de inte, grefve Adrian — hördes åter Eleonore svara — och jag är tacksam

mot er för er höga tanke om mig. Men nu har jag också en bön till er, som ni måste bevilja; låt mig slippa att lemna er ett definitivt svar ännu så länge.

Hennes röst var öm och bedjande.

— Men hvarför, dyraste? Har jag misshagat er på något sätt och ni vill straffa mig med denna plågsamma väntan?

— Nej, bästa grefve, ni har visst inte misshagat mig, men... ändå... Säg, att ni är tålig och snäll! — Rösten lät nästan smeksam.

— Hvem kan neka en bön från sådana läppar! Jag tiger och lyder utan klagan — sade grefven patetiskt.

— Tack, nu var ni snäll, riktigt god och snäll — svarade Eleonore lättad.

Mary stack fram hufvudet litet; hon trodde bestämdt, att grefven höll Eleonores ena hand i båda sina.

— Men säg åtminstone, att jag får hoppas — bad grefven.

Nu stod Eleonore vid dörren, färdig att gå ut.

— Ja, ni får hoppas, Adrian, men låt mig gå nu. — Rösten darrade märkbart.

— Tack, ljufva tröstarinna! — Mary hörde tydligt, att han tryckte en, ja, två kyssar på Eleonores hand.

— Det der gaf jag er inte lof till — hördes åter frökens röst, halft skämtsam, halft förebrående; sedan hördes fraset af hennes klädning och de lätta stegen, som dogo bort allt mer i fjerran. Äfven grefven gick ut, men genom en annan dörr.

Mary lyssnade med bultande hjerta, tilldess

ej heller hans steg hördes. Då smög hon sig fram, purpurröd i ansigtet, förvirrad, gråtfärdig, och rekognoscerade ytterst noga terrängen. När ingen syntes till, rusade hon i vildaste fart sin väg, utan att hejda sig förr, än hon kom hem och in i sitt lilla rum, hvars dörr hon omsorgsfullt stängde. Der kastade hon sig på en stol i en underlig, oklar sinnesstämning, borrhade ned ansigtet i sängens kuddar och föll i våldsam gråt, hvarför visste hon inte sjelf.

— Usch så otäckt, att jag skulle sitta der inne och lyssna — tänkte hon — men det var ju inte min mening; det var ju alldeles ofrivilligt, och det hade väl varit ändå värre, om jag gifvit mig tillkänna. Inte kan jag tycka, att det är något orätt jag gjort, men ändå, o, så underligt det var!

Hon satt en stund tankfull, med handen under kinden.

— Jag undrar, huru det skulle kännas att ta emot en sådan der förklaring? Jag undrar, huru jag skulle bära mig åt? Inte kunde jag vara så förståndig och beräknande som Eleonore, det är då säkert. Nog berodde det väl bra mycket på, hvilken som... Tänk, om...

Meningen fick ej tankens form; den kom som en instinktlik bäfvan, halft ljuf, halft ängslande, och genomströmmade det unga hjertat med mild värme. Hon gömde det rodnande ansigtet i sina händer; hon log och grät på samma gång.

— Usch, hvad jag är dum — utbrast hon till slut — jag har bestämdt läst för mycket romaner. En, två, tre, fyra... jag kan ej minnas, att jag läst flere och så den här, den femte, det är väl inte så

mycket, tycker jag. Men klockan! Nu kommer jag väl för sent till Hanna i dag, och hon, som så gerna vill, att jag skall vara punktlig med lektionerna! Åh om jag springer, så går det nog.

Hastigt tog hon sina musikhäften, slängde hatten på sig och ilade i väg. Luften var frisk och skön. Om hon sprunge genvägen genom skogen, så kunde hon vara framme på en kvart. Foglarne jublade och sjöngo omkring henne; det jublade äfven inom henne, ett dämpadt jubel, halft vemodigt; hon hade aldrig känt sig sådan förr. Nå ja, hon var ju sjutton år nu; hon borde väl inte vara barn längre; det var väl inte så underligt, om hon kände det annorlunda mot förr. Barn?... Nej, som ett odygdigt, öfvermodigt barn kunde hon visst aldrig känna sig mer. Men ändå... ack, hvad lifvet var skönt, hvad Gud var god och hvad alla människor voro snälla! Hon var så lycklig, så lycklig; hon skulle velat sluta hela världen i sin famn, om hon kunnat.

Men hvem var det, som låg och drog sig der i gräset? Hon spratt till. Jo, det var baron Malcolm; hon såg det tydligt, och Camilla låg bredvid. Blixtnadt, omedvetet, vek hon af på en annan gångstig, så långt ifrån honom som möjligt. Färgen föll och steg på de mjuka, ungdomliga kinderna; hon tyckte sjelf, att hon var konstig, men att sammanträffa med honom just nu skulle hon inte velat för allt i världen. Tänk, om han skulle fått se, huru underlig och förvirrad hon var, *då* först hade det varit färdigt. Skulle hon någonsin mera kunna skämta och prata med honom som förr? Ja, se det visste hon inte, men trodde det knappast. Men hvarför? Åhjo, det var väl kan-

ske därför, att hon kommit underfund med att hon inte var något barn nu mera.

Spelningen gick på sin egen melodi i dag, men Hanna tycktes hafva ett outtömligt förråd af tålmod med sin tankspridda elev; hon betraktade henne forskande och intresserad. Hvad hade väl händt barnet? Hon var sig ju inte lik.

Slutligen utropade Mary halft förtviflad:

— Nej Hanna, jag kan inte spela ett smack i dag, det är stört omöjligt.

— Ja, jag hör det — svarade hennes vän godmodigt.

— Jag kan inte hjälpa det, söta, snälla Hanna. Bli inte ledsen på mig, men om du hade hört hvad jag har hört, så . . . — sade Maja hemlighetsfullt.

— Sluta du upp med musiken och lämna i stället ditt öfverfulla hjerta; det går säkert mycket bättre. Hvad är det för märkliga saker du har hört? — frågade Hanna skrattande.

— Ja, skratta du, men jag skrattar inte, jag. I alla fall kunde det väl inte vara något orätt; jag kunde inte hjälpa det, för jag vill inte lyssna — sade Mary gråtfärdig.

— Nå, men hvad var det nu då, kära Mary lilla?

— Hvad det var? Joo, att han friade var det — svarade flickan häpet och brådstörtadt.

— Hvem friade? — Hanna hade all möda att hålla sig allvarsam.

— Grefve Z. förstås. Jag satt bakom gardinen i gröna kabinettet och läste en så rysligt rolig bok så, och då kom Eleonore och grefven in, och jag hörde ingenting förr, än han började.

— Började han fria strax? — frågade Hanna skalkaktigt, men det märkte inte lilla Mary i sin ifver.

— Jaa då, det gjorde han visst det, men lyckligtvis sågo de mig inte, och jag tordes inte andas en gång.

— Och du blef så förskräckt, kära barn? — sade Hanna och log. — Tänk, om du i framtiden sjelf skulle få ta emot en kärleksförklaring; då blefve du väl hjertskrämd.

— Jag? — Hon såg häpen och förvirrad ut. — Om någon försökte, så sprunge jag lång väg, men det kommer ingen att göra.

— Hm! — Hanna såg mildt forskande på det upprörda ansigtet vid sin sida; slutligen sade hon: — Hvad svarade Eleonore, hörde du det?

— Jaa, hon sade, att hon inte ville ge honom definitivt svar ännu; men se'n kallade hon honom Adrian och gaf honom lof att hoppas; det var dumt, tycker jag. Hvad skulle det vara för konst?

— Hvilket, Mary lilla? Hvad menar du med konst?

— Jo, att inte svara strax; nog skulle hon väl veta, om hon tycker om grefven eller inte; sånt der känner man väl, eller huru, Hanna?

— Ja, det tycks så — svarade Hanna tankfullt.

— Nej, nu skall jag gå hem. Söta Hanna, tala inte om för någon människa hvad jag sagt, lofva mig det — bad Mary oroligt.

— Var lugn du, liten. — Hanna kysste den tankfulla lilla munnen. — Du går väl genom skogen förstås?

— Neej, jag tror, att jag går stora vägen; pappa är borta och kommer inte hem förr än fyra, half fem, så det hinner jag nog — svarade Mary förlägen och fingrade på sitt nothäfte.

— Landsvägen i dammet och solskenet, och mycket längre är det ju också. Hvad skulle det tjena till, lilla toka?

— Ja, jag vet inte, men . . . baron Malcolm satt der i skogen, och jag fick lof att gå en omväg; kanske att han sitter qvar ännu. — Flickan var ytterligt förlägen; färgen föll och steg på hennes kinder.

— Baron Malcolm . . . när blef du rädd att möta honom, ni som bruka språka så friskt? Inte har väl *han* varit . . . varit obeskedlig emot dig? — utropade Hanna litet orolig.

— Nej då, visst inte! Huru kan du tänka något sådant, han som är så vådligt snäll — utropade Mary ifrigt — men jag tänkte . . . jag trodde, att . . . Jag skall väl börja bli stor nu, se'n jag fyllt sjutton år, ser du.

— Ja visst, då blir du väl så der rädd för Sven också — sade Hanna, ifrig som hon var att utforska halten af den unga flickans känslor.

— Pastorn — nu slog Mary upp de sänkta ögonlocken — så tokigt du talar! Att bli rädd för pastorn, min allra bästa vän, den snällaste, raraste människa som fins! Nej, det kan jag då visst aldrig bli. Min egen pastor!

— Men han är ju en ung, rätt presentabel herre, han också, mycket vackrare än Malcolm, tycker jag, eller huru, Mary? — frågade den erfarna Hanna.

— Hm . . . pastorn är pastorn — tyckte Mary —

nog ser han bra ut alltid, men . . . Adjö Hanna — sade hon hastigt.

— Adjö med dig, spela öfver snält till härnäst. Hanna gick tankfull och litet orolig in till sig.

— Stackars liten, nu är *din* stund kommen — suckade hon med ett halft leende. — Hvad skall detta bli af? Är Malcolm att lita på, och hvad skall Sven säga!

Imellertid gick Mary framåt på den dammiga landsvägen, betydligt lugnare, sedan hon fått lätta sitt öfverfulla hjerta en smula för den erfarna väninnan. Hon tyckte till och med, att hon var bra dum, som gick den tråkiga vägen, när ängen bredvid såg så inbjudande ut med sin saftiga grönska, sitt lummiga löfverk och de blommor lien ännu lemnat qvar. Hon hade lofvat friherrinnan att ännu en gång försöka få ihop en bukett af vilda blommor åt henne, som hon tyckte så mycket om och som Mary var så skicklig att sammanbinda. Visst var höstflorans färg öfverväldigande gul, men hon trodde nog, att det skulle gå ändå. Med ett raskt språng var hon öfver stängslet och inne på sin vanliga genväg. Blomma sammanfördes med blomma; det blef en egendomlig, vild färgton, men originel, pittoresk. Hon var nöjd med sitt verk.

Vägen gick tätt förbi parken vid Ekeborg; hon blef litet orolig, när hon kom ditåt, och började öka sin fart. Camilla sprang vädrande omkring i gräset, och der, litet längre fram, kommo de, hela sällskapet, fröknar och löjtnanter och baroner. Hon såg damernas ljusa toaletter skymta fram mellan träden och hörde det glada sorlet af de talandes röster. Det var baron

Malcolm och fröken Clementine, som förde ordet; de andra tycktes vara åhörare och gäfvo sin belåtenhet till känna genom muntra skrattsalfvor, som ljödo genom skogen.

Mary såg Clementine med hennes stora turnyr, hatten med törnrosguirlanden; hon hörde den tunna, skarpa rösten, som föreföll henne så obehaglig. Baron Malcolm var lifvad, pratade och gestikulerade, han måtte ha varit mycket underhållande; nu var det inte värdt, att fröken Clementine eller någon af de unga damerna kommo och sade, att han var trög och tråkig längre. Det stack till, ett styng af våldsamt, bitter smärta i den unga iakttagerskans själ; hon tappade sin rika blomsterskatt och tyckte plötsligt, att det blef höst omkring henne. Der såg hon tvenne gula löf på asken bredvid sig, och björkarne sågo vissnade ut, det hade hon inte sett en stund förut.

— Malcolm, baron Malcolm, hvad har jag med honom att göra? Naturligtvis skall fröken Clementine och han bli ett par, det har ju friherrinnan slagit fram flere gånger — tänkte hon — och lilla Mary Richardsson är bara ett enfaldigt, obetydligt barn, som han har varit snäll emot. Men *nu* visste Mary, att hon inte var barn längre.

Stackars små blommor, som hon tappat; *de* fingo inte förtrampas och dö! Hon vände hastigt om och tog upp den glömda buketten, kysste de täcka små blommorna, som logo så gladt emot henne i sin guldgula och violetta fägring. Skulle hon någonsin kunna bli glad mer?

— Ah, se lilla Mary! — Det var Eleonores röst; den ljöd så glad och vänlig, alldeles som om Mary

lättat henne från någon tryckande börda. Och der kom greve Z. fram ur skogsdungen.

— Han ser allt bra obetydlig ut ändå bredvid henne — tänkte flickan. — Att Eleonore kan . . . Tänk, hvad Malcolm ser ståtlig ut emot den der lille grefven!

Tête-à-tête tycktes inte hafva varit särdeles angenäm; de sågo tröga och trötta ut båda två och tycktes hafva svårt att hitta på samtalsämne; aldrig hade väl lilla Mary varit så välkommen hos den stolta damen förr.

— Nå, huru har musiklektionen gått? Har du fått bannor af Hanna, min lilla vän, du ser så irriterad ut? — skämtade fröken Eleonore, som det tycktes rädd, att Mary skulle lemna dem ensamma igen.

— Nej då, Hanna har ett så'nt tålmod och är så snäll så, men jag är varm och har litet ondt i hufvudet — svarade hon, rodnande öfver denna lilla osanning.

— Åh, det är ingenting farligt, men huru går Haydns symfoni nu? Går den *stiligt*? — skrattade fröken, härmande den unga flickan.

— Ånej, inte går den *stiligt* inte, men någorlunda går den väl ändå — svarade Mary småleende och fingrade på bukett.

— En charmant bukett i sanning! Har fröken Richardsson ordnat den sjelf? — frågade grefven artigt och betraktade blommorna.

— Ja, friherrinnan skall ha den — svarade Mary.

— Det förstås, allting skall mamma ha — skämtade fröken — om jag nu bad att få den, så fick jag den väl inte ändå.

— Nej då, det fick fröken Eleonore visst inte —

svarade Mary med en liten glimt af skålmaktighet i ögonvrån.

— Se der, det kunde jag just tro.

— Om fröken tillåter, skall jag ordna en bukett af vildrosor åt er; jag tror mig vara temligen skicklig deri. Jag fick den nåden att ordna en åt hennes majestät en gång, och skulle jag inte lyckas, när jag binder den åt mitt hjertas drottning! — sade grefven halfhögt.

— Nej, jag tackar, besvära er inte — svarade Eleonore snäsigt. — Hvad skulle jag med den att göra? Vi ha blommor nog. Har inte Mary sett till några från Ekeborg? De skulle möta oss här.

— Jag vet inte . . . jo, jag tyckte, att jag såg några skymta i skogen — svarade Mary rodnande och förlägen. Hon var missnöjd med sig sjelf och kunde inte begripa, hvarför hon sade så der och inte helt enkelt svarade, att hon sett dem. — Pappa väntar på mig. — Hon gjorde en liten nigning och vände sig om för att gå.

— Vill du följa med på ett ridparti i eftermiddag klockan 6? — ropade Eleonore efter henne.

— Jag tackar, jag vet inte, om jag har tid. — Maja hade mycket brådt; hon såg de unga från Ekeborg på afstånd.

— Nå, gör som du vill — sade Eleonore liknöjdt. — Jag begriper inte, hvad det var åt barnet; hon var sig inte lik, och skulle hon inte ha sett Malcolm och våra gäster, det var då högst eget, der komma de ju.

— Dyra Eleonore, har jag varit nog olycklig att på något sätt misshaga er, så säg, men var inte hård

och ovänlig mot er Adrian — suckade grefven patetiskt.

— Nej, men jag anhåller, att ni lägger litet mera band på er och inte gör både er och mig till spektakel för hela trakten — svarade hon onådigt. — Jag såg nog, huru Marys ögon spelade från den ena till den andra, och i går hos Stålglangs skrattade Julie helt öppet, när ni stod der, tålig som en betjent, och vändade med min schal.

— Jag skall försöka — sade grefven litet otålig äfven han — men detta underliga, obehagliga förhållande skulle ju försvinna, om ni enkelt och öppet gaf mig de rättigheter jag så mycket längtar efter. När gör ni det, Eleonore?

— Det vet jag verkligen inte, men om ni finner förhållandet här underligt och obehagligt, som ni så öppenhjertigt säger, så står det ju er fritt att resa härifrån — fick han till svar.

— Om ni så önskar och har hjerta att visa bort mig efter de förhoppningar ni nyss gifvit mig, så är jag färdig att resa, fröken v. S. — svarade grefven, nu på allvar sårad.

— Seså, tag då inte vid er så förfärligt — sade Eleonore och log blidkande emot honom — det var väl inte så farligt; nog vet ni, att . . . att ni får stanna kvar. Hjelp mig nu att få några knoppar af den der nyponbusken, de äro så täcka, när de äro halfutslagna . . . Så der . . . Ni skall ha en i ert knapphål, Adrian, låt mig fästa den. Nu sitter den bra. Och nu en i min hatt. Nå, klär den mig inte, säg? — Hon vände sig kokett till grefven.

— Förtjusande, alldeles charmant — utropade han,

genast blickad, och lät sin beundrande blick hvilat på »sitt hjertas drottning». Men grefven var temligen erfaren och inte så lättled, som Eleonore i början trott, icke heller så fångslad. Han kände sig nu på säker mark och började förstå, att här spelades en liten komedi, i hvilken Eleonore och han voro hufvudpersonerna. Att det fanns en djupare och allvarligare orsak till hennes obenägenhet att bestämma sig, hade han ingen aning om, allra minst att pastor Rutström hade något som helst inflytande på förhållandena.

Eleonore å sin sida tänkte på, huru olika de båda männen dock i själfva verket voro. Grefven kunde hon reta och förarga väl tjugu gånger om dagen och lika många gånger få honom god igen, bara hon koketterade litet för honom och gjorde sig en smula besvär, men för långt finge det ändå inte gå, då toge hans tålmod slut, det hade hon funnit nu.

Sven Rutström deremot visade sig aldrig förargad eller så, men han drog sig tillbaka och blott de stora talande ögonen vittnade om att han led af hennes nyckfullhet. För hvarje gång hon lät styra sig af detta sitt lynne gent emot honom blef han svårare att få att närma sig igen. Förtroendet till henne minskades, det hade han sagt henne, och en gång hade han äfven låtit henne förstå, att med all den ödmjukhet en prest och kristen i allmänhet bör både känna och visa i umgänget med andra bör han dock inte gå så långt, att han glömmet sin värdighet och själfaktning, och, hade han tillagt, jag tror inte, att mina ord äro förestafvade af högmod, då jag öppet säger, att både jag och hvarje annan människa borde anse sig för god att vara en lekboll för andras nycker.

Alla dessa tankar rörde sig i grefvens och Eleonores själar, då de gingo framåt till den unga, glada skarans möte.

Främst gick Clementine och Malcolm; sedan kom en liten blondin, mager och blek i färglös och snäf toalett, som framställde kantigheterna i hennes beniga figur på bästa sätt. Hon var emancipationsvurm, menniskohaterska o. s. v. och drog på och föraktade af hela sitt oerfarna, sextonåriga hjerta. Hon eskorterades af en bleknosig, uppnäst medikofilare, som, storlaget och hjältemodigt försakande, glömde, att han hade ett namn, och tänkte hjälpa till att befolka kyrkogårdarne med sina rön och upptäckter. Derefter kom en mörklad, sprittande liflig dam af obestämd ålder, egnande sin uppmärksamhet åt tvenne unge Martissöner af obestämda förtjenster.

— Usch, vet du, Eleonore, Malcolm är så otäck så — skrek Clementine — och allihop för resten.

— Kors, är han det! Hvad säger han då, som är så otäckt? — sade Eleonore skrattande.

Det osköna och osympatiska framträdde starkt hos fröken Clementine just genom den dräkt hon bar, ytterst modern och elegant, men i sina minsta detaljer opassande och missklädande för den unga damens figur och hela utseende. Det framträdde starkast, när de de båda paren möttes och Malcolm såg spetsig och försmädlig ut.

— Joo, han påstår, att min nya, eleganta toalett från Lundin är alldeles malplacée, alldeles miserabel — svarade Clementine på sin kusins fråga. — Hvad tycker du, hör jag inte vara stött?

— Det har du stora skäl till — svarade den tillfrågade.

— Och nu frågar jag på samvete: är inte min toalett efter alla modets fordringar, är den inte vacker och elegant?

— Jo, det måste medgifvas, och dyr sedan — skrattade Eleonore.

— Det hör inte hit: nu hör du, Malcolm! — utropade kusinen triumferande.

— *Det* har jag aldrig disputerat; drägten skulle vara förträfflig på lilla Märta der t. ex. — svarade Malcolm med retsam envishet och bugade sig lätt för den sextonåriga pessimisten — men för dig är den fullkomligt opassande.

Fröken Märta krökte sin läpp till ett föraktligt löje.

— Aldrig skulle jag kunna förnedra mig så djupt som att spöka ut mig som en påfogel! — utropade hon indignerad.

— Ur hygienisk synpunkt betraktadt — började medikofilaren — är den onaturliga ställning vissa kroppsdelar få genom snörlif och . . .

— Inga föreläsningar, det få vi anhålla — skrek Clementine. — Hvad säger Eleonore? Passar den inte?

— Jag kan inte neka, bästa Clementine, att en mildare färg och litet mindre pös och rynkor skulle passa dig bättre — svarade hon med blid öfverlägsenhet.

Medikofilaren såg sårad ut, fröken Märta likgiltig och föraktfull. Den lifliga och hennes adjutanter skrattade och småpratade utan uppehåll.

— Grefven tycker naturligtvis som Eleonore, eller huru? — muttrade Clementine stött.

— Min nådiga, i damernas toalettfrågor är jag absolut oförmögen att döma. Toaletten i och för sig är förtjusande, liksom dess egarinna. Huruvida den uppfyller de estetiska fordringarna, ber jag att få lemna oafgjordt. — Han bugade sig artigt för damerna.

— Diplomatiskt prat! Men den är efter senaste parisermotet, det försäkrade fröken Lundin, och det tycker jag om. — Hon knyckte på sig, så att den korta halsen alldeles försvann i dräktens alla pös och puffar. Den korpulenta lilla damen gjorde verkligen intrycket af något abnormt, der hon gick framför de andra, fnurrig och stött.

Eleonore sökte förgäfvos få Malcolm att låta henne vara i fred; han skrattade och retades, härmade henne och bråkade, tilldess den koleriska sidan af hennes karakter höll på att bryta fram på fullt allvar. Baron Malcolm hade sina skäl att vara retsam mot sin unga kusin; hon hade varit högdragen och stursk i går, när lilla Mary en liten stund visade sig vid Ekeborg, och när den unga flickan gått sin väg, sårad och tårögd, hade hon föraktfullt ryckt på axlarne och kallat henne »en liten gås». Det skulle hon nu straffas för.

På aftonen klockan 6 kom Mary ridande på sin vackra Brunett. Det var första gången efter de främmandes ankomst hon deltog i något ridparti. Flickan hade öfvervunnit sin sinnesrörelse till en del och såg endast litet blyg ut i sin ungdomliga ifver att visa sig till sin fördel. Hon hade funderat fram och åter, huru hon skulle göra, men den barnsliga fåfängan att få visa både sig och Brunett hade dock segrat. Att hon fullt kunde mäta sig med fröken Clementine till häst,

visste hon, och jmförelsen med den lilla klumpiga guppande ryttarinnan, som nu begagnade Sally, kunde ju vara rolig nog. Grefven hade hemtat sin egen ridhäst till Ekeborg, ett präktigt, oerhördt dyrt djur.

Vid åsynen af Brunett kom han i fullständig extas.

— Åh, det är verkligen en ögonfägnad, ett prakt-exemplar; — utropade han på en gång, strykande och smekande djuret.

Mary rodnade af glädje.

— Brunett, helsa på grefven — sade hon. Brunett böjde sin fina hals och skrapade med högra foten.

— Charmant i sanning! Ser ni, mine herrar, en sådan bringa, sådana ben! Hon är inte betald med ett tusen kronor.

Mary gjorde stora ögon, men Eleonore var stött och afundsjuk för sin Minervas skull, och för första gången observerade inte grefven hennes spotska leende, der hon satt i fönstret med sin melontallrik.

— Huru är det, min flicka, är det surt? — sade gubben Melcher, der han stod bredvid henne.

— Hvad menar morbror? Nej, visst inte — svarade hon kort och skyndade att ordna en korg med de praktfullaste rosor af alla färgnyanser.

— Hvem skall ha de der? — frågade gamle baron tvärt.

— Sven Rutström — ljöd det lika korta svaret.

— Eleonore — sade han med strängt allvar — du leker och kastar med hjertan alldeles som barn med sina bollar. Sven är alldeles för god till lekboll för dina nycker, och det är Adrian med för resten. Tänk på, hvad du gör, barn.

— Ja, morbror, jag vill inte leka med någon — sade hon med bruten röst.

— Håll ord med det, så gör du gamle morbror en glädje — sade han blidt och kysste hennes panna.

Om en stund kom hon ut på trappan, munter och strålande, med de doftande rosorna.

— Jag tänker göra en liten afstieckare till prostgården — sade hon. — Vill någon följa med?

— Ack ja — utropade både grefven, Clementine, Mary och Malcolm.

— Då kunde vår plan realiseras — sade grefven. — Jag ville så gerna profva fröken Richardssons sto, och Jonsson håller på att byta om sadel. Då kunna vi ånyo göra byte vid prostgården.

— Grefven kan ju rida i fruntimmerssadel — föreslog Eleonore spetsigt.

Grefven smålog.

— Tillåt mig att opponera mig mot denna proposition, min nådiga — sade han. — Men hvem skall bli egare af denna doftande börda? — tillade han och betraktade rosorna i korgen.

— Pastor Rutström. Ja, det vill säga inte alla, bara de mörka — svarade hon vårdslöst.

— Lycklige pastor! — hviskade grefven, der han satt på Brunett, men han fick inte en enda blick till svar.

Mary höll sig troget till grefven och Eleonore, dels därför att Martissönerne började visa tendenser till otrohet mot den liffiga af obestämd ålder, men egentligen för att komma undan för Malcolms blickar; hon tyckte, att han skulle kunna se tvärt igenom henne. Men Malcolm red fram till henne och sade

ömt och sorgset, men tillika så vänligt och aktningsfullt:

— Hvarför undviker ni mig, fröken Mary? Är ni ledsen på mig?

Hon kunde inte underlåta att möta hans blick och svara:

— Nej, visst inte.

Det måtte varit något i den blicken, som fullt tillfredsstälde baronen, ty han log gladt emot henne och sade blott:

— Tack, Mary. — Hon kände sig också glad och fri igen, så glad, som hon aldrig förr tyckte sig hafva varit, fast baron strax derefter red fram till sin guppande kusin och pratade och skämtade med henne. Men *så* talade han inte, och *så* såg han inte på henne som på Mary nyss. Hon skulle velat både jubla och gråta af fröjd. Vid prostgårdsvägen skildes de åt; baron Malcolm följde artigt sina öfriga gäster, men äfven detta gjorde Mary ingenting efter den blick han gaf henne, när de skildes.

— Hvem har ridit in ert sto, fröken Richardsson? Det är den mest fulländade dressyr man gerna kan tänka sig — sade grefven beundrande.

— Det har min far gjort — svarade Mary med barnslig stolthet.

— Er far, min bästa fröken — svarade han förundrad — kanske jag då kunde få den äran att göra honom en visit; det vore högst intressant. Han tyckes vara hästkännare i grund och botten.

— Jag tror knappast, att det låter sig göra; pappa är mycket sjuklig och rädd att göra nya bekantskaper — svarade hon sorgset och förläget.

Grefven såg med en verldsmans fina blick, att han kommit in på ett kritiskt område, och bytte genast om samtalsämne. Snart voro de också framme vid prostgården. Det var för de båda gamla ett nöje, som de aldrig tröttnade vid, att se dessa ridter; äfven nu stodo de beundrande på trappan.

— Här lär skall bli hästombyte — sade Eleonore muntert. — Få vi sitta af? Nej tack, Hanna, blomorna får du inte röra; dem sköter jag sjelf. Hvar är Sven?

— Han kommer nog strax; han är nyss hemkommen från en bibelförklaring — svarade Hanna.

Eleonore bet sig i läppen. Hon, som först de kommo till landet så flitigt var med på dessa andaktsstunder, hon hade nu alldeles öfvergifvit dem. Hvad skulle Sven tänka om det? Skulle han inte finna henne bra nyckfull och ombytlig?

Der kom han, glad och stilla som vanligt. Något skenheligt eller affekteradt presterligt fanns då inte hos honom; han var enkel och naturlig i hela sitt uppträdande. Han helsade artigt och vänligt på dem alla, men Eleonore tyckte sig finna något främmande i hans sätt mot henne. Hon såg på honom med sitt mest strålande leende.

— Se här, Sven, hvad jag tagit med mig åt er — sade hon och räckte honom en bukett svarta och högröda rosor. — De äro era favoritrosor, jag mins det, och nu hade jag först besvär att skydda dem för mamsell Larsson der hemma, som nödvändigt ville ha dem till prydnad i en tårta, och nu senast för Hanna, som tänkte tillegna sig dem.

— Kommer Eleonore ännu i håg, hvilka rosor

jag mest tycker om — svarade pastorn med mildt vemod — det hade jag verkligen inte väntat. Tack, ni egnar då ännu någon gång en tanke åt er lek-kamrat; det var mig kärt att höra och, förlåt min uppriktighet, mycket oväntadt.

— Se så, var inte stygg nu, Sven; hjälp mig ned af hästen, det vore mycket bättre — svarade Eleonore småleende och lade sin hand lätt på hans axel.

Det blef en mycket munter och angenäm hvilostund vid prostgården. Till slut talade alla på en gång utan rim och reson; pastorn framkastade det ena blixtrande qvicka infallet efter det andra; prosten citerade klassikerna och lärde de unga damerna latinska och grekiska glosor, skrattande som ett barn, när de alla, men i synnerhet Clementine, vid försöket att lära sig dem, i stället förvrängde dem på det mest befängda sätt. Grefven såg mycket road, men med häpen förvåning på på detta uppslupna lif, hvaruti till och med hans aristokratiska Eleonore med lif och själ syntes deltaga. Till slut kunde både hon och Mary felfritt framsäga hvar sin grekiska versrad, hvaröfver de voro icke så litet stolta.

— Nå, vet ni, hvad det betyder då? Kan ni öfversätta det? — frågade Hanna.

Nej, se det måste de erkänna, att de inte kunde.

— Men det kan jag — utropade prestdottern triumferande och läste upp den svenska tolkningen.

— Det bryr jag mig inte om — förklarade Mary — det är mycket stiligare att läsa grekiska.

Och så foro de hem.

SJUNDE KAPITLET.

Grefve Z. var alldeles intagen af hela familjen vid prostgården, af sjelfva hemmet, den gammaldags byggningen, den enkla, men gedigna stilen i möbleringen och alla anordningar. I synnerhet den unge pastorn svärmade han ordentligt för och sökte alla tillfällen att få vara tillsammans med honom. Äfven pastorn kände sig sällsamt dragen till sin rival, den lille vänlige och godhertade grefven, och sökte med vemodigt intresse studera hans karakter, hvilket icke heller tycktes vara så svårt.

På förmiddagen efter ridturen sutto baron Melcher, pastorn och han, ifrigt sysselsatte med att rådgöra om ett blifvande bibliotek, som grefven tänkte inrätta på sina gods. Pastorn och gamle baron, som redan hade ett sådant hos sig, antecknade passande böcker, uppsatte stadgar, kostnadsförslag m. m., och grefven var lifligt intresserad. Eleonore och Clementine skrefvo bref; den öfriga ungdomen spelade biljard, man kunde höra deras ohejdade munterhet ända in i biblioteket.

I salongen satt friherrinnan som vanligt, lifligt intresserad af åtskilliga nyheter från såväl godset som den öfriga socknen, hvilka Ulla, sekunderad af mam-sell Larsson, med oefterhärlig skicklighet berättade.

Litet smått oförargligt sqvaller roade den förnäma damen, det visste de och voro inte sena att på bästa sätt tillfredsställa denna lilla svaghet. Eleonores blifvande storhet och lycka hade vederbörligen kommenterats, hvad folket sade derom o. s. v. Ett och annat litet beskt piller om Eleonores och pastorns barndomsvänskap, som höll så märkvärdigt i sig, alldeles som det står i romanerna, hade hon fått smälta, hvad greffen tänkte m. m. Allt det der lät friherrinnan glida sig förbi, van som hon var vid Ullas oberäkneliga utfall. Nu sade denna:

— Kors, har friherrinnan märkt, att lilla Mary inte är så frispråkig, som hon har varit?

Nej, det hade friherrinnan visst inte märkt; barnet var lika originelt och lustigt, som det hade varit, möjligtvis med den skilnaden, att hon lärt sig gifva akt på det passande litet mera under de täta besöken vid Ekeborg.

— Ja, det förstås, kanske jag misstagit mig — sade Ulla försigtigt — men . . . med baron åtminstone pratar hon inte som förr.

— Nå ja, kära Ulla, hon börjar väl på att förstå, att hon inte är barn längre — svarade friherrinnan litet otåligt. — En sjuttonårig ung dam måste tänka på att iakttaga sin värdighet en smula, det har jag sagt henne. Men en älsklig flicka är hon, särdeles graciös och behaglig, det är då säkert.

— Ja, och så förtjust, som hon är i friherrinnan se'n — utropade mamsell Larsson — och det är väl alla för resten, nära på lika förtjust som i baron Malcolm.

— Larsson pratar, som hon har förstånd till —

fnurrade friherrinnan. — Spring inte öfver hela socknen med de der djupsinniga anmärkningarna nu.

Larsson såg häpen ut; hon trodde, att hon sagt något riktigt fint, men Ulla ifylde fyndigt:

— Ja, både fröken och baron äro då så snälla emot henne, stackars liten, och det behöfver hon också så väl.

— Jag har sjelf bedt både min son och min dotter att visa henne all möjlig välvilja, och Gud ske lof, mina barn förstå att följa både hjertats och pligtens bud, jag tror mig kunna säga det utan skryt — sade friherrinnan högdraget.

— Ja, söta friherrinnan, det tror jag är en känd sak, inte blott här i socknen, utan vida omkring — försäkrade Ulla, åter sekunderad af Larsson. — Men har friherrinnan hört, att lilla Mary roar sig med att skrifva vers imellanåt, riktigt snält efter det lilla jag förstår.

— Nej, det har jag verkligen inte hört. Kors att hon inte talat om det för mig — sade friherrinnan intresserad. — Det är en artig talang, om den inte tar öfverhand. Jag skref sjelf små franska verser som ung, inte utan talang, påstods det. Skulle vara roligt nog att få höra något, som Mary skrifvit.

— Jag fick af en händelse se en bit, och då blef hon mycket förskräckt — berättade Ulla — men då bad jag henne komma hit och läsa den der biten för friherrinnan på förmiddagen, efter jag visste, att ungherrskapet inte skulle vara inne. Att det skulle roa friherrinnan, kunde jag just förstå. Hon visste inte, om hon tordes, sa' hon, men der kommer hon i alla fall.

Flickan var ytterligt blyg och förlägen, tummade och vek på det lilla pappersbladet och hade svårt att hålla tårarne tillbaka.

— Nå lilla vän — sade friherrinnan uppmuntrande och lät sin hand smekande glida öfver sin lilla favorits kind — få vi höra något nu?

— Usch, det är så dumt så; friherrinnan skrattar nog bara åt mig — sade Mary. Hon både ville och inte ville.

— Skynda sig nu, barn lilla — sade Ulla — annars kommer ungherrskapet, och då blir det ännu värre.

Flickan vecklade upp pappersbladet med darrande händer; kinderna blossade, och rösten vibrerade, när hon började läsningen af:

Rosen på heden.

Det stod en fager blomma på enslig dyster hed
Och sände ut sin doft, den milda, ljufva.
Och solen henne kysste, och daggen den föll ned
Så läskande på liten blomstertufva.
Hon stod der glömd och ensam, hon stått der år från år
Och fått sitt lif af solen och druckit daggens tår
Och njutit af det korta sommarlifvet.

Så hände sig det kom der en tärna, ung och skön,
Helt ensam vandrande på dystra heden.
Hon satte sig så stilla på liten tufva grön,
Den kalla slättens blomsterprydda eden.
»Du arma ros», hon tänkte »hvem doftar du väl för?
På enslig stig du växer, på ensam stängel dör
Och knoppas se'n till samma lif om våren.»

Men vinden lekte sakta med liten blommas blad,
 Och ljufvare blef doften, som hon skänkte,
 Och uti doften kom det en hviskning, frisk och glad.
 En stilla aning om hvad blomman tänkte,
 Väl ej i ord, dock fattad af ungmön ren och öm.
 Liksom en himmelsk helsning, en älsklig rosendröm
 Från blomsterkalken kommo dessa orden:

»Du fagra men'skoblomma, som andas in min doft,
 O, klaga ej, att jag är arm och ringa,
 Mitt hem är ödsligt, fostrad jag blef bland hedens stoft,
 Och utaf syskon eger här jag inga,
 Men klara solen kysser min kronas fina guld,
 Och natten breder slöjan omkring mig, tyst och huld,
 Och utaf daggens nektar får jag dricka.»

»När sen ett men'skoöga på ändlös hed mig ser,
 Då hvilar det i kärlek på mig, arma.
 När dubbelt skönt jag doftar, då tjasas hon och ler,
 Guds afbild kysser mig med läppar varma.
 Hvad gör det väl, om ödslig är stigen, der man står,
 Om blott *ett* men'skohjerta mot oss i kärlek slår,
 Om blott *ett* ögonpar emot oss strålar!»

Blygt och tveksamt såg den unga föreläserskan upp, sedan sista tonen af den lätt vibrerande stämman förklingat. En älsklig rodnad dröjde ännu på de fint rundade kinderna, och den fuktiga glansen i ögonen tiggde om ömhet och deltagande. Så ler violblomman mot vandraren de första vårdagarne, der hon står enkel och obemärkt och först genom den ljufva vällukten gifver sin närvaro tillkänna.

— Mycket nätt, lilla poetissa, riktigt vackert,

tack, mitt söta barn — sade friherrinnan helt rörd och smålog mildt emot henne.

— Jaa — sade Ulla småskrattande och klappade henne på axeln — jag visste nog jag, att friherrinnan inte var farlig. Hade jag inte rätt kanske, barn lilla? Men nu får jag lof att skynda mig hem, ty rätt som det är, kommer bror min och vill ha middag. Adjö, söta friherrinnan.

Larsson var alldeles förbluffad; hon kom sig inte för att säga något, bara stirrade på Mary med vidöppen mun, tilldessa Ulla tog henne i armen och drog henne med sig ut.

— Jag har så mycket funderat, huru så'na der skulle se ut, som skriva vers — sade hon då. — Tror du, att Fredrika Bremer och Teckla Knös och fru Lenngren och . . . hva' skulle ja' säja nu igen.

— Joo, du skulle säga till åt mamsell Mari om efterrätten — svarade Ulla skrattande och sköt in henne i köket.

— Vet friherrinnan, jag kom att tänka på, huru ensam jag varit — sade Mary okonstladt och öppet — bara med pappa och moster jemt, alldeles som en liten ensam blomma på heden. Och så kommo vi hit, och . . . alla människor voro så snälla emot mig och då . . . kom . . . kom det der för mig. — Mary var ytterligt förvirrad och upprörd; ögonen stodo fulla af tårar.

— Men du har väl skrivit mer än det der, barn lilla? — sade friherrinnan forskande. — Du skall väl visa mig något vid tillfälle, vill du det?

— Ånej . . . jo . . . jag vet just inte, att jag har skrivit något förr än i vår; det har kommit på mig

ibland, men somligt är så förfärligt dumt, så det har jag rifvit sönder.

— Det skall du inte göra — sade friherrinnan — låt mig se det imellanåt. Såå, att du sätter värde på mitt sällskap . . . hm . . . vårt sällskap? — Friherrinnan talade dröjande och försigtigt, som om hon afvägt hvarje ord.

— Ack ja, här ha alla varit så vänliga och snälla emot mig; aldrig har jag varit så lycklig förr.

Friherrinnan funderade en stund; derefter sade hon mycket mildt och vänligt:

— Det gläder mig innerligt, mitt söta barn, men, ser du, det är helt naturligt, att du skall möta vänlighet och intresse; du är en liten snäll och vänlig flicka sjelf. Derfor äro också andra tillmötesgående mot dig. Jag har ju sagt dig, att jag vill vara dig i mors ställe, och hvad min dotter och min son angår, så känna de såväl hjertats som pligtens bud i detta fall. Vänlighet och tillmötesgående mot *alla* är det sanna vettets valspråk.

Mary teg och rodnade; slutligen försökte hon framstamma några medgifvande ord.

— Ja, min lilla Mary, du förstår det nog, det betviflar jag inte, du har en naturlig instinkt, som leder ditt omdöme, när din oerfarenhet annars lätt skulle kunna taga miste! Det är en dyrbar gåfva Försynen gifvit dig, som inte är alla beskärd — Åter tvekade friherrinnan litet; derefter fortfor hon: — Lilla Clementine t. ex. har inte fått den gåfvan! Derfor har hon också missförstått sin kusins förtrolighet. Nu reser hon i morgon med ramlade illusioner, stackars liten. Du är bra lycklig, lilla Mary, som förstår bättre.

Den unga flickan var blek, läpparne skälfde en smula. För öfrigt satt hon lugn med högburet hufvud. Friherrinnan smålog uppmuntrande emot henne lade sin klädning till rätta och ordnade sitt hår; hon hörde herrarnes röster allt närmare. Mary kände igen baron Malcolms något makliga steg, fastän han var alldeles tyst för öfrigt.

— Nu komma herrarne. Adjö, söta friherrinna, nu går jag — sade flickan hastigt och reste sig upp.

— Sitt stilla du, lilla toka; inte behöfver du vara rädd för dem — sade friherrinnan småleende och såg på henne.

— Joo, neej, men jag får lof att gå hem till pappa — sade hon ifrigt.

— Huru är det med din pappa?

— Åjo, det går väl an; hans lynne är mycket ojemnt. Ibland är han riktigt pojkaktigt munter, men det är aldrig bra; då slår han vanligtvis snart öfver till en motsatt ytterlighet.

— Helsa honom hjertligt från mig, och tack för det nöje dina vackra verser beredt mig. Du kommer ju i afton?

— Tackar. Får jag gå den här vägen, så slipper jag möta herrarne.

— Pojkflicka! — Friherrinnan log och hotade Mary med fingret. I samma ögonblick, som herrarne stego in genom dörren, hoppade flickan med ett raskt språng ut genom fönstret.

— Hvad i all verlden har min nådiga för visiter, som försvinna genom fönstret? — sade grefve Adrian med ett leende frågetecken i sitt lilla, fromma ansigte.

Friherrinnan skrattade lätt.

— Skall jag förråda min lilla vildfogel? — sade hon leende. — Det var lilla Mary Richardsson, som begagnade denna väg. Numera, sedan hon blifvit litet däm, har hon just inte försvunnit fogelvägen, men i dag skrämde herrarne henne.

— Ett förfluget infall, det kan man verkligen säga. Hvem har skrämt henne för oss då? — sade baron Malcolm buttert och betraktade sin mor med misstroagna blickar.

— Skrämt henne, käre Malcolm, så du pratar! — svarade friherrinnan med en lindrig anstrykning af förebräelse i rösten.

— En präktig unge är det, en riktig kärnflicka — sade baron Melcher. — Lycklig den man, som får henne till hustru.

Friherrinnan låtsade ingenting höra, och ingen svarade på baron Melchers ord, men Malcolm gjorde helt om från fönstret, der han stod.

— Morbror sitter illa på den der stolen; kanske jag får erbjuda den här emman; den mins jag du brukar tycka om — sade han och vände sitt strålande ansigte mot gubben. — Har morbror glömt snusdosan? För all del, den kan jag väl springa efter.

— Tack, min gosse, du är mycket snäll och tjänstaktig mot gubben morbror i dag — sade baron Melcher med ett skälmaktigt leende och slog honom på axeln.

Det blef nu ett ifrigt diskuterande om sockenbibliotek, dess nytta för folket, hvarmed äfven vederqvickelse och nöje borde vara förenade. Det betonades, huru viktigt det var, att det anskaffades *verkligt* goda böcker med kraftig sedlig halt, grundad på Guds ord, och inte denna krassa, lösa mat, som under

namn af sedlighet och moral kastas ut bland de vetgiriga.

Men nu hördes ett snattrande och kraxande, liknande ljudet från en aflägsen hönsgård; det närmade sig allt mer och mer, tilldess hela ungdomsskaran rusade in under fortsatt prat och sorl. Alla talade på en gång; det var qvinnofrågan, som afhandlades. Den sextonåriga emancipationsvurmen höll före, att det vore ett sjelftaget privilegium männen tagit sig, att de ensamme hade rättighet att fria; det borde qvinnorna hafva lika stor rätt till. De öfriga damerna protesterade skarpt, men Martissönerne påstodo sig alls inte hafva något emot reformen, blott de hade full frihet att utdela korgar efter behag.

— Hvad säga de, kära Eleonore, vilja de fria? — sade tant Mariana förskräckt till den först nämnda, som kom in med en gumma under hvardera armen.

— Jag nästan tror det, tant lilla — svarade Eleonore skrattande.

— Den ungdomen, den ungdomen! — suckade båda tanterna på en gång och drogo samtidigt en ofantlig suck, som genljöd öfver hela rummet. — Vill du ta den der pelskoftan, lilla Eleonore. Tack du, de der schalarna tror jag vi ha kvar . . . tack söta du.

— Var så god och tag plats i den här bekväma stolen, min bästa kusin Mariana — sade gamle baron artigt. — En kudde bakom ryggen, så der, nu tror jag man sitter som en prinsessa, eller huru? — Han klappade henne vänligt på axeln.

— Ja, om inte den här förfärliga reumatismen vore, men kusin Melcher kan aldrig tro, hvad jag får utstå. Dorotheé tror, att jag bara kinkar, men om nå-

gon är kinkig och svår, så är det väl hon, och afundsj . . .

— Strunt i reumatismen, kusin lilla — afbröt henne gamle baron muntert — den får vi väl litet hvar dras med på gamla dagar.

Fröken Mariana drog åter en af sina suckar och såg djupt sårad ut, under det att hennes syster i största förtroende anförtrodde grefve Z. och pastor Rutström, att hon förutsåg, att Mariana skulle förkorta hennes lif genom sitt kink och sina pretentioner.

— Nåå, ni komma väl med på vår lilla afskedsfest i afton? — frågade Eleonore, vändande sig till pastorn.

Den tillfrågade log och såg på klockan; hon närmade sig fyra.

— Du är i sanning en charmant värdinna, min lilla Eleonore — sade friherrinnan småleende — pastorn äter naturligtvis middag med oss. Jag skickade Lindgren och bad de öfriga vännerna i prostgården komma efter, men ingen mer än lilla Hanna kommer; prosten och prostinnan äro hindrade.

Det blef en af dessa härliga aftnar, som den antågande hösten någon gång bjuder på.

Hela den unga skaran utom grefve Z. skulle resa följande morgon. Friherrinnan lemnade dem för det mesta åt sig sjelfva; hon satt i salongen lugn och belåten, läggande ut korten till »postiljonen». Patiencen gick ut, hvilket stämde henne ännu blidare, så att hon lugnt och gladt kunde åse, huru Mariana och Dorothe, en på hvardera sidan om henne, sträckte fram sina långa halsar, pekade med pekfingren på korten och gjorde sina anmärkningar.

Friherrinnan hade haft ett samtal med sin dotter på morgonen, och denna hade lofvat att med första klargöra sitt förhållande till grefven. Clementine skulle resa, Mary hade hon varnat, och pastorn hade framkastat ett löst ord om att snart tillträda sin vice-pastors-tjänst. Återstod nu att komma till rätta med Malcolm, men det skulle gå lätt nog, hoppades hon. Mary var stolt och rädd om sin värdighet; friherrinnans ord hade gjort sin behöriga verkan, det hade nog märkts på flickans afmätta tillbakadragenhet denna eftermiddag, och hon hade blifvit sårad och stött, det syntes tydligt. Bara nu inte Melcher företog sig någon dumhet för att sammanföra dem igen, men friherrinnan skulle söka att förekomma det.

Hon var ett praktexemplar, den lilla Mary, det måste medgifvas. Gled hon inte undan så omärkligt och behändigt och var vid Hannas eller pastorns sida, när Malcolm nalkades, eller också satt hon andäktigt lyssnande till tanternas jeremiader, och detta allt med en takt och finess, som en verldsdam kunde afundas henne. Visst kände friherrinnan sig litet obehagligt berörd, när hon påminde sig hennes leende, som såg konstfladt och framtvingadt ut, och de röda ringarne under ögonen, som sqvallrade om utgjutna tårar, men hon tröstade sig med att de der barnasorgerna hafva vi alla genomgått; de glömmas snart nog, när erfarenhet och människokänedom komma.

En liten framtidsvy hägrade för hennes inre syn, der Malcolm skulle sitta som herre både vid Ekeborg och de rika Strålglansska godsens med Julie Strålglans som sin friherrinna, och pastor Rutström och lilla Mary skulle trösta hvarandra.

Ungdomen hade fördjupat sig i den vidsträckta parkens ensligaste gångar. Främst gingo Eleonore och grefven; man kunde just inte gå bekvämt mer än två och två på de smala gångarne. Pastorn höll en liten botanisk föreläsning för Mary, och Malcolm gick trumpen och tvär vid Clementines sida.

— Hm, jag är väl inte så alldeles utan botaniska studier jag heller, om de nu ska vara så förbåldt intressanta — mumlade han.

— Ack, de der små blommorna ha alltid varit min förtjusning, ända sedan jag var barn — sade Eleonore leende och plockade en af de fina, gula blomklasarne vid sina fötter. Äfven grefven bröt en.

— Eleonore — sade han, halft på skämt, halft på allvar — gif mig en af era älsklingsblommor, och tag min i stället som en symbol — tillade han hviskande.

— Sådana sentimentala barnsligheter — svarade hon leende, men villför dock hans begäran. Grefven gaf henne en smäktande blick och fäste sin blomma i knapphållet. Eleonore fäste sin i skärpet.

— Tack, min älskling — hviskade grefven ömt.
Hon ryckte på axlarna.

— Kors, att här inte syntes till några ormar i qväll — sade hon plötsligt för att afbryta den alltför ömma stämningen — här borta i parken brukar finnas godt om dem, i synnerhet om qvällarne.

Hon kände till grefvens lilla svaghet i denna punkt och ville retas med honom.

— De äro mycket obehagliga djur... Hvarför gå vi här då? Vore det inte bäst att vända om? — sade han och såg sig ängsligt omkring åt alla sidor.

— Ja, visst ska vi det; luften börjar bli kylig, och det skymmer på, tror jag. Minsann, klockan är ju half åtta snart — sade hon och såg på sitt ur.

— Då vända vi, då — sade den lille ifrige grefven.

— Ja, men först vill jag sätta er på prof, Adrian — sade Eleonore skalkaktigt — så gjorde ju slottsjungfrurna fordomdags med sina riddare. Gå upp i stenröset der, och hemta de der vackra stensötorna åt mig.

— Älskade Eleonore, allt hvad ni önskar vill jag göra, till och med offra mitt lif för er, blott icke detta — sade grefven med skälfvande stämma och bleka kinder.

— Nå, då går jag sjelf då — sade den trotsiga skönheten och lät sina ord genast följas af handling.

— Eleonore, hvad tänker du på, hvad skall du göra der uppe i ormboet? — utbrast Hanna, förvånad öfver detta tilltag.

— Jag vill ha stensötan der uppe, och grefven förs inte gå dit — sade hon ironiskt och vände sig tvärt om, der hon stod i det höga gräset. Ögonen blixtrade, kinderna brunno, det var något excentriskt, nästan retsamt i hela situationen, men öfverdådigt vacker var hon, der hon stod.

— Galenskaper — mumlade Hanna och Malcolm; de andra tego ogillande, utom sextonåringen, som ropade:

— Bravo!

— Ja, nu är jag här ändå — ljöd hennes röst triumferande, der hon stod färdig att fatta tag i den vackra stensötan, men i det samma hon böjde sig ned för att gripa den, gaf hon till ett dämpadt ångestskri.

Förskräckta sågo de andra dit; en stor huggorm hade sugit sig fast i det fina hullet mellan handsken och ärmen och i nästa ögonblick i ringlande bugter försvunnit åt motsatt håll. Ett rop af fasa utstöttes från de kringståendes läppar, grefven bleknade och måste stödja sig mot ett träd för att ej falla; Clementine skrek hejdlöst.

— Det *var* en huggorm — hviskade Hanna och tryckte krampaktigt Marys arm. — Huru skall det gå?

Pastorn stod ögonblickligen vid Eleonores sida.

— Var bara lugn. Med Guds hjälp är det ingen fara.

Han var ytterligt blek, men lugn, och under det han talade, hade han blixtnabt skurit upp den trånga handsken med en pennknif. Derefter böjde han sig ned och sög giftet ur såret; alltsammans var några sekunders verk.

— Sven, hvad gör ni, detta är jag inte värd — sade Eleonore bäfvande. Hon stod som under en förtrollning.

Han log emot henne.

— Om ni nödvändigt vill göra mig till en hjelte, mitt herrskap, så är det ju mycket romantiskt och vackert och mycket smickrande för mig — sade han leende, då sinnena om en stund lugnat sig och man öfveröste honom med loford — men det förargliga i saken är, att jag verkligen inte förtjenar den storståtliga titeln af hjelte; detta var en mycket enkel och alls inte farlig handling.

Imellertid hade stämningen i det lilla sällskapet blifvit allvarlig, nästan högtidlig efter denna tilldra-

gelse. Grefven såg generad och spak ut; rädd var han för ormarne, rädd, att Eleonore var ond på honom och ansåg honom för en kruka. Hon bevärdigade honom ju inte med ett ord eller en blick på hemvägen.

— Hvad i all världen hade hon haft för nytta af, om jag blifvit ormstungen? — tänkte han. — Pastorn hade nog inte varit så snabb att suga ur giftet då, och om jag dött, så hade hon nog fått ångra sig.

För första gången tyckte han inte riktigt om att se Eleonore och pastorn bredvid hvarandra.

— Säg mig uppriktigt, Sven, var det verkligen ingen fara för er? — frågade Eleonore, då de en liten stund voro så långt ifrån de andra, att deras ord icke kunde höras af dem.

Pastorn teg ett ögonblick; sedan sade han dröjande:

— Jag vill inte säga, att det inte kunde hafva varit fara, om jag haft ett sår på läppen eller tandköttet, men det tänkte jag inte på, och om jag också haft det, skulle jag inte ha tvekat ändå. — Han teg åter, men tillade sedan med dämpad röst: — Det var i alla fall inte *deri* den egentliga faran bestod för mig.

Eleonore frågade ej vidare, utan gick tyst vid hans sida i den milda, halft beslöjade dager, som föregår den egentliga skymningen. Myggen dansade muntert framför dem, syrsorna hördes uppföra sin dämpade musik, och framför de vandrandes fötter gjorde grodorna sina groteska hopp. En kylig vind från sjön kom de unga att sakta rysande svepa de

lätta öfverplaggen tätare omkring sig, och marken kändes rå och fuktig.

Som genom en tyst öfvenskommelse talade ingen om för friherrinnan hvad som händt i parken. Hon med sitt ifriga, häftiga temperament skulle hafva trott, att både Eleonore och pastorn voro nära döden, rifvit upp himmel och jord, skickat efter läkare och inte blifvit lugn på veckor.

Nu mötte hon dem med orden:

— Hvad ni varit länge ute! Ni ha väl inte förkyllt er? Både Eleonore och sjelfva lilla Mary äro bleka om näsan, och Lilly och Hanna äro ju kalla som is om händerna! Säkert har ni förkyllt er, oförsigtiga barn. Larsson, hvar är Larsson, aldrig är hon tillstädes, när man vill henne något!... Jaså, hon sitter der; nå, så kan hon väl svara då. Tag in punsch, vin och konfekurer, Larsson. Drink ett stort glas, mitt söta barn... Blir du på dimman? Åh, det är väl inte så farligt. Malcolm och de andra herrarne skola persuadera damerna... Bravo, Mary, du kan dricka ditt glas i hotten, det tycker jag om, ingenting är så malplacé, som när ungdomen är alltför prude.

Inom kort inträffade denna reaktion i stämningen, som är vanlig nog efter viktigare händelser. Prat och skratt genljödo i kretsen; grefve Z. svärmade åter kring »sitt hjertas drottning», Malcolm småpratade förtroligt med Mary, sextonåringen började åter dryfta qvinnofrågan med herrarne. Hanna och »den obestämda» hjälpte eller stjelpte henne. Clementine bara skrattade. Gamle baron och inspektor Pettersson föllo imellanåt in med sina torroliga, lustiga infall, och Ulla gjorde fyndiga tillägg. Friherrinnan och Cle-

mentine skrattade, den senare nästan så, att hon tjöt. Vid ett af dessa utbrott, då gamle inspektor Pettersson, som höll strängt på den vördnadsfulla gräns, som borde iakttagas i hans friherrinnas sällskap, tyckte, att fröken Clementines skrattparoxysmer öfverstego det passandes gräns, sade han, låtsande sig blifva orolig för henne:

— Huru står det till, uin nådiga fröken? Är fröken fallen för hysteri? Om så är och något anfall kan befaras, så kan jag stå till tjänst med hjertstyrkande droppar.

— Useh då, hvad herr Pettersson är retsam! — svarade fröken Clementine rodnande och litet förargad.

— Retsam, när jag menar så väl! — svarade gubben med minen af en förorättad oskuld.

Friherrinnan klappade leende den unga damens hand, men sade ingenting. Hon tyckte allt, att hennes gamle inspektor hade bra rätt, fast han kanske tog sig för stora friheter.

— Dock, nära femtio års trogen tjänst i släkten berättigar väl till en väns snarare än en tjenares plats i familjen — tänkte hon.

Vid supén skulle Malcolm, biträdd af de andra herrarne, på allmän begäran improvisera ett ode till mamsell Larssons lof i anledning af desserten, men måste sluta, innan det blef fullbordadt, af fruktan att föremålet för hyllningen skulle få spasmer.

Men hvad tänkte alla dessa unga, då de en stund derefter befunno sig ensamma hvar för sig och öfverretningen lagt sig? Ack, det var inte allt så gladt och ljust, när man blickade tillbaka på hvad som

under dagens lopp tilldragit sig. Pastorn hade en het strid att kämpa med sig sjelf i ensamheten, och till och med midt under bönen kände han sig genom-bäfvad af en känsla, för hvilken han djupt blygdes, en känsla, som han ej vågade nämna. Han gån-
 lefde åter det ögonblick, då han böjde sig ned öfver Eleonores mjuka, silkeslena arm och sög giftet derur. Ack, om han fått dö just då!

Men då, under dessa smärtans och frestelsens stunder, visade han, att han var en man och en kristen; då fattade han det oåterkalleliga beslutet att resa. Han vågade icke dröja, utan skref på natten ett bref, hvaruti han bad om hästar till sitt möte vid jernvägsstationen. Han visste, att han var efterlängtdad både af den åldrige kyrkoherden och församlingen; den gamle hade skrivit derom men ännu hade han fjorton dagars tjenstledighet; ännu hade han rättighet att dröja. Var han inte för sträng emot sig sjelf? Kunde han inte unna sig den lilla glädjen att se och tala med henne dessa få dagar? Så mjuka, fina armar hon hade; det doftade någon svag, ljuf essens af dem, han tyckte sig ännu känna den. Och nu skulle han resa, och när kom igen, skulle hon vara borta för honom, för alltid borta, hjälplöst förlorad. Det skulle inte finnas någon fröken v. S. mer, ingen barndomsvän med runda, hvita armar, bara en främmande, stel och förnäm grefvinna v. Z., som han inte kände.

— O, Gud stå mig bi . . . mig och henne!

Han tog sig med båda händerna om tinningarna och gick flere hvarf fram och åter öfver golfvet. Då tyckte han sig höra en röst i sitt inre: »Låt dig nöja med min nåd; min kraft är mäktig i de svaga.» Han

böjde sig i tacksam ödmjukhet för den manande rösten. Ja, om han någonsin varit svag, så var det nu. men han sade med aposteln: »När jag är svag, är jag stark.» Han *skulle* segra, han *skulle* resa genom Herrens kraft.

Efter fattandet af detta beslut lade han sig ned och somnade in, lugnare och tryggare, än han gjort på länge.

Äfven Eleonore var mycket upprörd denna afton. Att hafva varit i lifsfara — ty det *hade* hon varit, om ej Sven varit närvarande, — det kändes så underbart, och räddad af honom, som dock var henne kärast af alla, af honom, som hon nu tänkte svika! O, hvad det var förfärligt och hvad lifvet dock var kärt med allt sitt lidande all sin lumpenhet, o, så mycken lumpenhet! Och var inte hon en ibland de lumpnaste? För ett klingande namn och några usla tusental var hon färdig att sälja sig sjelf, sin lefnads lycka och frid. När han böjde sig ned öfver henne och sög giftet ur det lilla obetydliga såret, hvad hade hon känt då? Hon kunde inte gifva det namn, det var ängslan. förskräckelse, dödsfruktan och ändå. med allt detta en onämnbar, öfversvallande känsla af sällhet, sällhet öfver att han älskade henne så, att han ville offra sitt unga lif för henne. Nej, hon ville inte tänka mera derpå. Om hon alldeles kunde låta bli att tänka, bara låta ödet styra hennes väg! Ödet? Hvad skulle väl Sven säga om det ordet, han skulle säga . . . Men hvad hade väl hon med pastor Rutström att göra; hon skulle ju bli grefvinna v. Z. Hu då! Hon ryste ofrivilligt till.

— Adrian v. Z. och Sven Rutström . . . Stackars

Adrian, jemförelsen är icke till din fördel, men namnet, namnet!

Hon gick fram och åter öfver golfvet, ett rof för den häftigaste sinnesrörelse.

— Det måste bli slut på det här; annars tror jag, att jag blir tokig — hviskade hon ändtligen lidelsefullt — kanske blir det bättre, när allt blir afgjort. Men en fröjd eller hvad jag skall kalla det måste jag ännu ha: ännu en gång ett enskildt samtal med Sven, och sedan är drömmen slut, och verkligheten vidtager.

* * *

Klockan var sex följande dag, man hade tagit sin lilla siesta efter middagen, och familjen vid Ekeborg var färdig att samlas igen. Betjeningen höll på att ordna korgar med inbjudande frukter, drufvor, meloner, brickor med saft och lemonad m. m. Just då kom fröken Eleonore från sitt rum, klädd i hatt och insvept i en mjuk schal, åtföljd af lilla Topsy. I förstugan stod mamsell Larsson försänkt i stilla förtjusning vid sitt älskade syltskåp.

— Jag har ondt i hufvudet och vill ingen förfriskning ha; jag går ut — sade fröken.

— Kors då — sade mamsell Larsson litet nyfiket — skall inte fröken vänta, tilldess grefven kommer, så att...

— Nej — ljöd det korta svaret.

— Får jag kanske veta, hvart fröken går, så att...

— Det kan jag verkligen inte upplysa om, kära Larsson; jag är väl ingen hundvalp heller, som behöfver ledas i band — lät det onådiga svaret.

— Det har väl aldrig varit min mening att likna fröken vid en hundvalp, hon gläfsar allt mycket skarpare hon — mumlade Larsson för sig sjelf, inte så litet fnurrig öfver att ingenting få veta. — Jag har annars hört sägas, att frågan är fri, när hon är ärlig.

Eleonores läppar voro hårdt sammanpressade, pannan låg i veck; hon gick med raska, bestämda steg framåt. Hon hade föresatt sig att träffa Sven i qväll, och hade något hindrande ställt sig i vägen, så hade hon kunnat företaga sig hvilken öfverilning som helst för att få sin önskan uppfylld. Att han skulle gå till Skogstorpet klockan half sex i dag, hade han sagt i går, och hvilken väg han hade att passera, visste hon. Hon gick genom parken, och omedelbart utanför parkgrindarne vidtog skogen. Hon hade ej långt att gå, förr än hon var vid den gångstig hennes barndomsvän skulle passera, och der slog hon sig ned på en stubbe.

Hvad hon tänkte skulle hon haft bra svårt att klargöra för sig sjelf, mycket mindre för andra; hennes vilja var fixerad på ett enda mål, att träffa Sven, tala ett förtroligt ord med honom, höra hans stämmas milda, musikaliska tonfall, så underbart ljuf, när den riktades till henne ensam, känna hans varma handtryckning och allt detta för sista gången. Sedan skulle hon vara grefve v. Z:s brud, den blifvande rika grefvinnan. Om äfven hennes begrepp om frihet och tolerans voro så pass utvecklade och moderniserade i stora världen, att hon skulle kunnat tillåta sig en och annan liten afvikelse från den strängt sedliga stråkvägen, så visste hon dock, att pastor Rutström aldrig skulle gifva vika för den lockande frestelsen att spela förtrogen bakom sin rivals rygg.

Hvarifrån hon fått detta infall, denna nyck att plåga honom och sig sjelf med en tète-à-tète just nu, skulle hon haft bra svårt att göra sig reda för, men för intet pris i världen skulle hon velat afstå derifrån. Tiden föreföll henne odrägligt lång, nästan som en evighet. Hon såg på sitt ur; endast tio minuter hade hon varit der. Då hörde hon aflägsna steg, som närmade sig; Topsy spetsade öronen. Eleonore reste sig hastigt upp och gick vandraren till mötes.

Han gick med nedböjdt hufvud och såg henne ej, förr än Topsy gladt skällande hoppade upp på hans knän. Då strök han smekande öfver djurets rygg och mötte Eleonores oroligt forskande blick.

— Ni här, Eleonore — sade han och studsade förvånad tillbaka — och ensam i skogen.

— Jaa tror ni det är farligt? — sade hon leende.
— Tack för i går, min räddare.

Hon räckte honom sin hand; han vidrörde den endast helt litet.

— Jag tror, att ni är rädd för mig, Sven — sade hon i lätt ton. — Tror ni, att jag är skogsfrun, efter ni inte törs vidröra mig?

— Ja, det tror jag, Eleonore, jag är rädd för er och skulle helst sett, att jag inte mött er i qväll — sade han allvarsamt.

Hon teg och bet sig i läppen; det var henne omöjligt att längre bibehålla denna lätta, skämtsamma ton.

— Jag *ville* träffa er, Sven — sade hon slutligen trotsigt — och därför gick jag bort från sällskapet der hemma, ut i skogen för att möta er. Är här inte härligt, säg? Här i lugnet och stillheten skulle jag

vilja vara. — Hon drog en lång, djup suck, och ögonen voro fuktiga.

— Nej, Eleonore, det skulle ni *inte* vilja, ni be-
drager er sjelf; i lugnet och stillheten skulle ni inte
trifvas — svarade han och fäste sina genomträngande
ögon på henne.

— Skulle jag inte trifvas? Kanske, kanske inte
— svarade hon drömmande.

— Ser ni det, det var bara ett svärmiskt infall,
frankalladt af stundens stämning — svarade han med
något hårdt och sträft i sin stämma, olikt dess
vanliga tonfall. — När ni får tänka er om, så finner
ni nog, att stora världen passar bättre för er än det
stilla lifvet i en undangömd vrå af världen

— Tycker ni då, att jag är så rysligt verldslig
och utåtvänd, Sven? Tycker ni, att jag bara är än
rodocka och saknar alla högre behof? — frågade hon
halft förebrående, halft sorgset.

Han teg en stund. Slutligen svarade han med
djupt allvar:

— Jag fruktar, att jag måste svara er, att det till
en viss grad är så, bästa Eleonore. Man dansar sig
inte in i himlen; vägen dit är ofta beströdd med törnen,
ej med rosor. Jag fruktar, att era kyrkobesök och
era nattvardsgångar här på landet förr äro en vana
än ett verkligt hjertebehof. Icke så att ni skulle sakna
all förnimmelse af ert frälsningsbehof, men så att det
blifvit grumladt, för att inte säga förqväfdt af ert
flärdfulla lif hela vintranne.

— Sven, ni är alltför sträng, ni skrämmer bort
mig både från er och kristendomen på det der sättet
— svarade hon med tårar i ögonen.

— Förlåt mig, dyraste Eleonore, det var inte min mening — svarade han utesägligt mildt och sorgset. — Tro mig, på hela jorden fins ingen, som så innerligt önskar att se er lycklig, både för tid och evighet, som jag, och just detta är orsaken till hvad ni kallar min stränghet. Att se er alldeles förverldsligas och helt bortkommen från lifvet i Herren skulle nästan förkrossa mig. För er och er frälsning har jag bedt mina varmaste böner; för er skull har jag kämpat trons kamp, tror ni det?

— Ja, jag tror er — svarade hon bäfvande — men ni anser mig då inte helt bortkommen från lifvet i Gud?

— Inte *helt*; trosgnistan glimmar ännu, låt den inte *helt* slockna ut. Ibland har jag sett er rörd af ett allvarligt Guds ord; jag har sett era ögon stråla, till och med fuktas. Men förlåt mig, nu är jag väl hård och sträng igen, då jag frågar, om det inte endast varit en ögonblicklig känslöstämning, lika lätt försvunnen. Om en stund har ni åter gifvit vika för ert nyckfulla, sjelfviska lynne. Aek, hvarför skall det vara så, hvarför har ni inte kraft och mod att kämpa en god kamp?

Det stränga och allvarliga i dessa ord träffade Eleonore som en pil, så mycket mer som den milda, djupt sorgsna rösten vittnade om den dolda smärta dess framsägande kostade honom. Hon såg icke upp; läpparne skälfdde; hon andades fort och kort. Efter en stund sade hon blott:

— Ni har noga observerat mig, Sven.

— Ja, det har jag. — En lätt rodnad drog öfver

hans panna och kinder, men lemnade lika hastigt rum för en nästan onaturlig blekhet.

Hon såg på honom, men teg.

— Är ni ond på mig? — frågade han vekt.

— Nej, visst inte, jag vet, att ni har rätt. — Hon såg fortfarande ned och lekte med fransarne på sin schal. — Men kanske att jag blir förnuftigare, om . . . om . . . min lefnadsväg blir fullt utstakad och klar.

Nu var det pastorns tur att tiga och slå ned ögonen. En djup ovilja, nästan leda vid att gifva sig in på det samtalsämne, som han anade skulle komma å bane, grep honom, men Eleonore slog upp ögonen och sade hastigt och beslutsamt:

— Sven, nu vill jag fråga er om en sak. Vill ni svara mig derpå?

— Är det nödvändigt att tala om denna sak? — frågade han ytterst motvilligt.

— Ja, för mig åtminstone — svarade hon på samma hastiga sätt. — Vill ni svara mig uppriktigt?

— Jag skall försöka, om det nödvändigt så måste vara; mer hvarken *kan* eller vill jag lofva.

— Nåväl, jag är nöjd med detta löfte. Tror ni . . . att . . . det verkligen är så rysligt stor synd, som de bråka om, att . . . att . . . ge bort sin hand . . . utan . . . att . . . hjertat följer med?

Hon hade talat afbrutna meningar, rösten var osäker, men de sista orden halkade nästan brådstörtadt fram.

— Ja, det tror jag visst det — svarade han häftigt och bittert — inte skulle jag kunna göra det.

En darrning genomilade Eleonores hela varelse;

hon hade nästan svårt att hålla sig uppe. Slutligen framhviskade hon knappast hörbart:

— Är detta det enda ni har att säga?

— Nej, jag skulle vilja tillägga, att om högmod och fåfänga äro bevekelsegrunderna, om hjertat gömmer en annans bild, då är det än värre, då är det oförlåtligt, ja, då är det *mened* — svarade han, ännu på samma häftiga, besinningslösa, bittra sätt.

— Men om man föresätter sig att obrottsligt fylla sina pligter, att bli en god hustru, om man föresätter sig att glömma?

— Ähja, det förstås, det går lätt nog, kan jag tro. Hjertat är väl inte så särdeles djupt fäst, om man kan tänka på att förena sig med en annan. Det lilla tomrummet kan nog snart fyllas igen... det var väl egentligen bara ett litet gyckelspel, en fantasi... litet romantik, som man omhuldat och som måste vika för verkligheten, när den visar sig tjusande som den gör, åtföljd af titlar, rikedom och lyx. Hvad är ett litet stycke hjerta deremot!

— Sven! — Eleonore såg upp; hennes ögon stodo fulla af tårar, hvilka sakta droppade ned på de fina kinderna.

Den unge mannen studsade; han sträckte ofrivilligt ut armarne emot henne, men fälde dem lika hastigt igen och förde båda händerna till tinningarne, häftigt gående fram och åter. Eleonore hade rest sig, men satt nu åter i aftonkylen, stilla, men bittert gråtande. Slutligen stannade Sven midtför henne och sade med dämpad passion:

— Se så, nu var jag elak igen; jag vet det, men ni frestar en stackars menniska öfver förmågan. Gråt

inte, dyra Eleonore, för allt i världen, se inte på mig med den der blicken, jag kan inte, hör ni, jag *kan* inte bära det.

Åter gick han häftigt fram och tillbaka med hårdt sammanknäpta händer utan att yttra ett ord. Slutligen stannade han framför Eleonore, blek, men lugn. Så ter sig naturen efter ovädret, då en blid, stilla frid efterträder stormen, endast efterlemnande en dyster, svart molnbädd, som allt mer smälter bort och lemnar rum för solens leende frid.

— Förlåt mig, goda Eleonore, jag har skrämt er, fruktar jag, och föga hedrat det namn af man och kristen, hvaröfver vi så gerna yfvas. Stormen är öfver nu... Se, jag är ju alldeles lugn.

Det leende, med hvilket han såg på henne, var dock så fullt af djupt, undertryckt lidande, att hennes eget tillkämpade lugn åter höll på att svika.

— Nu vill jag försöka att mera sansadt besvara er fråga och sedan säga er farväl, ty i morgon reser jag.

— Reser ni? Det var ju ännu nära fjorton dagar? — Hon såg skygt på honom.

— Ja, men det är bäst så... för mig åtminstone — sade han dröjande.

— Ja, ni har rätt, det är bäst så för oss båda — hviskade hon.

— När reser grefven? — Hans röst var temligen stadig.

— I nästa vecka, tror jag.

— Han är en hjertegod, aktningvärd man, Eleonore — sade pastorn mycket allvarligt — och inte så litet begåfvad, som man tycks benägen att tro. Men

tänk er för, Eleonore, akta er, att ert löfte inte blir en lögn. Det är en farlig väg ni beträder, mycket farlig. Var uppmärksam på er sjelf och kom ihåg, att blir det en disharmonisk, törnbeströdd väg ni kommer att vandra, så är det efter allt utseende inte grefvens fel, att så är.

— Sven, bed för mig! — Mera kunde hon ej säga; hon darrade som ett asplöf och kunde ej se upp.

— Ja, min . . . min barndomsvän, det lofvar jag. Men ännu en sak: Ni blir herskarinna på ett stort gods, ni får många underhafvande; blif ett stöd och en föresyn för dem inte blott i ekonomiskt afseende; det vet jag nog att ni blir, men äfven i andligt.

— Jag skall försöka, men hvad duger jag till? — sade hon sorgset.

— Med Guds hjälp, Eleonore.

— Ja, med Guds hjälp. Vill väl Han hjälpa mig, så fåfäng, så ytlig, så svag, som jag är?

— Det vill Han, om ni öppnar ert hjerta för Honom, men *det* måste ni göra, om ni skall lyckas.

En lång stund sutto de tysta; till slut reste Eleonore sig upp och gick; pastorn följde henne till parkgrindarne, men ej ett ord vexlades under den korta vägen.

— Farväl, Eleonore — sade han och slöt hennes hand i sin; hon stod stilla och lät den en stund hvila i hans. — Gud välsigne er! — Hans röst vibrerade; han förde hennes hand till sina läppar; det föll en tår ur hans öga derpå. I nästa ögonblick var han borta

Hon stod och såg efter honom, så länge en skymt syntes af den höga gestalten. En stilla frid hade

smugit sig ned i hennes själ vid barndomsvännens välsignelse; hjertats oroliga vågor hade lagt sig för Herrens namn, såsom de fordom gjorde vid Genesarets sjö.

Den aftonen kom icke fröken Eleonore ned till supén; hon hade hufvudvärk och behöfde hvila.

ÅTTONDE KAPITLET.

— Kors, att du inte var inne och tog afsked af vår hyggelige pastor! — sade friherrinnan, då Eleonore kom in i salongen följande förmiddag efter ett uppfriskande bad nere i badhuset.

Friherrinnan var vid en ytterst animerad sinnesstämning och kunde i sitt hjertas öfversvallande förtjusning, att han skulle resa, inte finna loford, nog ampla om honom.

— Han reser i eftermiddag, den hyggliga menniskan; morbror gick med honom. Han har ett särdeles fint och behagligt sätt. Inte hörde jag, att han tänkte resa så snart. Det är en trängande nödvändighet, sade han; ja, det vet han bäst sjelf. — Hon smålog åt sin naiva nyfikenhet. — Ni tyckte ju om honom, grefve Adrian?

— Jag har sett få personer, som intagit mig så till sin fördel — svarade grefven allvarsamt. — Han gjorde ett mycket godt intryck på mig. Ingen annan än han skall bli pastor efter gamle kyrkoherden der hemma, om jag får, som jag vill.

— Det tror jag inte ni får, bästa Adrian; han är redan utsedd till sin fars efterträdare — sade Eleonore lugnt.

— Skulle inte Eleonore vilja det, eller hur? Ni sade en gång, att ni höll mycket af både honom och hans syster.

— »Det ena du vill, det andra du skall, så plägar det gå i dylika fall» — sade Eleonore leende och såg ut genom fönstret.

— Jag vet inte, hur det är, men jag känner mig aldrig så liten, som när jag är med pastor Rutström — försäkrade grefven.

— Det är väl naturligt nog; Sven Rutström är en lång huggare.

— Jag menade inte så, utan i annan bemärkelse — sade grefven,

— Jag förstår nog det, gode Adrian, men hvar och en har fått sina gåfvor, det kunna vi ej göra någon ändring i.

Hon lät sina händer mildt hvila på den unge grefvens späda axlar. Han såg upp, gladt öfverraskad; detta var den första lilla begynnelse till smekning hon gaf honom.

— Jaa, de lemna oss den ena efter den andra af våra vänner; i morgon reser morbror och i nästa vecka Adrian — sade friherrinnan med en betydelsefull blick på sin dotter — sedan ha vi blott gamla tanterna kvar att roa oss med.

— Eleonore, skall jag resa utan att offentligt få presentera er som min trolofvade? — hviskade grefven ömt.

Hon spratt till vid de sista orden och skiftade färg, men strax derefter log hon emot honom och sade:

— Nå, jag får väl inte vara envis längre nu då; det får bli, som du vill, gode Adrian.

— Tack, min förtjusande Eleonore — utropade grefven glad, i det han lade sin arm om hennes lif och böjde sig emot henne för att trycka en kyss på hennes läppar. Åter ryckte hon till, som om hon blifvit obehagligt berörd, men så hastigt, att grefven knappast märkte det; sedan fann hon sig i det oundvikliga.

— Du är inte fullt återställd sedan i går, mitt söta barn — sade den öfverlyckliga friherrinnan och log öfverseende.

— Nej, jag är alltid litet frusen dagen efter, sedan jag haft hufvudvärk — sade hon och svepte schalen tätare omkring sig.

— Vi kunna ju tillbringa nästa vinter i Italien, min älskade; då blir du nog af med allt sådant der — försäkrade grefven. — Jag vill visa dig allt skönt, som finnes. I utbyte få sydländingarne se min sköna, blonda signora. Hvem tappar på bytet, tror du?

Friherrinnan log.

— Skäm inte bort henne, käre Adrian, hon är bortskämd nog förut — sade hon skämtande.

— Och det skall bli min ljuftva lott att fullborda verket — log grefven. — Jag vill börja strax, med din tillåtelse.

Han gick ut, men kom om ett ögonblick tillbaka.

— Tycker du om stenar? Den här t. ex. skulle kanske ej illa anstå din fina hvita hand. — Han satte en blixtrande diamantring på högra handens ringfinger. — Och om jag inte vore en så fubblig kam-

marjungfru, skulle jag bedja att få utbyta den smakfulla brosch du bär mot denna. — Han räckte henne en brosch med sitt miniatyrporträtt, infattadt i äkta perlor och diamanter.

Eleonore var förtjust, hennes ögon blixtrade i kapp med de dyrbara stenarne, och nu var det hon, som frivilligt räckte honom sina läppar till en kyss, hvilken grefven ej var sen att mottaga.

— Vet du, min Eleonore, samma dag du gaf mig det ljuftva hoppet att en gång få kalla dig min bestälde jag den der broschen, och ringen är ett arf i familjen. Min mormors mormors mor hade fått den till minne af drottning Lovisa Ulrika, åt hvilken hon mera var en förtrogen vän än en hofdam. Hon hette v. Z. sjelf.

— Y:ska släkten är gammal, möjlig adel, men har inte ändå v. Z. äldre nummer på riddarhuset? — frågade friherrinnan artig.

— Sannerligen jag det mins, min nådiga mamma, jag får väl säga så? — Han bugade sig lätt; friherrinnan smålog och böjde på hufvudet. — Gamla äro de båda i alla fall — svarade grefven lika artig.

— Vi kunna ju se efter i adelskalendern — sade Eleonore lifligt — ... Jo, riktigt, du är allt före du, elake Adrian!

Hon slog honom skämtsamt på armen. I detta ögonblick var hennes barndomsvän med det vulgära namnet Sven Rutström glömd. Det var med en egenomlig, halft vemodig, halft humoristisk pregel i det godmodiga ansigtet, som baron Malcolm kysste sin systers panna och skakade hand med sin blifvande

svåger. Hans blick hvilade dock oroligt forskande på systern, som om han velat läsa i hennes hjerta, men det bleka, lugna ansigtet och det fina, något stereotypa leendet sade honom ingenting.

Han stälde sig vid fönstret och trummade sakta på rutan, som vanligt när han hade något viktigt att fundera på, men om en stund slog han sig ned i en fåtölj och sade med en suck:

— Ja, nu ha ni kommit på det klara med den saken ... eja, vore jag der! — Derefter fortsatte han om en stund i samma halft skämtsamma, halft allvarliga ton: — Vet ni hvad, mina vänner; rätt som det är slår jag mig ned här som landtjunkare och skaffar mig en liten treflig landtjunkska till sällskap, som kan hjälpa mig att äta äpplen, drufvor och persikor, gnabbas med mig, när det blir långtrådigt, och lägga kudden till rätta, när jag tar mig min middagslur.

— Verkligen lysande utsigter för den blifvande landtjunkskan! — sade Eleonore leende.

— Jaa, sämre kunde hon få — tyckte brodern och grep en klar astrakan ur korgen. Om det nu var den delikata fruktens förtärande eller de bilder, som sväfvade för hans inre syn, eller båda tillsammans, som förskaffade honom en särskild njutning, är svårt att säga, nog af, baron Malcolm tycktes njuta, troligen både af det närvarande och af framtidsperspektivet.

Baron Melchers lyckönskan till de båda nyförlovade var mycket allvarlig. Han slöt Eleonore i sin famn, kysste hennes kind och såg forskande på henne. Äfven grefven fick ett så kraftigt famntag af honom, att det så när bragt honom ur jernvigten.

— Kom i håg, barn att höga anor, rikedom och

ära göra ingenting, platt ingenting till lyckan. — sade han. — Min salig hustru kom ur ett ringa, fattigt hem, utan namn, utan förmögenhet, och jag vill se den hustru, som bättre fyllt sin plats eller gjort sin man lyckligare, det kan Beata intyga.

— Käre Meleher, det kan jag visst det — sade friherrinnan rörd. — Maria var hela släktens favorit, men få vi inte räkna henne mer till undantagen manne?

— Jag vet inte det, Beata — svarade han tankfullt — men skatten hon förde med är allt ovanlig nog, i våra tider åtminstone; en skatt, som icke kan uppvägas med alla världens ädelstenar och guldmynt. Vet ni, hvad det var, barn? Jo, det var en sann, och levande gudsfruktan, utan pietisteri, utan prat och svammel; den har värmt vårt hem, förljufvat vår glädje och hjälpt oss att bära de mörkare dagarne.

Grefven hörde vördnadsfullt och allvarligt på den gamles ord, och Eleonore såg på honom med ett fuktigt skimmer i de vackra ögonen. Det var andra gången hon uppmanades till att söka sin sällhet i Gud; det var ju Svens ord, fast i annan form. Plötsligt sprang hon upp, slog armarne om morbroderns hals och utbrast:

— Älskade morbror, jag vill försöka att bli lik moster Maria!

— Gud välsigne ditt beslut, min kära flicka — sade gubben mildt, men tillade sedan i muntrare ton: — Kära Beata, har du någon champagne i vinkällaren?

Friherrinnan nickade menande, och nu kom Lindgren med champagnen, Larsson med uppspärrade ögon,

gubben Pettersson och Ulla. Det blef muntert och lifligt i friherrinnan v. S:s salong, men Eleonore längtade att få vara ensam en stund, och Malcolm längtade efter Mary.

Detta var en tisdag, och friherrinnan hade nu hufvudet fullt af projekter. På lördagen senast kunde ringarne komma; den aftonen skulle det blifva stor supé för ortens ståndspersoner, på söndagen stor fest för folket; sina underhafvande glömde friherrinnan aldrig; i lust och nöd, glädje och sorg skulle de vara med. Det var mycket brådt vid Ekeborg den veckan; friherrinnan sprang, mamsell Larsson sprang, med uppskörtad kjol och uppvikna ärmor, mamsell Mari sprang och Ulla sprang. Huru den sist nämndas bror fick någon mat de dagarne, är svårt att säga. Ibland åt han visserligen vid friherrinnans bord, men ryktet med sin skrällande basun utspred äfven, att den hederlige gubben observerats i sitt hem med köksförkläde, rödbrusig och svettig, i färd med att grädda en pannkaka åt sig i ugnen.

Hvad som är säkert är imellertid, att grefven, baronen och inspektorn med ett kompani gårdsdrängar hela fredagen var i ifrigt arbete med att kläda hela parken med kulörta lyktor. Äfven skulle ett litet vackert fyrverkeri, som grefven anskaffat, under hans kammartjenares och inspektorns särskilda uppsigt afbrännas. Gamle baron var rest, han längtade hem, men »tanterna» voro qvar och förutspådde en förfärlig katastrof af den myckna elden; salut med gårdens små kanoner måste för deras skull inställas. Visserligen hade den gamle, erfarne inspektorn, som varit med och ordnat vid pass ett tjog fester, liknande den nu

kommande, helst sett, att hans högvälborne medhjelpare tändt sina cigarrer och slagit sig till ro, men han nåndes ingenting säga, fast de sprungo i vägen och trasslade till öfverallt. De voro så öfvermåttan viktige och trodde sig så ounbärlige, men tillika så godmodige och välvillige, att ingen kände sig retad. Drängarne drogo sina munnar till ett bredt leende och sade till inspektorn:

— Hå körs, lätt dom gå der och kumdera; vi gör som det är passligt ändå.

Lilla Mary syntes föga till vid Ekeborg dessa dagar. Efter att med blyg hjertlighet hafva gratulerat, drog hon sig tillbaka. Dagarne blefvo temligen långa och enformiga, tyckte Eleonore. Rida spela biljard och läsa i adelskalendern kunde man dock icke alltid. Och detta skulle fortfara hela lifvet igenom i oafbrutet kretslopp. Hon ryste vid tanken derpå och hade aldrig varit så angelägen om sin brors sällskap som nu. Ibland fann han sig med godmodig flegma i att vara »förkläde», men ibland tröttnade han.

Sanningen att säga, var också hans sällskap inte mycket upplifvande, der han följde dem trög och liknöjd för allt, när inte Marys stimulerande sällskap piggade upp honom.

— Eleonore ser blek ut, tycker du inte det Ulla? — sade friherrinnan en dag till sin gamla förtrogna. — Den der hufvudvärken stör hennes friska utseende för flere dagar, det är för olyckligt. Jag undrar, om Adrian märker det.

— Ack nej, friherrinnan lilla, det tror jag visst inte — sade Ulla småleende, och efter en stunds tystnad fortfor hon med dämpad, menande stämma: —

Det är ju väl, om det inte är något annat än hufvudvärken hon lider af.

— Något annat än hufvudvärken! Hvad menar Ulla, hvad skulle det vara? — frågade friherrinnan ifrigt.

— Ja, inte vet jag, men inte var det väl så farligt med den i tisdags inte. Ja, på tisdagen var det, dagen innan pastorn for.

— Hvarför tror Ulla det, säg? — hviskade friherrinnan nervöst.

— Åjo, för att hon orkade sitta öfver en timme i skogen och prata med honom då om qvällen — kommo orden med beräknande långsamhet öfver berättarskans läppar — men — tillade hon och strök, med en liten suck, håret ur pannan — det är väl ingenting att undra på; de voro ju så goda vänner jemt, och nu är han rest, som väl är det. I alla fall är ju grefven så snäll, så det fäster han sig inte vid.

— Huru vet Ulla det der? — frågade friherrinnan lika ifrigt, utan att akta på den sista anmärkningen.

— Joo, lilla Stafva Larsson såg, när hon gick ut.

— Ja, det vet jag — afbröt friherrinnan.

— Och sedan såg jag, när de togo afsked af hvar andra vid parkgrindarne; då var klockan slagen sju — fortsatte berättarskan utan att låta afbryta sig.

— Här är horribelt varmt inne; öppna fönstret litet, Ulla — sade friherrinnan nervöst och strök sig öfver pannan med näsduken — jag tror det blir åska.

— Friherrinnan mår väl inte illa, friherrinnan är så röd — utropade Ulla deltagande.

— Nej, visst inte, jag är bara echaufferad, måtte

det inte bli oväder till festen i morgon — sade friherrinnan.

— Åh, det ska vi väl inte tro, det är ju så klart och vackert — svarade Ulla uppmuntrande.

— Ja, det har du rätt i. — Friherrinnan teg en stund, sedan sade hon: — Gud ske lof, Adrian är en så hederlig, rättänkande man, jag kan inte vara nog tacksam mot Försynen. Jag hade aldrig kunnat önska min Eleonore en bättre man. Hvad bördens vidkommer, så är det ju en småsak mot den sanna lyckan, som min bror sade, men Adrian har gamla anor, Eleonore blir en af rikets förnämsta grefvinnor.

— Det tror jag nog, och grefven är då också så vänlig och snäll emot alla, så det är en riktig glädje, men nog syns det, att lilla fröken Eleonore blir den styrande — tyckte Ulla.

— Det är inte så visst, kära Ulla, men ingen kan väl undra på, om jag i alla fall är litet inquiette, när jag skall lemna min enda dotter ifrån mig. — Friherrinnan förde näsduken till ögonen.

— Nej, söta friherrinnan, en så öm mor, som friherrinnan är, det kan väl ingen människa undra på — utbrast Ulla.

— Och inte var det väl så underligt heller, om Eleonore ville säga sin lekkamrat ett vänligt ord till afsked; hon har ett mycket godt hjerta, och han behöfde kanske ett tröstens ord, stackars gosse — sade friherrinnan hastigt.

— Det var väl inte underligt alls, det sade jag strax; tvärtom, det skulle ha varit underligare, om hon inte gjort det.

— I alla fall kära Ulla, kan du ju låta bli att tala

om det der, så att det kommer ut; människorna äro så indelikata och missuppfatta allting — sade friherrinnan, i det hon reste sig upp för att lemna rummet.

— Söta friherrinnan, för all del, kommer aldrig i fråga — sade Ulla trovärdigt.

— Din vilja är min lag, min engel — sade grefve Z. i dörren och steg in i rummet, der Ulla satt och sydde.

— Jaja, herr grefve, akta sig, skäm inte bort lilla fröken, hennes lag får grefven säkerligen nog af — svarade Ulla skämtsamt, då grefven trädde in.

— Jaså, säger mamsell Pettersson det — svarade grefven leende och slog sig ned bredvid henne. — Åja, jag skall väl taga mamsells råd i akt, när tid blir.

— Hvad säger hon, förtalar hon mig? — frågade fröken och steg in.

— Hon säger, att jag skall taga regeringstömarna strax, annars går det inte — svarade grefven skrottande. — Hvad säger du, min engel?

— Jag säger, att du inte skall besvära dig; tömarna sköter jag sjelf — svarade hans fästmö med ett öfvermodigt leende och slog honom lekfullt på fingrarna, när han ville fatta hennes hand.

— Joo, se der ha vi det — utropade Ulla och såg med ett menande leende från den ena till den andra.

Eleonore och grefve Adrian hade följts åt till prostgården dagen efter sin trolofning. Den unga fästmön ville ej, att hennes gamle lärare och hennes barndomsvän först bland alla de främmande skulle få del af den viktiga förändring, som förestod henne. Prosten och äfven prostinnan hade på sitt vanliga

hjärtliga sätt lyckönskat dem, han hade lagt sin arm om hennes lif och på sitt faderliga sätt, som alltid gjorde Eleonore godt, enkelt och okonstladt sagt: »Gud välsigne min lilla flicka!»

Men var det inbillning af henne, att hon tyckte, att något kyligt och främmande trängt sig imellan Hanna och henne efter denna underrättelse? Hon trodde det inte, fast hon inte kunde förklara, hvar hon fått denna föreställning ifrån. Hanna hade omfamnat henne och språkat och skämtat som vanligt, men ändå? Nej, det *var* bestämdt inte inbillning, det var hon nästan säker om.

Det var en brokig samling af gäster, som församlade sig i friherrinnan v. S:s salonger på lördagen. Friherrinnan var af gamla stammen och inbjöd vid högtidliga tillfällen alla, som kunde räknas till ståndspersonsklassen inom socknen. Der uppträdde således denna dag aristokratiska nåder i sammet, spetsar och juveler, förnämt seende ned på små landtjunkarfruar i svart siden, som å sin sida sneglade på de förnämsta platserna, der nåderna sutto. Der uppträdde gamle militärer, smala och tunna som gödda eldgafflar, med grå mustascher, Svärdsorden och en min, som om de kommenderat ett regemente, och tjocke, rödbrusige landtjunkare med slätkammadt hår och granna berlocker vid urkedjan. Der uppträdde eleganta adelsfröknar i ljusa sidendrägter och stereotypa småleenden, som sågo på småfolket genom pince-nezer och frågade: »Hvem är den der lilla flickan, söta du? Hon ser rätt nätt ut.» Vidare landtjunkarfröknar i alpackadrägter, som knixade och nego och sade: »Ja, för all del», och »Nej, för all del», när någon tilltalade dem. Och slutligen upp-

trädde der unge ädlingar med distingueradt utseende, små fruntimmershänder och platta artigheter samt unge landtjunkare med trånga resårskor, stora röda händer, som de inte visste, hvar de skulle göra af, och doftande, pomaderad tupée. Mellan alla dessa olika bilder i sällskapslifvets stora kaleidoskop, kilade smidige betjenter i svarta frackar, balanserade med en skicklighet, som en taskspelare kunnat afundas dem, sina fyllda brickor öfver hufvudet på gästerna, imellan dem, bredvid dem, passande på alla, för oinvigde omöjliga tillfällen att ljudlöst och hastigt glida fram, skarpt kriticerande under de ödmjukt sänkta ögonlocken.

Friherrinnan v. S. i en enkelt elegant toalett rörde sig ledigt och behagligt i denna egendomliga societet, som inte så litet påminde om en förvildad trädgård, der ömtåliga exotiska växter förirrat sig midt in i ett gammalt hederligt potatesland. För alla hade hon ett lämpligt ord och ett älskvärdt leende, när hon sväfvade förbi, och om också lilla fröken i alpackadrägten inte hann knixa till och svara: »Ja, för all del», förr än friherrinnan redan var vid andra änden af rummet och frågade efter »fru Anderssons lilla söta Frida», så gjorde det ingenting; hon hade ändå talat med henne, och det var hufvudsaken.

Fröken Eleonore var ståtlig och vacker i sin silfvergråa atlasklädning och törnrosorna på bröstet och på håret. Kring munnen lekte ett skälmskt, fint leende, och ögonen strålade i kapp med briljanterna i hennes brosch. Om äfven för en så skarp iakttagerska som Hanna Rutström leendet såg litet konstladt ut, huru många observerade det? Hon, Eleonore, var rik, skulle bli ännu rikare, och då var hon naturligt-

vis lycklig och afundad. Den lille elegante hofmannen såg visserligen obetydlig ut bredvid sin fästmö, men han förde sig väl, talade en flytande franska med madame v. Y, infödd parisiska, och såg för öfrigt så god och glad ut och var så uppmärksam och vänlig mot alla, att han intog gästerna mycket mer än hans aristokratiska fästmö.

Gamle prosten hade äfven infunnit sig på en kort stund, ehuru det var lördagsafton, då han annars ej ville vara borta. Han föreslog de nyförlofvades skål med några enkla, kärnfulla ord. Sedan framträdde en bleklagd extra ordinarie i verken och deklamerade med falsk patos ett bleklagdt poem med haltande meter och krystade rim. Lilla Mary undrade, om det var vackert, hon förstod sig inte på det. Den unga flickan kände sig blyg, nästan rädd bland alla dessa obekanta, som betraktade henne så nyfiket. Så ofta hon kunde få, kröp hon bakom ryggen på sin goda vän Hanna, hvilken gjorde allt hvad hon kunde för att uppmuntra henne. Men Hanna kände alla och hade dessutom lofvat friherrinnan att hjälpa till litet med värdinneskapet för all denna olikartade ungdom, så att Mary kunde ej alltid vara vid hennes sida. Friherrinnan sjelf nickade uppmuntrande åt henne imellanåt, gaf henne till och med ett vänligt ord i förbifarten. Nu satt hon och berättade för sin goda vän grefvinnan Strålgians, att Mary var en alltför täck och söt liten flicka, en riktig favorit hos dem alla.

— Ja, jag kan se det, Beate Jaqueline lilla — svarade nämnda nåd, i det hon oförsynt betraktade den »lilla täcka flickan», hos hvilken baron Malcolm

nyss med en belåten suck hamnat och nu på ett ganska tydligt sätt visade, att hon var »hans lilla favorit».

— Malcolm är då så tanklös; aldrig kommer han ihåg, att flickan nu är stora damen — sade friherrinnan urskuldande — Han behandlar henne alldeles som ett barn.

Hennes vän smålog litet sötsurt, och i nästa ögonblick var friherrinnan vid sin sons sida.

— Malcolm lille — sade hon och lade sin hand på hans axel — den gamle, hederlige bruksförvaltar Eriesson står der så ensam, gå för all del och drick med honom, så oblikerar du mig verkligen, min vän. Och du, min lilla Mary, vill du följa fröknarna der och visa dem tafvelsamlingen i riddarsalen, det kan min lilla amanuens lika bra som jag sjelf. Var så goda och följ fröken Richardsson, mina unga damer! Men först litet drufvor och persikor, den der t. ex., den är inte olik frökens egna kinder eller hur... har jag inte rätt? Glöm inte att visa Murillon, min lilla vän.

Mary gick efter fruktätningen lydigt med en hel skock persikokindade unga damer till tafvelsamlingen, som hon kände på sina fem fingrar. Men nu ville det sig inte bättre, än att äfven bruksförvaltar Eriesson i en hast blifvit konstälskare och åtföljd af baron Malcolm m. fl. nyss förut begifvit sig till den omtalade riddarsalen. Mary rodnade som en ros, när hon fick se dem, men unge baron glömde för ett ögonblick sin värdighet och hviskade skälmaktigt till Mary, lemnande sitt sällskap vind för våg:

— Så träffas vi igen på lifvets stora stråkväg,

älskvärdaste fröken Mary. Hvem kan hindra ödets oblidkelige beslut!

— Så baron bär sig åt — hviskade hon, halft förlägen, halft skälmaktig — skynda sig tillbaka till gubbarne igen.

— Jag flyger — sade han patetiskt och gjorde en så lustig min, att Mary var nära att bringas ur fattningen och utbrista i ett af sina barnsliga silfverklingande skratt, men hon hejdade sig, och i nästa ögonblick hörde hon barons röst i andra ändan af rummet afmätt och gravitetiskt beskrifva och gå på, alldeles som en vaktmästare. Då började flickan också i sin ordning sin vaktmästaresyssla, litet imellan afbruten af ett alldeles omotiveradt: »Åh, för all del, kors i all verlden, hur vet fröken det? Hvem är Murillo, bor han i Stockholm? Nej, så märkvärdigt» o. s. v.

Det var för underligt, tyckte flickan, nu kände hon sig så glad och upprymd, det gick så lätt och var så roligt att vara ciceron, att prata och beskrifva. För en stund sedan hade det förefallit henne omöjligt; orden fastnade henne i halsen. Och denna omkastning i lynne och lifsåskådning hade kommit så plötsligt, bara för att hon fått vexla några förtroliga ord med baron Malcolm och hans ögon blickat så trofast och innerligt in i hennes. Hvad hon ändå var för en stackare! När friherrinnan talat så der förståndigt om Clementine och allt det der, så hade hennes hjerta krympt ihop af smärta; hon tyckte, att lifvet bara var sken och bedrägeri och låg så mörkt framför henne. Baron Malcolm trodde hon vara en sådan der förstemand verldsman, som hon läst om i romanerna, ja, inte

alldeles förstenad, förstås, *litet* hjerta hade han väl kvar, och därför kastade han omkring sig litet vänlighet och artighet till höger och venster, som det föll sig, men till Mary behöfde han inte kasta några nådesmilor, nej bevars, hon skulle gå ur vägen för honom, hon skulle undvika honom, och det hade hon ju gjort också i fyra, fem dagar. Men nu behöfdes det bara ett ord och en blick, och samma Mary, som nyss tviflat på allt, kunde nu gå i döden på att baron Malcolm var den bäste, mest trofaste, äldste och manligaste hjelte, som fanns.

När friherrinnan v. S. lemnade sin vän friherrinnan Strålgans, flyttade sig nämnda notabilitet till lilla soffan i hörnet, der tant Mariana och tant Dorothe slagit sig ned, ätande läckerheter i otrolig mängd och suckande, som om deras hjertan varit nära att brista.

— En charmant fest i sanning eller hvad säger ni, mina vänner? — sade hon. — Beate Jaqueline har verkligen ett märkvärdigt esprit d'arrangement.

— Jo — sade båda tanterna på en gång — både kusin Beate Jaqueline och kusin Melcher äro så rara och goda båda två. Det var bra lyckligt för v. S. att få en sådan friherrinna; v. Y:ska namnet är betydligt äldre det och vida mera meriteradt.

— Kan ju aldrig jemföras — nickade friherrinnan menande — men huru har baron Melcher det nu?

— Vet inte, Julie lilla — svarade tanterna — vi ha inte varit der, sedan hans hustru dog, men god och hederlig är han som alltid och glömmer inte sina anhöriga.

— Men hurudan människa var *hon* egentligen?

— Maria? Jo, det var en liten snäll människa, mycket snäll, fast... ja, lilla Julie förstår nog... men vi höllo riktigt af henne, och Melcher afgudade henne bokstafligen. Men det börjar kännas kyligt, tror jag. Lindgren, ett glas vin, och svep om mig den der schalen. Tack, min hederlige Lindgren!

Septemberaftonens milda skymning började falla på. Lyckligtvis hade det mulnat mot qvällen, så att det snart blef mörkt, och som genom ett hexeri var snart hela parken upplyst. Det såg nästan trolskt ut mellan träden, och här och der lyste en bengalisk eld upp de närmare föremålen med sitt röda, blå och gröna sken. Då tonade genom luften de dallrande ljuden af en dubbelkvartett, uppstämmande våra sköna nationalsånger, än friska och kraftiga, än genomandade af stilla vemod alldeles som vårt nationallynne.

— Ack, söta friherrinnan, det är som en saga ur »Tusen och en natt» — suckade en poetisk gammal fröken — aldrig har jag sett något så romantiskt.

— Ja, jag försäkrar, att det är riktigt urstiltigt — sade en nutidsungdom och nickade gillande.

— En sådan tenor, klar och genomskinlig som... som glas — sade en.

— Tenorerna äro skrikiga, och så hålla de inte ton; de falla — tyckte en musikkännare.

— Så klockrent — sade en annan.

— Hvem har komponerat »Neckens polska»? — frågade en.

— Kors, necken förstås — svarade en annan skrattande.

— Lyktorna hänga för glest, sådan dum snålhet! När de ville ha illumineradt, så skulle det väl ha varit riktigt och inte halfinörkt — tyckte en kännare.

— De kunde ha sparat på lyktorna litet mer, så hade totaleffekten blifvit litet fördelaktigare och fantasien fått större spelrum. Ett sådant misslyckadt slöseri! — suckade »poeten i verken».

Nu flög den första raketen upp, åtföljd af taternas v. Y:s nödrop. Detta var förspelet till ett utmärkt vackert litet fyrverkeri, med ty åtföljande nödrop från samma håll. Till slut visade sig de nyförlofvades namnchiffer med grefflig krona öfver.

— Charmant, alldeles charmant! — utropade friherrinnan Strålglaus.

— Det ha vi Adrian att tacka för, det har jag ingen del i — sade friherrinnan v. S. småleende.

Nu spredo sig gästerna i parken. Grefve Z. bjöd sin fästnö armen, och då Eleonore leende lade sin arm i hans, vinkade hon menande åt Hanna Rutström, men denna vände sig om och fördes snart ut af en ung pastor i grannsocknen, hennes fästmans gode vän och Svens kamrat.

Baron Malcolm tänkte utan vidare rusa i väg och taga lilla Mary i sällskap, men förekomms af sin vaksamma fru mor, som hastigt hviskade i hans öra:

— Fröken Strålglaus väntar på dig, min vän, ser du inte det?

Det jäste och sjöd i den unge ädlingens bröst, när han, efterkommande sin mors uppmaning, med ett artigt leende bjöd den unga damen armen. Det enda friherrinnan vann genom sina manövrer denna dag var, att hennes sons beslut blef om möjligt oryggligare än nå-

gonsin, och Mary blef honom ändå dyrbarare just genom det motstånd han rönte. Fröken Eleonore lade Marys arm i sin andra; som »förkläde» var hon oskadlig, och Malcolm var rätt nöjd med »att ingen ung löjtnant fick prata henne öronen fulla med dumheter».

Inemot klockan half tolf bröto gästerna upp. Friherrinnan drog en lättnadens suck, när hon med sitt strålände leende mottagit den sista handtryckningen af de kraftige landtjunkskärvarne. Fröken Eleonore förklarade, att det varit en riktig tortyr och att hon för sin del inte kunde gå in på att »nordmannakraft» vore förbi i våra förvekligade tider.

— Larsson — skrek friherrinnan, och Larssons lilla röda ansigte syntes i dörren. När hon kom in hade hon ett stycke limpa i ena handen och en maräng i den andra; hon hade icke haft tid att få sig något till lifs förut, stackars liten. Hon såg förskrämd och ifrig ut, rädd som hon var, att friherrinnan skulle fått reda på att det blef litet nätt med kuskarnes efferrätt, sedan de förste togo tallrikarne fulla. Men friherrinnan var idel solsken, berömde glacen och berättade, att friherrinnan Strålglans hade sagt: »Den lilla mam-sell Larsson är en riktig perla». Den lilla stackaren skrattade, neg och såg på sin limpbit och sin maräng, tilldessa baron Malcolm utropade:

— Kära mamma, låt henne vara i fred och knapra på sina brödkanter; högfärdig och egenkär är hon tillräckligt förut. Gå se'n och lägg sig på sina lagrar med handkammarnyckeln under hufvudkudden.

— Handkammarnyckeln sitter i — skrek Larsson och rusade på dörren i vildaste fart — tänk, om Lindgren fått tag i den!

Men Lindgren hade icke tittat åt handkammardörren en gång, och mamsell Larsson doppade ömsom limpbiten och marängen i vinglasen, åt, mumsade, var trött och belåten.

Det regnade stridt under natten, och söndagsmorgonen var mulen, men frampå förmiddagen klarnade det upp och blef ett strålande solsken. På gården vid Ekeborg dukades ett stort hästskobord, alla de äldre på godset skulle dit på middag, de unga på aftonen. Vid ett-tiden kommo gästerna, gubbarne i sina långa blå vadmalsrockar, en tjock halsduk virad flere gånger om halsen och knuten i rosett samt brokig väst och urkedja af messing; gummorna i svarta klädningar, med en liten hvit krage eller halsduk kring halsen, brokiga kattunsförkläden, ylleschalar och svarta sidenschaletter med långa fransar på hufvudet. Den hvita näsduken buro de, prydligt ihopvikt, i handen. Alla dessa gamla fingor komma in i stora salongen och helsa på herrskapet; de sutto der alla, utom tanterna, tillika med prostens och Mary uppradade. Visst var det litet »illakt»*, tyckte folket men en stor heder ändå, som friherrinnan så gerna unnade dem på en sådan dag som denna.

»Tanterna» visade sig inte alls i dag, de voro rädda för drag; dessutom voro de besvärade af »det hederliga folkets grofva labbar».

— Vet ni, den här festen roar mig mycket mer än festen i går — sade Eleonore förtroligt, der hon satt med Adrian, Malcolm, Hanna och Mary.

— Men nu måste du taga Smeds-Anders i hand — sade Hanna, syftande på samtalen i skogen.

* »Illakt» genau, besvärligt.

— Han har tvättat sig i dag — svarade fröken leende.

— Är du intresserad af att studera folklifvet? — frågade hennes fästman småleende.

— Det gör man inte egentligen en sådan här dag, det bör vara i deras hem — svarade hon — men jag menar, att det genuina folket förstår jag mig mycket bättre på än medelklassen, som alltid gör sig till och vill synas vara mer, än den är.

— Det vill vi nog litet hvar — svarade Hanna och tillade om en stund halft på skämt, halft på allvar: — Jaså, du tycker så, det var bra att få veta; jag hör också till medelklassen.

— Du, så du pratar, du hör till alla klasser, elaka Hanna — svarade Eleonore skrattande, men såg dock forskande på den unga prestdottern.

— Tillåt mig, bästa fröken Rutström, att äfven få göra mitt lilla inlägg i denna fråga — sade grefven med en artig bugning för Hanna.

— Var så god, herr grefve, ni gör mig verkligen helt nyfiken — svarade Hanna leende.

— Ni tycks ha den sällsynta förmågan att trivas med alla och finna er i alla lägen med présence d'esprit, som är så ovanlig och så behaglig, der den någon gång finnes — sade grefven.

— Åh, jag tackar så mycket — sade Hanna skrattande — denna présence d'esprit, som ni så gentilt kallar det, *måste* vi prestfolk ha, åtminstone om vi i någon mån skola fylla den plats i samhället, der vi blifvit ställda.

Men nu blef samtalet afbrutet af en skara gubbar och gummor, som tågade in den ena efter den andra.

Gubbarne ströko sig om näsorna med rockärmarne, lunkade derefter fram och räckte handen åt den ena efter den andra af de församlade, bockade sig och sade: »Tackar emjukast». Hustrurna »stöpte ljus» och togo i hand med samma ord.

Då de derefter beredde sig att troppa af i samma ordning, sade friherrinnan vänligt:

— Om det roar er att gå och se er omkring i rummen, så gör det, mina vänner; fröken och baron följa nog med er.

— Hm, tackar emjukast, dä' ä' le skam dä ock — sade en gubbe med ett hederligt, groft gammalt ansigte och ärliga blå ögon, i det han strök luggen ur ögonen. Och nu lunkade hela marschen efter fröken och baron och sågo sig försigtigt, med ett halft skrämmt uttryck om i våningen. Här och der stannade de och rörde varsamt vid någon sak, som föreföll dem särdeles märkvärdig, dervid utbristande i ett halfhögt: »Nå, airi nönsin! Ack, ack, ack då! Tåcken grannlåt!» o. s. v. Eleonore, Malcolm, Hanna och Mary följde dem, förevisande, beskriivande och förklarande; greve Z. hade stannat qvar i salongen, språkande med prosten.

Så kommo de in i det rum, der familjeporträtten hängde.

— Jestänes då — skrek en gumma till — dä' ä' ju nådi' baron söm hänger danä, ja' vart bus rädder, dä' ä' ju så lefvänes så en tycker att han tittar på en. A si der ä' ett till, ä'ke dä frerinna, dä ä' obegriplitt lekä!

— Åh, kära Grönbäcksmor, inte var ni väl rädd för min far, det kan jag aldrig tro, ni ser inte rädd ut — sade baron Malcolm muntert.

— Ja, si baron han ä' då så munter ständitt så — svarade gumman beundrande. — Nej, sötä baron, inte va' ja' rädder för gamlä baron inte, han va' fälle så gemener så, ä' dä ä' frerinna' ä ungherskapet mä', för rexten. Men nog hade en en fali' vördding för 'en leckä. När 'en mötte honum ute ä han hälste te: gu' da', Britä, hur lefver väla mä' dej?, si så der, bus som en gemener, så va' dä' preciss så en blef knäsva-ger ve't.

— Mins mor Brita farfar då? — frågade Eleonore.

— Gamlä hans nåd? Nääj, söta fröken, honum ä' ja' inte go' före te' minnäs, men farmorgumma' där hemmä plär talä öm 'en ho'. Han va' så där mycke' häger äf sej, han.

Nya skaror tillströmmade oupphörligt, nya utrop af häpnad och förvåning.

— Dä' kan le inte varä leckre i himmelrike, herrskappe kan allri villä dö — sade en.

— Nå, kände ni igen barons porträtt? — frågade friherrinnan, när de stodo redo att troppa af till de inbjudande borden.

— Mätte fälle dä, han ä' så liker *sej* så' dä ä' bus obegriplitt — ljöd svaret — ä' frerinna ock sätt der, så röner i ögo' ä' vacker så *så* så *pricise* som ho' ha' vari lefvänes.

Och nu serverades den rikliga måltiden, bruna bönor med fläsk, potatesgrynsgröt, oxstek med rödbetor samt saftkräm och tårta. Hembrygd öl i stora muggar samt till slut hvar sitt glas körsbärsvin fullbordade feststämningen. Gubbar och gummor åto och suckade, suckade och åto; svetten lackade från pannor och näsor, och så åto de igen. Herrskapet gingo der, tru-

gande och vänliga, »unge baron» och »spiktorn» hjälptes åt att hitta på qvickheter, »di va, så lustiga», tyckte folket, så »att en rakt inte kunna hålla sej för te' bli glinstinner».

Mot slutet af måltiden började gummorna att hviska vid och knuffa sina gubbar; gubbarne åter telegraferade till spiktorn, och spiktorn telegraferade igen. Omsider efter mycket funderande reste sig en ärevördig gammal bonde, godsets styfvaste karl, harklade sig och sade:

— Vi får den äran te' dreckä herr grefve Z:s å fröken Noräs löckönskningsskål å' gratulerä döm, helä lage'.

Härefter följde ett väldigt hurrande, icke rytmiskt, tre eller niofaldigt, utan på detta uthållande, bullrande sätt, så egendomligt för allmogen, då de äro i feststämning. När sorlet lagt sig, höjde grefven sin vackra, mjuka stämma, som skarpt kontrasterade mot gubbens sträfva röst:

— Fröken Nora och jag tacka er på det hjertligaste för er lyckönskan — sade han — och nu ber jag att till minne af denna dag för den yngsta inom hvarje familj få insätta tio kronor i länets sparbank. Ingen familj blir lottlös; fins inga barn får man eller hustru beloppet, och består hushållet af endast en person, man eller qvinna, får denna sin bok; måtte ni sedan sjelfva öka på summan år från år!

Nu tog jublet förnyad fart.

— Vi får alrä mjukäst tackä goä nådi herr grefven för hans hedliga gåfvä, dä va' då alldeles oförskyldt — sade gubben åter, och hans ord åtföljdes af ett egendomligt skrockande mummel från alla de andra.

Derefter följde tacksägelseskålen till frerinnan, en lång bordsbön lästes, dock tyst af hvar och en för sig, och sedan skulle gästerna »tackä näfven» på herrskapet allesammans.

Lilla Larsson för som en snurra fram och åter, skrattande, röd och svettig, och efter henne ett helt regemente tjensteandar, manlige och qvinliga, korta och långa, magra och tjocka. I spisen huserade, kommanderade och regerade mamsell Mari med enväldig spira, utan fruktan för de attentat, som riktades, ej mot henne, men mot hela det garde af kastruller och pannor, som styrdes af hennes herskarehand och blick och hvilkas doftande innehåll lockade till socialistiska angrepp. Ulla stod lugn, tvärsäker och trygg med en väldig kaffeppanna under sitt befäl, en panna, som tycktes outtömlig, att döma af den mängd koppar, som fylles af den ständigt flödande pipen.

Efter kaffedrickningen skulle folket åter »tackä näfven», innan de gåfvo sig af. Grefven och Eleonore stodo arm i arm.

— Nå, kära Brita — sade grefven, när gumman lade sin skrupna gamla näfve i hans fina fruntimmershand — hvad tycker hon nu? Tycker hon, att jag duger åt fröken Nora?

Gumman neg, så att det knakade i hennes stela, giktbrutna ben; derefter såg hon forskande på den unge grefven och sade:

— Herr grefven ä' fälle en så'n rar herre, så så så, å höger se'n, kan en vetä, när vårän fröken exmerär en. Har ja' löfte' frägä, ska herr grefven stå näst ätter prinsä' han?

— Ånej, inte riktigt kära gumman — sade han

småleende och klappade henne på axeln — det är väl några imellan ändå.

— Jaså — hon strök sig om munnen med näsduken — men nog ha' fälle herr grefven äti' ve' kungens bord, leckä?

— Ja, det har jag allt gjort flere gånger.

— Dä kan en fälle vetä, å dä har vårt herrskap gjort ock för rexten många edeliga gånger. — Nu neg hon igen. — Tackar alra, alra mjukäst nu, sötä herrskap, ajö hajö.

Och så troppade de af.

Vid sex-tiden kom ungdomen; de trakterades på en loge med stora smörgåsar, belagda med kött. ost och skinka, öl i stora muggar, kallskål med hvetebul-lar. De fingo dansa derute till klockan tolf under inspektorns och befälningmans uppsigt. Blinde Anders, han, som kunde skilja färgerna med känseln, spelade på sin fiol, och glädjen stod högt i tak.

När herrskapet kom upp och såg på dem, höll Anders ett litet tal för de nyförlofvade, och när grefven svarade med att säga dem, att fröken Nora och han hade för afsigt att bilda en brudgåfvefond för godset på så sätt, att till de mest välkända, arbetsammaste och sedligaste inom godset på deras bröllopsdag skulle lemnas en viss summa till hjälp vid deras bosättning, då måste han finna sig i att hissas på drängarnes starka armar. Äfven baron Malcolm mottog samma ärebetygelse.

— Grefven va' *pricis* som e' lita' fröken, då ä' våran baron betydligt styfvärre, då kan en känna leckä, att 'en har någe te' ta' i — hviskade karlarnes sins imellan.

— Nu ha fröken skaffa sej en rar fästman, nu ska le herr baron inte vara sämmer — sade en frispråkig bondson — dä ä' nog många flecker, som tittar ätter 'en.

— Det kan nog så vara, käre Anders — svarade baron småleende — konsten är att finna den rätta, ser du.

— Ja, vet ja' — sade den unge bonden och ref sig bakom örat — dä ä' nog så dä', att när den rätta kommer, så hjälper dä inte te' strefä emot, för då går dä' äf sej sjelft.

— Säger du det! — Malcolm slog honom på axeln, men gick dock ifrån honom. Gossens oskyldiga skämt gjorde honom ingenting, helst denne var en af dem, som hade »fri talan», men han hörde fnitter i flickhøgen, och hans skarpa öron hade uppfångat ord sådana som dessa :

— Den der lilla Maja är så söter, så ho' kunne just dugä te' frerinna.

— Åh, du ä' tokug, inte ä' ho' någe' høger inte.

— Höger, vet ja' visst! Nog att ja' tror han vore sinter alltid för att han tycker om 'na si det tror ja', för när ja' räfsa i parken, så såg ja' dom, ä' han såg så kärllitt på 'na så.

— Än hon då?

— Ja, yet jag, nog såg hon blygaktig ut ä' rådde inte med att tittä en in i øgone en gång.

— Nå alri, säg det!

Äfven Mary uppsnappade en och annan af dessa anmärkningar, der hon stod bredvid Hanna. Flickan vände sitt rodnande ansigte med de tårfyllda øgonen mot sin vän, sökande att dölja sig bakom henne, men

Hanna låtsade ingenting märka, förrän Mary sakta hviskade:

— Söta Hanna, får vi gå vår väg.

Hanna vände sig emot henne.

— Huru är det med dig, kära Mary, mår du inte bra? — frågade hon.

— Jo, men hörde du inte, hvad flickorna sade? Låt oss gå, söta snälla Hanna!

— Nej, se *det* är just hvad vi *inte* ska göra — svarade hennes vän. — Du lilla toka, skall du bry dig om några enfaldiga bondflickors prat. Försök att beherska dig, Mary, och kom ihåg, att du inte längre är ett barn, utan en ung qvinna, som måste noga taga vara på sin värdighet.

Den kloka Hanna hade åter träffat rätta strängen. Lilla Mary blinkade med ögonen bakom Hannas rygg, och om en helt liten stund satte hon sin näsa käckt i vädret och såg så stolt och förnäm ut som en liten prinsessa. När baron Malcolm en stund derefter kom och tilltalade henne, svarade hon med ett lugn och en säkerhet, som en verldsdam kunnat afundas henne.

På tisdagen reste »tanterna» hem till den lilla stad, der deras gamla Lotta bevakade deras tillhörighet, som draken bevakar den gyllene skatten. Deras »goda kusin Beate Jaqueline» hade så rikligen försett dem med förnödenheter för vintern, att en särskild vagn måste lastas dermed, och när »den genomhederlige och snälle Adrian» på ett särdeles vördnadsfullt och delikat sätt vid afskedet stack ett kuvert i deras händer och bad dem ej neka honom den äran och glädjen att i någon mån bidraga till deras trefnad i vinter, så

var det i en ovanligt blid och människovänlig sinnestämning de denna gång lemnade Ekeborg.

Efter grefvens afresa blef det tyst och enformigt, i motsats till alla de tillställningar och festligheter, som aflöst hvarandra under hans vistande vid Ekeborg. Eleonore hade längtat efter hans afresa, men nu önskade hon honom nästan tillbaka. Då hade hon icke haft tid att tänka så mycket, och om aftnarne hade hon oftast varit trött och somnat från allsammans. Men nu? Dagarne gingo en riktig snäckgång, tyckte hon, och nätterna, hu, hon tordes inte tänka på dem. Hon hade börjat ett grant och dyrbart broderi till julklapp åt Adrian att förkorta de ändlösa höstqvällarne med. Nå ja, det sysselsatte tanken litet, förstås, och ibland sydde hon med feberaktig brådska; ibland åter blef hon alldeles uttröttad af det och slängde det långt ifrån sig.

I januari, när säsongen började, skulle de resa upp till Stockholm på några veckor, men i slutet af februari skulle de resa hem igen. Hennes bröllop skulle stå vid Ekeborg midsommartiden, och sedan skulle det greffliga herrskapet tillbringa den varmare årstiden vid någon fashionabel badort och derefter öfvervintra i »la bella Italia». Hennes lille grefve måste tjenstgöra på hofvet denna vinter, men sedan tänkte han begära tjenstledighet.

I november gjorde friherrinnan, Eleonore och Malcolm ett kort besök på grefvens fideikommiss, Kroneholm. Detta piggade upp den blifvande grefvinnan något; all den utsökta elegans så gedigen och komfortabel, som rådde der, slog an på Eleonore. Friherrinnan var i sjunde himlen.

Men så kommo de hem igen, och qvällarne blefvo allt längre och längre. Friherrinnan lade både Postiljonen, Finska envisheten och Seseman; lilla Larsson stiekade och pratade; Malcolm förvillade modern i räkningen och lade Villervallan, men ändå togo ej qvällarne slut.

Sina förnåma grannar umgingos de nog med, men det räckte ej alltid till, och somliga af dem voro redan uppresta till Stockholm. Äfven prostens voro de ofta tillsammans med, men det var ej mer som förr mellan Eleonore och Hanna; de kunde ej sjelfva förklara det, men de *kände*, att någonting kyligt trängt sig imellan dem. Dessutom hade Hanna så mycket att tänka på; hon skulle gifta sig förr än Eleonore, redan i mars, och hon måste sjelf vara med om och lägga hand vid arbetet med sin utstyrsel. Men när den fattiga prestdottern glädde sig som ett barn åt sin vackra, ordentliga, men jmförelsevis tarfliga utstyrsel, såg Eleonore med förnäm likgiltighet, ibland med missnöje, på allt det öfverflöd och den lyx, för hvilken hon sjelf ej lagt två strån i kors. En vänlig helsning fick hon ibland från Sven och skiekade en liknande tillbaka, men honom sjelf hade hon ej sett. Ett par gånger hade han varit hemma och helsat på, men så hastigt, att han icke hunnit göra några besök.

Mary syntes ej mycket till vid Ekeborg denna höst och vinter. Den mörka årstiden var hon mera upptagen af sin far än vanligt, ty hans lynne var då dystrare och oberäkneligare. En stilla glädje hvilade dock öfver hennes ansigte, om hon än i det hela taget var tystare och allvarsammare än förr; hon var ej

mera så förflugen och tanklös; *qvinnan* hade tagit öfverhand öfver *barnet*. Friherrinnan berömde sin lilla Marys framsteg i takt och sällskapsvana, men i tysthet saknade hon hennes barnsliga upptåg och små misstag i etikettsfrågor.

— Hon var så originel och pikant, det barnet — kunde hon ibland säga med en lätt suck och ett småleende.

Äfven Malcolms ovanliga liflighet tycktes hafva försvunnit med sommaren, men att han funderade på något viktigt, som tillika var angenämt, syntes nog. Han kunde gå långa stunder fram och åter i sina rum, smågnolande och funderande. Ibland språkade han med inspektoren om landtbruket, så, som han inte gjort på flere år, lånade fackskrifter af honom, gjorde kemiska experiment, som voro mamsell Maris fasa, och var med ett ord en helt annan baron Malcolm än förr. Mary och han sysselsatte sig vida mindre med hvarandra denna vinter. än de gjort förut, och tycktes öfver hufvud taget hafva lugnat sig betydligt, men en skarpare iakttagare observerade kanske, att det var vissheten om att de ej voro likgiltiga för hvarandra, som lät dem synas lugnare i andras ögon. Ett och annat ord, som utbyttes helt å propos ibland, stärkte också det osynliga bandet dem imellan.

En gång, när Eleonore talat om sin italienska resa, hade Malcolm i skydd af skymningen och inspektorens breda corpus, hviskat till Mary:

— Vill Mary resa ut med mig en gång? — och hon hade leende svarat:

— Ja, det vill jag.

En annan gång möttes de på isen.

— Nu har jag varit hos gubben Pettersson och studerat landtbruk. Väntar Mary på mig, tilldess jag blir färdig? — frågade Malcolm.

— Ja, men väntar ni på mig, tilldess jag blir förständig? — hade hon svarat i samma skämtsamma ton.

— Nej, det har jag visst inte tålmod till — hade han sagt, och så åkte de hvar och en åt sitt håll på sina skridskor. Det var ju endast skämt, på ytan åtminstone, men det gjorde dem lyckliga för veckor och månader.

— Det är för väl, att det der svärmandet för Mary alldeles tycks vara förbi hos Malcolm — sade friherrinnan helt belåtet en dag, när Ulla satt i stora salen och klipte till linne. Larsson snodde ut och in, släppande efter sig saxar och trådrullar, hvar hon gick fram.

Ulla såg upp, liksom vaknande upp ur en dröm, ruskade på hufvudet som en häst, när han fått flugor i öronen, och svarade med ett litet retsamt leende:

— Jaså, tror friherrinnan det? Ja, det vore ju väl det.

— Kors, det ser väl Ulla — svarade friherrinnan litet ifrigt. — Eller tror inte Ulla det? Har du märkt något?

— Nej för all del, söta friherrinnan, det har jag väl aldrig sagt, men... vi få väl se framdeles. — Hon strök med handen öfver pannan. — Friherrinnan lilla, den här duken är litet drygare än de andra.

— Har du trettionummers? — skrek Larsson från kabinettet.

— Nej, kära Stafva, visst inte.

— Nå, än femtian då? Jaså, den ligger under bordet och fröken... — Här måste hon hejda sig för knappålarne, som sutto i mungipan.

Genast passade Ulla på.

— Ligger fröken under bordet? — frågade hon.

— Ånej, men fröken ville ha dem märkta med rödt allihopa — svarade Larsson.

— Skulle alla trådruller märkas med rödt?

— Neej, du är så retfull så, alla handdukar, både finare och gröfre.

— Skulle märkas med trådrullar — ifylde Ulla.

— Otäcka! — Mamsell Larssons skrattande lilla figur syntes i dörren; hon hotade Ulla med sitt upplyfta pekfinger.

NIONDE KAPITLET.

Det var åter sommar. Rosorna vid Ekeborg stodo i sin härligaste blomning. Friherrinnan gick i trädgården från buske till buske, från stamros till stamros, betraktande sina älsklingar, saktat smekande de skönaste, som om de varit hennes barn, och böjande sig fram för att inandas deras doft. Hon höll ett bref i handen, som hon nyss emottagit från Baden-Baden, der grefven och grefvinnan v. Z. vistades. Den unga grefvinnans bref var fullt af beskrifningar på de lysande bekantskaper de gjorde; äfven toaletterna egnades en ganska vidlyftig granskning, men sin man nämde hon icke mycket, icke heller om hon kände sig nöjd och lycklig. Brevet var dock hållet i en frisk glad ton, och i ett postscriptum hade grefven berättat, att en af dem, som väckte största uppmärksamheten vid badorten, var en skön, blond dam från Norden, en ung grefvinna v. Z, vidfogande en skämtsam förfrågan, om hans svärmor möjligen kände denna. Grefven för sin del var i fråga om nämnda dam af samma åsigt som de främmande furstarne och riksgrefvarne; de hade god urskiljning, tyckte han.

Äfven prostinnan hade denna afton haft bref från sin dotter. Hon talade om sitt lilla hem, fullt af ar-

bete och försakelse, men brevet andades den renaste lycka; hennes Thore var med från början till slut. »Thore och jag, jag och Thore» stod der oupphörligt. »Ingen är så snäll som min Thore, kanske pappa, men jag vet inte ändå», stod det.

Båda mödrarna voro belättna, men i friherrinnans vackra ansigte visade sig dock en oro, som hon icke kunde bekämpa. Ulla hade allt rätt ändå; det var visst inte slut med Malcolms böjelse för Mary, tvärtom, nu först tycktes den ha börjat på allvar.

Friherrinnan hade talat sig trött, varnat, moraliserat, föreställt honom det olämpliga i ett sådant steg. Ack, om inte faderns olyckliga hemlighet varit, men när hon inte kunde yppa den för sin son, förlorade ju hennes förmaningar all udd. Hvad skulle Eleonore säga och Strålglaus och —skjölde och —stjernas och alla!

Hvad än modern hade sagt, hade Malcolm endast envist hållit fast vid att ingen annan än Mary Richardsson skulle bli hans hustru. Ville inte hon taga honom, så skulle han gå och rota och blifva gammal untkarl, alldeles som onkel Sebastian och gamle inspektör Pettersson. Nu skulle han blifva landbrukare på allvar och ingen odåga mer. Mary hade ryckt upp honom ur den dvala, hvaruti moderns envishet hade försänkt honom; Mary var hans lifs goda engel; ingen makt i verlden kunde skilja honom från henne.

Och modern hade slutligen tegat. Hvad skulle det tjena till att strida med sin bortskämde älskling; han rättade sig i alla fall så litet efter hvad hon sade. Och dessutom, Eleonore hade gift sig fullkom-

ligt förståndigt; hon var rik, tillhörde en af landets förnämsta släkter, var afundad, fjesad, firad, men hjertat och lyckan, huru stod det till med dem? Om nu ett af hennes barn skulle låta hjertat bestämma sitt val och blifva lyckligt — ty att Mary skulle göra Malcolm lycklig, betvivlade hon ej — skulle hon väl sätta sig deremot?

Om bara inte fadern vore! Tänk, om han blefve ursinnig och stälde till något förfärligt! Friherrinnan bäfvade vid denna tanke; hon kände honom ju så fullkomligt från hans ungdom, denna vilda, obändiga själ, så rik på ädla impulser, så snar till uppbrusning och öfverilning och så öfverdrifven i sin ånger. Denna rikt begåfvade ande, gränsande till snille, som så systematiskt steg för steg hade förstört lifvet för sig! Kanske när han inte hade mer att göra för egen del, att han då skulle börja undergräfvade sin dotters lycka. Och Malcolm se'n! Hon visste, att om han en gång blefve bragt ur jernvigten, så vore äfven han oberäknelig. Huru hade han icke redan brusat upp mot henne, sin egen mor, när hon försökt tala förstånd med honom!

Imellertid hade hennes son utstakat sin plan, oberörd af alla förnuftsskäl och alla farhågor för såväl den ena som den andra. Mary hade gått till prostgården, det visste han, och att hon skulle komma hem genvägen, snedt öfver parken, anade han också; alltså slog han sig ned med en bok om landtbruks-skötsel i parken och Camilla bredvid sig i gräset, beredd att vänta, vore det än aldrig så länge. Qvällen var stilla och vacker. Malcolm kände sig så andaktsfullt stämd, som han inte gjort på långa, långa tider,

och lyckan och längtan ville nästan spränga hans bröst.

»Jeg vil have mig en hiertens kjær, ja, ja, hiertens kjær», klingade en ungdomlig, frisk stämma genom skogen. Malcolm kände igen den stämman, han kände igen de lätta spänstiga stegen och den luftiga gestalten på långt håll. Hvert hade nu makligheten och lätjan tagit vägen? Käckt reste han sig upp, ögonen strålade, läpparne krusades af ett gladt leende. Mary såg honom och stannade häpen och villrådig, men Malcolm var redan vid hennes sida.

— Vil du have dig en hiertens kjær, här är han, älskling, kom! — utropade han entusiastiskt och öppnade sina armar emot henne.

— Malcolm, baron Malcolm, så ni skrämde mig! — utropade flickan och blef blossande röd.

— Skrämde jag »min ros i skogen», förlåt mig. — Malcolm såg leende in i de svarta ögonen, fälde ned armarne och fattade i stället hennes hand. — Nu sätta vi oss här, just här. Se, så inbjudande den der mossklädda stenen ser ut; der sitta Mary och Malcolm så här, nu är det bra. — Han satte sig i gräset vid hennes fötter och fattade åter hennes hand. — Äro vi lugna nu igen, säg? Vill du nu svara på min fråga, älskling, vill du bli min hjertans kär, min egen? — Han var djupt upprörd; röstens var vek och öm, då han bedjande såg upp i hennes ansigte, vändande på svar.

Mary satt tyst, men lät sin hand hvila i hans; ögonen voro nedslagna, och en och annan tår perlade sakta ned från de sänkta ögonlocken.

— Svara mig, älskling, vill du? — Han lade

mildt och stilla sin arm om hennes lif; hon var honom i detta ögonblick så helig, som madonnan är för katolikerna; det var med en känsla af andaktsfull vördnad han såg upp till henne.

Hon satt ännu stilla, men omedvetet sjönk hennes hufvud mot hans bröst, och hon hviskade blygt:

— Malcolm, o, hvad jag håller dig kär!

Det sista ordet hade knappast förklingat, förr än Malcolm i stormande förtjusning böjde sig fram och tryckte en kyss på Marys läppar.

— Du lilla älskade, ljuft barn, min egen, min trolofvade, tack för dessa ord! — Han tryckte henne intill sig.

Mary ryckte till och såg halft lycklig, halft ängslig ut.

— Försök att vara litet lugnare, gode baron Malcolm — stammade hon — ni nästan skrämmer mig, jag är så ovan att... att...

— Att vara fästmö, eller huru? — Malcolm smålog lugnande och satte sig stilla ned vid hennes fötter igen, tagande hennes båda händer i sina. — Är det bra nu då, min lilla nyponblomma; din hand får jag väl kyssa, eller huru? Och inte skall du väl kalla din Malcolm för baron, då kallar jag dig för friherrinnan. Huru låter det, tycker du?

Hon rodnade och log, men sade oroligt:

— Malcolm, låt mig gå nu, det här... passar inte, tror jag.

— Gå ifrån mig nu; det kan inte vara din mening, älskling — Malcolm såg ömt förebrående på henne — utan en smekning, utan ett kärleksfullt ord.

Hon böjde sig i älsklig blyghet ned och strök

smekande med sin hand öfver hans panna, och hennes läppar snuddade lätt vid den.

— Adjö, älskade Malcolm — hviskade hon — förlåt din lilla nyponblomma, att hon är så... så dum ännu, men...

— Att hon är så ljuf och älsklig, menar du — rättade henne Malcolm med stilla hänförelse — ja, det förlåter jag henne.

De båda unga sågo upp i samma ögonblick, Mary gaf till ett rop af fasa. Der stod hennes far midt framför dem; de mörkblå ögonen sköto blixtar, de stora händerna voro hårdt knutna, läpparne hvita och sammanpressade, hela den jettelika gestalten skälfdde af raseri; han var förfärlig, der han stod.

— Bort, usling, nedrige förförare, bort ifrån mitt barn, eller jag skall hjälpa er — skrek han.

Malcolm hade rest sig och stod upprätt midt emot honom, med armen om Marys lif. Långt ifrån att blifva skrämmd af jettens otyglade vredesutbrott, kände den unge ädlingen, huru blodet började sjuda äfven i hans barm. Han blef ytterst sällan vred på allvar, men blef han det någon gång, så var äfven han förfärlig, och nu kände han, att vreden inte var långt borta, men han sökte beherska sig för Marys skull och svarade med temligen lugn, men med fast och allvarlig stämma:

— Nej, herr Richardsson, ni bedrar er, jag är ingen förförare, och hvad det angår, att kallas en usling, så tänker jag verkligen inte taga emot den hederstiteln. Mary har sagt mig, att hon älskar mig; hon är nu min trolofvade, som snart nog skall bli

min hustru; ingen mensklig makt skall skilja oss åt, eller huru, Mary?

Flickan svarade ingenting; hon slog blott armarne om hans hals och lutade sig närmare intill honom.

— Ni *ser* nu Marys svar; det är värtaligt nog, tycker jag — sade Malcolm.

— Tig olycklige! Tänker ni trotsa mig — hväste gubben, och ådrorna svälde i hans panna, som om de voro färdiga att sprängas — akta er, goddagspilt, jag svarar inte för hvad jag gör.

Han tog ett steg mot Malcolm och höjde sin knutna hand. Mary gaf upp ett ångestrop och ville störta sig imellan, men Malcolm hejdade henne.

— Var lugn och stilla, barn — sade han — här är ingen fara å färde. Och ni, herre, gör er inte besvär med sådana der braskande ord och åthäfvor; jag är ingen skolpojke, som springer undan för en knuten hand. Är ni en sådan stackare, så att ni inte kan lägga band på ert sinne, inte en gång i er dotters närvaro, då gör ni större skäl för namnet usling, hvarmed ni nyss ville hedra mig. Jag fruktar er inte i alla fall; jag är er öfverman.

— Släpp Mary, hör ni — skrek den olycklige gamle mannen — eller jag svarar inte för hvad jag gör. Hon kan aldrig, aldrig tillhöra er; ni vet inte hvad ni gör. Släpp henne, hör ni, lyd godvilligt eller . . .

Han tog åter ett steg närmare; handen lyftes åter, färdig att nästa ögonblick falla ned som en klubba på den unges hufvud.

Det var ett förfärligt ögonblick. Mary höll händerna för ögonen, utan att kunna tänka en redig tanke

men Malcolm böjde sig vig och mjuk som en ål åt sidan, och utan att den gamle visste, huru det tillgätt, voro hans armar fängslade som i ett skrufståd mellan den unges senfulla, kraftiga händer. Den olycklige mannen hade ej beräknat, att hans kraft blifvit bruten under alla dessa år af kroppsliga och andliga marter. Han var ej mer den ööfvervinnelige.

— Förlåt mig, Mary, jag kan inte handla annorlunda — sade Malcolm, nu fullkomligt lugn.

Mary väntade en ryslig katastrof, ett anfall af konvulsioner, kanske ett slaganfall, men deraf blef intet. Herr Richardsson rasade i början, stretade emot och ville slunga sin motståndare långt ifrån sig, hånleende åt hans försök att fångsla jetten. Men när han slutligen såg, huru maktlös han var gent emot dessa unga, friska krafter, försiggick en märkvärdig förändring med honom. Han stod plötsligt helt stilla; det hotfulla, nästan vilda trotset i hans ansigte försvann och lemnade rum för ett uttryck af smärta, så djup och hopplös, så hjertskärande, att Malcolms ögon fuktades.

— Ni ser, att jag är er öfverman — sade den unde mannen och släpte sitt tag, men han var dock osäker, huru länge detta lugn skulle räcka, och var beredd att möta ett kanske ännu häftigare anfall — försök därför att lugna er och taga ert förnuft till fånga; mig skrämmer ni inte, som ni ser.

Det blixtrade till i gubbens ögon, och händerna knöto sig åter krampaktigt. Malcolm beredde sig på ett fruktansvärdt utbrott, men det uteblef. Anletsdragen slappades igen, händerna föllo maktlösa ned, han stod orörlig, ej ett ord kom öfver hans läppar.

— Pappa, älskade pappa, huru är det med dig? Tala till oss; du har ju din egen lilla Maja hos dig — hviskade Mary smekande och smög sig darrande till hans sida.

— Maja, min lilla flicka, min tröstarinna, jäså du är ännu här — sade han och såg upp med en förvirrad blick — jag trodde, att han redan tagit dig ifrån mig och gjort dig till sin leksak, som han skall kasta bort igen, vissnad och förtrampad, när han inte tycker, att den är rolig längre. Hans hustru blir du aldrig, arma olyckliga barn — jämrade han sig och vred sina händer.

— Vid Gud och allt, som är mig heligt och kärt, herr Richardsson — sade Malcolm allvarligt — svär jag, att det är min fasta orubbliga föresats att göra Mary till min hustru. Hela mitt lif skall bli egnadt åt att göra henne lycklig, fastän jag väl vet, huru ovärdig jag är en sådan sällhet.

— Däraktigt prat, han vet inte hvad han säger — mumlade den gamle. Så stod han åter tyst en stund; slutligen strök han med handen öfver pannan, såg på Malcolm och sade: — Ni är den förste, som lärt mig inse min vanmakt, unge man; det är slut med den oöfvervinnelige; jag är blott en ruin, en stackars vanmäktig, bruten gubbe, som ingenting duger till nu mera.

En stor får föll ned ur hans öga i det snöhvita skägget.

— Mary — sade han stilla och klagande — följ mig hem, jag är trött, en gammal, trött, bruten gubbe. Eller får du inte för honom der? Vill han genast skilja oss åt, säg?

— Nej, älskade pappa, inte vill Malcolm skilja oss åt; han vill så gerna hålla af dig och bli din tröst, just som din lilla Maja är.

— Jag vill inte ha hans medömkan och förakt — mumlade gubben och gick sakta sin väg, följd af Mary, som knappast vågade skänka Malcolm en afskedsblick.

Malcolm stod och såg efter dem; han var i en underlig sinnesstämning. Lycka, kärlek, oro för Marys far, nyfikenhet på hvad det var för en hemlighetsfull olycka, som tryckte denne — allt detta höll en egenomlig ringdans i hans själ. Glädjen och lyckan togo dock öfverhanden öfver alla andra känslor. Hans lilla Marys bild följde honom hem och upp på hans rum. Der kastade han sig på soffan och låg halft vakande, halft sofvande i lyckliga framtidsdrömmar. Öfverretningen nyss hade efterträds af en viss slapphet, och helst skulle han velat vara ensam denna qväll. Men när matbudet kom, segrade materien öfver anden; doften af en kräftomelette trängde sig med oemotståndlig makt på hans luktorgan; magen uttalade en bestämd protest mot vidare fastande; baron Malcolm gick ned och åt med strykande aptit portion på portion, åt och teg. Hans mor helsade från systemn och svågern, talade om Eleonores bref m. m.; mamsell Larsson gjorde sina djupsinniga anmärkningar, men unge barons tankar tycktes vara helt och hållet frånvarande. Slutligen brast friherrinnans tålmod och hon utropade:

— Men, käre Malcolm, hvar har du dina tankar? Du hör ju inte hvad jag säger!

— Tack, jag mår bra, mamma — svarade sonen frånvarande.

— Nå ja, det tycks verkligen så, att döma efter din aptit, men jag frågade, hvad du tänkte på. Hörde du inte, att jag helsade från Adrian och Eleonore?

— Jaså, har det varit bref? Huru må de då?

— Malcolm, nu har jag suttit här och pratat och berättat, och du har intet hört ett ord. Har något hänt dig?

Men Malcolm hade sina egna skäl att inte tala om att något hänt honom denna afton. Han hade haft nog af sensationshändelser, tyckte han, och att nu modern skulle bråka och störa matsmältningsprocessen för honom, hade han ingen håg till. I morgon var också en dag, och då kunde det vara tids nog. Alltså svarade han blott: »Nej, mamma», och så teg han igen. Men när de stigit upp från bordet, mamsell Larsson gått sin väg och Lindgren syntes som »en räddande engel» i sakta mak komma lunkande på gården, sade han:

— Nej, godnatt, lilla mamma, jag är verkligen litet trött efter bråket med gubben; nu går och lägger mig.

— Hvad säger du? Hvilken gubbe? — Friherrinnan för upp.

— Åjo, gubben Richardsson. Det är bäst, att du går upp och söker lugna honom litet i morgon — svarade sonen med ena handen på dörrlåset och en liten glimt af skälmaktighet i ögonvrån.

— Har han varit dålig igen? Såg du honom? Vet du någon orsak? — frågade friherrinnan ännu ifrigare.

— Åja, han tyckte inte riktigt om att Mary och jag förlofvade oss.

— O, Malcolm, hvad har du gjort? Är det sant hvad du säger?

Friherrinnan såg på honom blek och förskräckt.

— Ja visst är det sant, mamma lilla, bråka nu inte, Lindgren kommer. Gubben är för resten inte alls farlig. Godnatt, mamma — sade Malcolm trankilt och lemnade rummet.

Den unge fästmannen sof lugnt och godt hela natten och drömde om sin Mary, men friherrinnan fick knappast en blund i sina ögon. En qväfvande ångest hade fått makt med henne, och det värsta var, att hon icke visste, om hon hade rätt att yppa sin ungdomsväns hemlighet för sin son, och att låta honom gifta sig med hans dotter och vara i okunnighet derom gick ej heller an. Att söka hindra honom på annat sätt visste hon ej gick för sig; att vädja till Mary förbjöd henne hennes goda hjerta. Hon funderade på att rådgöra med sin gamle vän, prosten, men äfven detta föreföll henne motbjudande. Hon trodde, att natten aldrig skulle taga slut, men omsider kom hon till det beslutet att först och främst besöka grefve Lejonskjöld och se, hurudant hans själstillstånd var.

När Malcolm omsider vaknade på morgonen, började han äfven fundera på att hans uppförande mot modern i går afton kanske icke var fullt förenligt med den sonliga vördnadens och kärlekens fordringar, och ehuru han i fråga om den förra var ganska frisinnad, beslöt han dock nu att tala förtroligt och öppet med sin mor och, om möjligt, värfva henne till

sin bundsförvandt. Helst skulle han genast sökt upp sin trolofvade. Huru hade hon väl haft det? Men nu måste han låta förståndet segra öfver hjertat, det kunde inte hjälpas.

När han kom ned, blef han både förskräckt och ond öfver sin mors förstörda utseende och kunde icke hindra sig från att litet häftigt utropa:

— Men herre Gud, mamma, hvad går åt dig? Är det en så himmelskriande synd och olycka, att jag älskar en god, älsklig och söt flicka... det kan du väl inte neka, att hon är... och vill ha henne till hustru? Är mamma verkligen en så förstockad, inbiten aristokrat, att det borgerliga namnet till den grad...

— Nej, Malcolm, det är inte det; du vet, huru svag jag alltid varit för Mary, och dessutom... nej, det är inte det. Stackars barn, stackars min lilla Mary! Ack, Malcolm, du vet inte hvad du gör!

Friherrinnan förde näsduken till ögonen. Nu blef baron Malcolm ond.

— Jag skall säga mamma, att jag inte tål det här hemlighetsmakeriet och pjollret längre — sade han bestämdt. — Nu går jag och söker upp min fästmö och dermed punkt; jag är väl inte en parfvel, som går i kolt heller.

— Nej, för all del, gå inte, älskade Malcolm — bad modern — om gr... herr Richardsson får se dig, så blir du olycklig.

— Åh, han är inte farlig alls, för mig åtminstone, men att min egen Mary skall vara ensam med det der odjuret, det bryr du dig inte om. Är det

hederligt, för att inte säga ridderligt, af mig att inte bistå henne?

— Stanna bara en liten stund, Malcolm, och berätta för mig, huru allt detta gått till — bad friherrinnan och försökte att visa sig lugn — jag vet ju ingenting, och det kan väl ändå din mor ha rättighet att begära, eller hur?

Hon såg förebrående på honom. Baron Malcolm satte sig motvilligt och berättade förra aftonens händelser. Då han kom till striden med Marys far, hörde hans mor på med spändt intresse, men då hon hörde, huru den gamle mannen blef öfvervunnen af sin unge motståndare, glömde hon sig och utbrast plötsligt:

— Stackars, stackars grefve Bernhard! Så förfärligt han måtte ha lidit för att kunna bli så försvagad! Han är då inte längre den oöfvervinnelige när min son kan hålla honom fången.

— Grefve Bernhard... Hvarför kallar du herr Richardsson för grefve Bernhard, mamma? — utropade Malcolm med häpen förvåning. — Känner du honom? Hvem är han, säg?

Friherrinnan spratt till och återkom till det närvarande vid sonens ord.

— Glöm hvad jag sagt, min son — bad hon ängsligt — försök att glömma mina ord, lofva mig det, om du verkligen håller af mig. Om jag också skulle ha känt honom, så är den tiden förbi länge, länge sedan. Tänk inte på hvad jag sade, snälla Malcolm.

— Hm... du är så underlig, mamma; jag förstår dig inte — sade Malcolm, men tillade i förändrad ton: — Men hvad jag förstår är, att när man är ny-

fiken och vill lyssna, skall man inte sätta näsan i dörrspringan.

Han stängde hastigt dörren, som genom en outgrundlig omständighet öppnat sig på glänt och i springan blifvit dekorerad med mamsell Larssons näsa. Tassande steg hördes genast aflägsna sig, men innan något mer hann yttras, knackade Lindgren på dörren.

— Gamla frun hos herr Richardsson anhåller att få tala med friherrinnan — sade han — hon påstår, att hennes ärende är mycket viktigt.

— Ack, goda friherrinnan — sade den gamla, flåsande efter den hastiga promenaden — herr Richardsson ber att få tala både med friherrinnan och baron, om det vore möjligt nu genast.

— Sitt ned ett ögonblick och hvil a sig, fru Ericsson — sade friherrinnan vänligt — och låt oss veta, huru det är med honom. Är han lugn?

— Ja bevars Han har gått fram och åter hela natten, stackars herre, men lilla Maja fick jag att lägga sig till slut, och hon somnade snart, upprörd och ängslig, som hon var — härvid gaf gumman Malcolm en ingalunda vänlig blick. — Men nu på morgonen sade herrn, att han fattat sitt beslut; han vill, som det anstår en ädling, tala fritt och öppet vid baron om alltsammans, sade han. Nu ser han så lugn och resignerad ut och bad mig gå ned och be herrskapet besöka honom.

— Vi komma strax, helsa honom det, snälla frun — svarade friherrinnan vänligt och klappade fru Ericsson på axeln, då denna djupt nigande drog sig tillbaka.

— Nu känner jag igen min ungdomsvän — sade

friherrinnan, djupt upprörd, när den gamla gått — han har bevarat sin stolta, redbara karakter, oaktadt alla slitningar och skakningar. Tala inte med mig, fråga mig ingenting, min son, du får snart veta allt.

Den första de mötte vid inträdet i skogshuset var Mary. Blyg, rädd, med tårfyllda ögon gick hon emot friherrinnan. Malcolm vågade hon ej se på.

— Söta, snälla friherrinnan, var inte ond på mig — bad hon barnsligt och ödmjukt — jag kan inte hjälpa, att jag håller så rysligt mycket af honom.

— Hvem kan vara ond på dig, stackars, lilla oerfärna barn — sade friherrinnan och slöt henne kärleksfullt i sina armar — du är oskyldig, men Malcolm borde ha skonat dig för denna sorg.

— Skonat? — Mary såg upp med en ängslig blick. — Älskar han mig då inte, säg? Hennes blick sökte hans.

— Jo, vid Gud, Mary, min trolofvade; ingen skall skilja oss åt — svarade han fast och allvarligt.

Hon log emot honom.

— Ack, han vet inte, hvad han lofvar — suckade friherrinnan, och i det samma öppnades herr Richardssons dörr.

Han var ytterligt blek, men lugn och beherskad. Ögonen glänste som eldkol under de buskiga ögonbrynen.

— Gå ut, mitt barn — sade han mildt, men bestämdt — jag vill vara ensam med de främmande.

Det blef ett långt samtal. Mary trodde, att det räckte i flere timmar. Intet störande hördes derifrån; hon tyckte sig blott höra en undertryckt snyftning från sin far ett par gånger. Ack, hon kände

så väl igen det ljudet. Så tyckte hon sig höra friherrinnans röst, medlande och lugnande, och Malcolms, mild, men fast och bestämd.

När slutligen dörren öppnades, såg hon, hur fadern och Malcolm gåfvo hvarandra ett kraftigt handslag.

— Jag litar på ert ord, unge herre, ni tycks vara en man af ära — sade hennes far i dörren, hvilken han sedan stängde. Friherrinnan var djupt upprörd och slöt den unga flickan i sin famn utan att med ett ord besvara de frågor, som stodo att läsa i dennas ängsliga blickar. Malcolm var äfven förändrad; när hans ögon sökte hennes, var det icke blott den hängifna, nästan afgudiska kärleken, som lästes deri, nej, det var något mer, något djupare, ädlare, manligare, som ej funnits förut.

— Mary, min egen älskling — sade han och lade sin arm ömt och liksom beskyddande om hennes lif — du vill ju vara fast och trogen, äfven om vi måste vänta på vår lycka?

— Ja, Malcolm, hvarför frågar du så? — ljöd det bäfvande svaret.

— Jo, ser du jag måste lofva din far att inte yrka på någon förening oss imellan förr, än du fyllt tjugu år, det vill säga på två år. Och om det vore nog med det! Men äfven att inte se och träffa dig under denna tid, att inte skrifva eller taga emot bref från dig, måste jag lofva; han vågar inte lita på vår kärlek förr. Nu har jag tänkt att resa utrikes och studera landtbrukskemi och sådant der dessa två år; gubben var nöjd med det, men hvad säger du, min lilla solstråle?

— O, Malcolm skall du resa ifrån mig, långt,

långt bort! Då glömmet du snart din stackars lilla Mary. — Stora klara tårar perlade sakta ned på hennes kinder. Men hastigt glimmade det till i ögonen, läpparne sammanpressades, och pannan lade sig i veck. — Useh, hvad pappa är elak och oresonlig ibland ändå, riktigt stygg!

Hon stampade till mot golvet med den lilla foten i uppbrusande harm. Malcolm smålog och kysste bort tårarne, som ännu glimmade i ögonhåren, men plötsligt blef han allvarsam igen och sade:

— Säg ingenting om din far, älskling; han är mycket, mycket olycklig; det är endast kärleken till dig, som gör honom så misstänksam. Ack, om jag kunde öfvertyga honom om, hur ogrundad hans misstro till mig är, men det är inte värdt att försöka; det måste erfarenheten lära honom.

— Vet du, Malcolm, jag tror, att han är jaloux på dig — hviskade Mary, rodnande öfver sina egna ord.

— Ja, han är rädd, att jag skall taga din kärlek ifrån honom, stackars gamle man — sade Malcolm tankfullt — men i alla fall har jag genom mammas bemedling fått tillåtelse att de få dagar jag ännu är hemma vara tillsammans med dig, min älskling.

— När reser du då?

— I början af nästa vecka, min egen Mary.

— O, Malcolm, vi ha fredag i dag — utropade hon sorgset.

— Ja, vi ha så — svarade han med en lätt suck och drog henne närmare intill sig.

En otålig hostning hördes derinifrån. Mary spratt till.

— Pappa hör oss, du, han är ond — hviskade hon.

— Ja, vi få inte onödigtvis oroa honom; följ med mamma och mig hem i stället — bad han.

— Jag vet inte — sade hon tvekande och litet rädd för fadern. Äfven hennes naturliga blyghet, som genom faderns häftighet nästan försvunnit, började återkomma.

Friherrinnan och fru Ericsson hade under tiden talat om hvad som låg dem mest om hjertat. Nu visade friherrinnan sig i dörren.

— Jag går hem nu; kom med, barn — sade hon brådskande — annars bådär Larsson upp hela rättarlaget och håller skallgång efter oss. Försök, om du kan få komma in till din far först, Mary; nu gå Malcolm och jag ut.

Mary gick till dörren och knäckade på.

— Får jag komma in, pappa? — frågade hon muntert.

Intet svar.

— Pappa då — sade hon, låtsande vara missnöjd — du kan väl svara, tycker jag; släpp in mig, hör du, pappa!

Dörren öppnades; han stod der blek och allvarlig.

— Jag vill vara ensam, mitt barn — sade han, beredd att åter stänga in sig, men Mary stod midt i dörröppningen.

— Du mår väl inte illa, farsgubben?

— Nej, jag mår bra, barn.

— Gif mig en kyss då, elaka pappa. — Flickan höjde sig på tåspetsarne.

— Du har andra att kyssa nu. — Han vidrörde lätt hennes panna med sina läppar.

— Du skall väl äta litet nu, eller huru?

— Jag vet inte. — Han såg förvirrad och tveksam ut.

— Ah, se der kommer moster Greta med frukostbrickan, det var bra — utropade flickan gladt.

Gumman satte brickan på bordet.

— Gå nu — sade hennes husbonde; sedan stängde han och reglade sin dörr.

— I dag slipper ingen in — mumlade fru Ericsson. — Nå ja, svälter gör han då inte, det är jag lugn för.

Det var med en mörk, dyster blick grefven följde Mary och hennes vänner, så länge han såg en skymt af dem. När Malcolm böjde sig ned öfver henne och hon leende mötte hans blick, knöts handen krampaktigt, och ögonen blixtrade.

— Och den der vill röfva mitt barn ifrån mig; han kufvar mig både till kropp och själ! Jag borde hata honom, den uslingen, den eländige skurken, och ändå . . . ändå kan jag inte underlåta att högakta honom; det är höjden af mitt elände. Men om han nu glömmet och öfverger Mary, då är han en lumpen bof, och om han är trofast, då röfvar han ifrån mig mitt barn, det enda jag eger, min enda glädje! Den uslingen, den nedrige förföraren! Och dock är han en ädling i själ och hjerta, jag måste . . . måste högakta honom, detta är rågan på måttet.

Friherrinnan skref sedan dagen derpå till grefve Z, och berättade hvad som tilldragit sig. Äfven Malcolm bifogade några korta, stolta och sjelfständiga

ord, försäkrande sin syster, att hon måtte tycka hvad hon ville, så vore det dock en ädel gren, som inympades i familjen med hans Mary, så ädel, att de alla kunde vara stolta deröfver.

»Lemnande frågan om börden å sido», skref han, »så är dock ett rent, oförderfvadt hjerta det bästa adelsskapet. Lyckligt, om allä egde det!»

Svaret, som kom efter Malcolms afresa från hemmet, både sårade och oroade friherrinnan.

»Hur i all verlden kunde mamma tillåta Malcolm att begå en sådan galenskap!», skref hon. »Både Adrian och jag blefvo i hög grad indignerade öfver era bref! Malcolm är verkligen vid den ålder, att han borde kunna låta förståndet styra hjertat en smula; det har flere än han fått göra, det vet mamma. Här vid badorten är en ung arftagerska från Nordtyskland med erhörda rikedomar och hög börd. Hon skulle anstå Malcolm förträffligt. Hvem vet, hvilka höga relationer han genom henne kan erhålla. Skicka hit honom så fort som möjligt; jag vill väl hoppas, att han låter eftertanken och pligterna mot sin familj styra sig och glömmet eller åtminstone inser orimligheten i sin romantiska kärleksidyll med den der lilla flickan. Hon var visserligen rätt nätt, det kan ej nekas, men för ingen del så barnslig och oskyldig, som ni trodde. Jag studerade henne för min brors skull och fann henne verkligen redan ganska försigkommen.

* * *

Dagarne gingo trögt för Mary efter Malcolms afresa; dunkla farhågor, att han skulle glömma henne under denna långa, ändlösa tid, började oro henne.

Tänk två hela år! Hon kunde hinna bli gammal och ful, så att han alls inte brydde sig om henne mer. Men sedan ångrade hon bittert, att hon så kunde mistro sin Malcolm, och grät sig mången qväll till sömns. Underliga voro också alla människor: fadern såg mörk och hotande på henne; moster Greta var den enda, som var snäll, hon sökte att trösta henne och hjälpte henne att hoppas på ljusare tider. Ulla, som ingenting visste om de ungas förhållande, endast genom gissningar och ett och annat ord, som Larsson snappat upp, slog fram ord om karlarne och deras obeständighet, alltid sekunderad af lilla Larsson förstås. »Useh då, alla karlar äro så otäcka så . . . så riktigt gemena och dåliga. Det kunde inte lilla Mary förstå än; hon vore så ung och oerfaren, men Ulla och Larsson, förstås, de kände dem, de. Det vore bäst att inte bry sig om dem alls, utan lefva ogift, det borde alla qvinnor göra, så finge de der otäcka karlarne se på annat.»

När flickan bäfvande och tveksamt svarade, att det ginge väl inte för sig ändå och att det funnes väl undantag bland männen också, fick hon ungefär detta svar:

— Ack, kära barn, de äro lika goda allihop; tro mina ord, jag känner dem, jag.

En dag, när friherrinnan och Mary voro ensamma, sade Mary:

— Jag ville så gerna fråga en sak . . . Får jag det?

— Hvad då, mitt barn? — Friherrinnan spratt till; hon trodde, att det gälde Malcolm.

— Ja, tant, Ulla säger, att alla karlar äro dåliga och lättsinniga, men inte är det väl sant, säg? Nog

fins det väl sådana, som äro bra och . . . och hyggliga; det vore rysligt annars. — Hon var blossande röd.

Friherrinnan smålog, ett fint, men litet tvetydigt leende, tyckte flickan, och svarade undvikande:

— Det der är Ullas käpphäst; hon var visst fäst någon gång och blef bedragen. Nog *fins* det aktningsvärde och bra män; vår hederlige prost är ju ett exempel och pastorn också. Men det der är du för ung att förstå dig på ännu, min lilla vän. Bry dig inte om att fundera på det.

En fråga, bäfvande och skygg, låg på Marys halföppnade läppar: »Än Malcolm då?» men friherrinnan var åter fördjupad i sin franska roman, och flickan vågade ej afbryta henne; hon böjde sig modstulen öfver boken hon hade i sitt knä.

Veckor och månader förgingo, utan att friherrinnan nämde Malcolms namn till Mary, påverkad som hon var af den unga grefvinnans uppmaningar till ståndaktighet. »Det var ju för båda parternas bästa», skref hon. Men så var det en afton posten kom, och Mary såg, att friherrinnan fick två bref med utländsk poststämpel. Att det ena innehöll något, som hon hastigt sköt in i sin franska bok; såg Mary, som var närvarande, och bråkade förgäfvdes sin hjerna med att utfundera hvad det kunde vara. Friherrinnan såg tveksam, nästan litet förlägen ut, tyckte flickan, och det föreföll henne, som om det varit med en viss lättnad friherrinnan såg henne aflägsna sig. Det stackars barnet längtade efter moster Greta, som var hennes enda förtrogna; med henne kunde hon få tala så mycket hon ville om sin Malcolm; hon tröttnade aldrig att höra på, råda, trösta och förmana. Ibland skulle gum-

man försöka att vara förståndig som alla andra och få hennes tillit till »unge herrn» att vackla, men när hon såg, huru det aggade och sårade det stackars barnet, nändes hon inte hålla på, utan hjälpte i stället till att bygga luftslott utaf hjertans lust.

Äfven denna afton voro de snart i full fart med detta angenäma byggnadsarbete, ehuru moster Greta inom sig tänkte, att det *kunde* vara ett porträtt eller så från någon förnäm utländska, som fått baron att glömma, hvad han lemnat, men det nändes hon icke säga åt sin älskling. Hvarför skulle hon göra henne ledsen; bekymmer komma tids nog.

Friherrinnan var i en svår strid med sig själf. Hvad skulle hon göra? Hennes son hade visserligen lofvat att hvarken skrifva eller skicka helsingar till sin trolofvade, och han höll också sitt löfte. Men han hade icke lofvat att icke heller skicka några små gåfvor. Han hade stått i en dödlig ångest, att gubben äfven skulle komma ihåg att förbjuda det, skref han, men lyckligtvis hade han glömt det. Nu skickade han sitt porträtt till Mary, och på baksidan hade han ritat en liten bukett af penséer och förgät-mig-ej; det hade heller ingen förbjudit honom. Nu fick mamma göra, som hon ville, lemna fram kortet eller låta bli, men i senaste fallet var han att förvänta hem inom en månad; det här stode han inte ut med längre.

Att det inte var en tom hotelse, visste hans mor, och kanske var det lika mycket fruktan därför med ty åtföljande konflikter som hennes goda hjerta, hvars röst hon sade sig lyda, hvilket gjorde, att hon följande förmiddag skickade bud efter den unga flickan, som inte var sen att infinna sig.

Friherrinnan satt rak och förnäm i sitt vanliga soffhörn, Larsson hade hon skickat bort för att slippa några lyssnande öron, Lindgren satt och skurade silfret, och då var hon lugn för honom, ty då visste hon, att han hvarken hörde eller såg, men Ulla var i farvatt-net; hon hade alldeles nyss varit inne, och hon var ändå den farligaste.

— God dag, lilla Mary, sätt dig, så få vi språka litet. Det är horribelt varmt, vi få visst regn — sade friherrinnan och slängde med sin parfymerade näsduk.

— Det tror jag inte, barometern står så högt; den har inte stått så högt på länge — svarade Mary, inom sig undrande, om friherrinnan endast skickat efter henne för att tala om väderleken.

— Åskregn inverkar inte på barometern — sade friherrinnan — den här qvafva luften måste urladda sig.

Flickan teg. Luften var temligen kylig för årstiden och himlen ren och högblå; någon urladdning från *det* hållet tycktes inte vara att befara.

— Såg du till Ulla? — frågade friherrinnan hastigt.

— Nej, inte en skymt.

— Stäng fönstret, så är du snäll . . . tack det var bra. Är kabinetsdörren igen? Jag tyckte jag hörde något prassel.

— Den är stängd den också.

— Jaså. — Friherrinnan, som annars inte förlorade sin kontenans i de kinkigaste lägen, bland sjelfva la crème de la crème, tycktes alldeles hafva tappat koncepterna inför den lilla anspråkslösa landtflickan.

Slutligen sade hon halfhviskande: — Vet du, hvem jag hade bref ifrån i går afton, min lilla vän?

Mary svarade ingenting, men de purpuröda kinderna och den strålände blicken talade tillräckligt. Friherrinnan log.

— Jag ser, att du förstår, hvarifrån det var; du tycks inte ha ändrat tankar vis-à-vis min son. Men jag har varit litet tveksam om hvad min pligt bjuder mig i detta fall; hjertat vill så gerna styra, när förståndet kanske borde göra det. Malcolm påstår nu i alla fall, att han aldrig förpligtat sig att inte någon gång skicka dig en småsak, och därför hoppas jag, att jag inte handlar orätt, om jag lemnar dig det här.

— Malcolm, min egen Malcolm! — utropade den unga flickan i stormande förtjusning, i det hon slet af omslaget och gång på gång betraktade porträttet, kysste och smekte det. — O, hvad han är snäll, o, hvad han är rar!

Hon gick fram och åter på golvet, ibland i sin öfversvallande förtjusning görande ett högt luftsprång, glömmande friherrinnan och allt omkring sig. Den ståtliga damen i soffan betraktade henne stillatigande en stund; hon tyckte det vara bättre, att det första förtjunsingsutbrottet fick försiggå i hennes närvaro än i någon annans. Underliga känslor rörde sig inom henne. Huru skulle väl denna eldiga, opröfvade själ kunna stå emot alla lifvets strider, frestelser och motigheter utan att duka under? Hurudant skulle förhållandet bli mellan Eleonore och henne och äfven till de andra syskonen, som på grefvinnan Z:s inrådan ännu ej visste något! Och med grefve Bernhard sedan,

ty att skilja dessa båda ungas hjertan började hon nu inse ej skulle gå för sig.

Eleonore hade visserligen gifvit vika för nödvändigheten, men huru var det väl också nu? Lycklig var hon icke, och glömt hade hon lika litet, men hon försökte att tysta ned hjertats röst genom förströelser, lyx och fåfänga. Och hennes man? Han var henne fullkomligt likgiltig, om icke något ännu värre, fruktade hennes mor. Och huru hade det varit med henne sjelf? Samma historia, samma äktenskapliga lif, ända till Fabians sista sjukdom, och då hade han lagt detta barn på hennes hjerta. Borde hon väl, kunde hon väl skjuta bort henne ifrån sig?

— Mary — hviskade hon slutligen vekt.

Flickan såg på henne och log.

— Ack, jag är så tokig, så genomtokig — hon slog i hop händerna och skrattade — men jag är så glad, så jag vet inte till mig en gång. Min Malcolm, min egen, egen Malcolm! — Hon kysste och smekte kortet igen. — Och det här sedan — hon såg på den lilla teckningen — den säger mycket, mycket mer än långa bref.

— Lugna dig nu, mitt barn, och kom ihåg, att du inte får bära dig åt så der, så någon annan ser det — sade friherrinnan och försökte att se allvarsam ut.

— Neej, då, bara moster någon gång, ingen annan alls — svarade flickan rodnande.

— Nå ja, hon får väl utgöra ett undantag då — medgaf friherrinnan.

Mary stannade och såg begrundande ut. Slutligen sade hon:

— Får jag sy ett bokmärke och skicka honom?

— Jag vet inte, om jag bör tillåta det, mitt söta barn — svarade friherrinnan villrådig.

— Åh, söta, snälla friherrinnan! — Mary såg så bedjande ut och lade hufvudet på sned och satte sin lilla mun i strut, så att friherrinnan måste lofva, att för denna enda gång skulle det få ske.

Och friherrinnan behöfde inte strida med sitt hjerta mer, ty nu började en gyllene tid för lilla Mary. Jagttiden började, och huset blef fullt af främmande, friherrinnans äldste son, diplomaten, och hans fru, hennes dotter grefvinnan ***spets m. fl.* Äfven morbror Melcher infann sig. Van, som friherrinnan var, att från barndomen anförtro honom allt, både glädje och sorg, dröjde det heller icke länge, förrän han nu kände allt ända in i den minsta detalj rörande Malcolm och Mary. Gubben blinkade slugt under de buskiga ögonbrynen och sade:

— Du bör ingenting göra för dem, Beata, ingenting alls; det har du ju lofvat; det der med bokmärket var till och med . . . hm . . . hm . . .

— Tycker du det, Melcher — sade friherrinnan oroligt och såg på honom — men hon var så ifrig, den lilla slarfvan.

— Ja, ser du, *jag* har ingenting lofvat — sade gubben triumferande och såg skälmaktigt på henne — ingenting alls du. Besvära dig inte en smul med det der unga herrskapet. Dem tänker jag sköta. Det vore väl tusan, om inte jag skulle kunna bli »postillon d'amour» på gamla dagar.

— Men, söta Melcher, hvad tänker du taga dig

till — sade friherrinnan ängsligt — betänk hvad du gör.

— Jag har trampat ut mina barnskor och har erfarenhet nog att handla på egen hand, Beata — svarade han lugnt — bry dig aldrig en smul om saken. Låtsä som du ingenting ser alls, det är det allra bästa. Jag tänker hjälpa dem och dermed punkt.

Och baron Melcher, som varit en afsvuren fiende till all brefskrifning, började efter denna dag sända långa epistlar till sin systerson Malcolm, hvilka lika flitigt besvarades. När han lemnade Ekeborg och tog afsked af Mary, slöt han henne i sina armar och hviskade:

— Gud välsigne dig, min söta, lilla flicka. När du har något ärende till, du vet nog hvem, så skrif bara till gubben morbror du. Min adress är ***. Jag har ingenting lofvat, som syster Beata jag . . . ha, ha, ha!

Hösten och vintern gingo fort nog, tyckte Mary, tack vare baron Melchers meddelanden, och våren började visa en aning om lif. Mary hade blifvit både förvånad och förskräckt en dag på vintern, då friherrinnan hade föreslagit henne att följa med till Strålglans. Fadern hade brummat, men slutligen gifvit sitt samtycke. Ulla hade suckat och sett mera menande ut än vanligt, och mamsell Larsson skrattade, pratade och profeterade. Men det befanns, att den lilla enkla flickan blef favorit i de högförnäma kretsarne; hennes naiva, träffande svar roade dem, och några misstag i fråga om etiketten begick hon nu

högst sällan. Följden blef, att hon rätt ofta var friherrinnans sällskap vid hennes besök hos de adliga grannfamiljerna.

I juni kommo grefve Z:s hem och gjorde ett besök vid Ekeborg. Den unga grefvinnan var ståtligare och förnämre än någonsin, språkade dock vänligt som förr med de underordnade, behandlade inspektoren och hans syster som gamla vänner, skämtade med »lilla Larsson», men visade en påfallande köld mot Mary. Friherrinnan blef ledsen. Ulla såg menande ut och strök sig öfver pannan, men mamsell Larsson märkte ingenting förstås; hon fjeskade, sprang, pratade och pjollrade som vanligt.

— Hör, lilla grefvinnan — sade Ulla en gång, en förtrolig stund, när Eleonores klädningar skulle förändras, Ulla sydde och grefvinnan ritade gubbar på bordet med hennes bästa sax — får jag fråga om en sak? — Hon såg oskyldig ut.

— Hvad då, säg? — svarade grefvinnan nonchalant

— Joo, grefvinnan var snäll och vänlig mot lilla Mary Richardsson förr, men nu tycks grefvinnan inte kunna riktigt med henne. Huru kommer det till?

— Mary Richardsson är en liten intrigant kokett unge, som ni alla hjälpts åt att skämma bort, mamma sjelf i främsta rummet — ljud svaret häftigt och bittert. — Det behöfs, att någon håller igen, och det tänker jag göra.

— Men, söta grefvinnan, hon behöfver nog skämmas bort en smula, stackars liten. Nog är det synd om henne med en sådan far och så ensam i verlden, det tycker baron också.

Eleonore sprätt till och gaf henne en skarp blick.

— Det vet jag visst; hon förstår minsann så bra att skylta med sin far och sin ensamhet och allt det der; det är minsann inte så farligt. Hvad min bror angår, så är han ett får, det har han alltid varit.

Grefvinnan gick ut med höguret hufvud och krökt läpp.

— Hå hå, ja ja, hur ska det här sluta? — sade Ulla och strök med handen öfver pannan.

Men om de andra voro ledsna, så var inte Mary det; hon var ond. Hon rätade på sig och såg Eleonore käckt i ögonen; hon hade ingenting att blygas öfver, tyckte hon. Om Malcolm och hon höllo af hvarandra, behöfde inte Eleonore se snedt på henne för det; det hade hon inte med att göra; hon vore inte deras förmyndare.

Friherrinnan såg med oro denna nya sida af hennes karakter; det skulle blifva »hårt mot hårdt», det insåg hon. På grefven var ingenting att hoppas; han gjorde, som hans fru ville.

På hösten fick grefvinnan Z. en liten son och var en lång tid ytterligt klen, så att hennes mor var hos henne större delen af november. Men vid jultiden började hon åter blifva sig lik, och på vintern skulle de tillbringa ett par månader i Stockholm. Grefven måste vara der som tjänstgörande hofmarskalk, och hans grefvinna hade tvekat mellan sin lille son och hufvudstadens nöjen, men omsider blef det beslutet, att Ulla skulle vara vid Kroneholm den tid grefven var borta, och mamsell Larsson skulle förestå inspektör Petterssons hus under tiden. Så var då allt ordnadt på bästa sätt.

TIONDE KAPITLET.

— Adrian, var god och flytta lampan en smula ... så der! Fäst diademmet bättre, Sophie ... nu är det bra! Är vagnen här?

— Nej, grefvinnan, inte än, klockan har inte slagit.

— Jaså. Är jag bra nu? Adrian, sitter inte de der perlorna snedt? Jaså inte? Nå ja, kanske jag stod snedt. Nåå, hvad säger du, Adrian?

— Du är förtjusande, min engel, alldeles förtjusande!

Det var i grefve Z:s salong i Stockholm. Grefvinnan stod framför en stor trymå, betraktande sig på alla sidor. De skulle på en stor fest hos en af ministrarne; siden, perlor och juveler strålade och blixtrade omkring den unga grefvinnan.

— Du har då alltid samma svar till reds, om också allting sutte bakfram — svarade hans grefvinna onådigt och knyckte på nacken.

— Och du har vänliga ord och leenden för alla, utom för din man — svarade grefven sorgset och såg på henne.

— Adrian, hvad kommer åt dig? Ska vi spela komedi, ska vi vara sentimentala? Det är ett något

illa valdt tillfälle — svarade grefvinnan sarkastiskt och böjde litet på locken vid venstra örat.

— Nej, visst inte, men om jag gör en anmärkning, så blir du ond, nej, ursäkta mig, *nervös* skulle jag säga, och om jag säger, att det är bra, så blir du *nervös*. Om jag är inne och pligtskyldigast står till tjänst, så blir du *nervös*, och om jag inte är närvarande, så blir du också *nervös*.

— Och om du bråkar så... — grefvinnan rynkade pannan och stampade till med sidenskon, men hastigt hejdade hon sig, gaf till ett litet skratt och sade i en helt annan ton: — Se så, min vän, brouilleries och trakasserier nyss före en fest, det passar inte. Och om domestikerna...

— Vagnen är här — rapporterade betjenten.

— Nå, Sophie, kappan försigtigt! Så der, nu förstörde du uppfästningen vid högra sidan, du *måste* verkligen taga dig till vara; kom ihåg, att också *mitt* tålmod har en gräns. Nå, huru blir det? Jaså, den var inte nere. Nå, Adrian, kommer du inte; nu går jag.

— Men, min vän, skall du inte draga igen kappan, du förkyler dig. Låt mig hjälpa dig!

— Nej, nej, låt bli för all del, du förstör alltsammans, släpp, hör du, den der rosen är så ömtålig. Nå, skall du inte sätta dig? Hvad du är långsam i afton, bästa Adrian!

— Jo, min söta vän, om jag bara hade någon plats, men...

— Så du bråkar! Kör, kusk!

Så ungefär lät det hvarje afton, endast med den skilnad, att grefven oftast teg, men ibland brast ho-

nom tålmodet, och han sjöng ut en smula, dock alltid med samma resultat: att han måste retirera i god ordning från slagfältet.

Eleonore var ännu alltid firad och fjesad i stora världen, men nöjd var hon inte. Pastor Rutströms ord: »Man dansar sig inte in i himmelriket, Eleonore» ljödo förunderligt starkt och klart för hennes själs öron och kunde aldrig fullt tystas ned. Ofta, när hon stod och smyckade sig till en fest, med perlor och juveler på den blottade barmen, flög den tanken som en blix genom hennes själ: »Hvad skulle Sven säga, om han såge mig nu?» Hon tyckte sig då se hans stora, sorgsna ögon förebrående hvila på sig, och då blef hon retligare och nyckfullare än vanligt.

Ibland tyckte grefven, att hon utmärkte den eller den kavaljeren och tillät honom att alltför öppet visa sin beundran, men om han någon gång gjorde en anmärkning derom eller mildt förebrådde sin hustru hennes oförsigtiga beteende, svarade hon kort och kallt: »Käre Adrian, nu är du enfaldigare än vanligt!» Derefter vände hon honom likgiltigt ryggen. Äfven efter den fest, som här är i fråga, var grefvinnan vid temligen onådigt humör.

— Sophie, akta juvelerna, du handterar dem så slarfvigt, som om de vore glasbitar. Gud, hvad du är kall om händerna! Sophie, jag tycker verkligen, att du borde tänka så mycket som att hålla dem varma, tilldess du skall hjälpa mig med afklädningen; verkligen högst tanklöst, Sophie. Grefvinnan ***creutz'* mamsell är alltid varm om händerna, hon. Flytta lampan, Sophie. Ser du inte, att den lyser midt i ögonen på mig. Godnatt, laga, att jag inte blir störd

i morgon; jag ringer, när du får komma in... Usch, hvad jag är trött och uttråkad; de här eviga festerna taga lifvet af mig, tror jag! Adrian, om du ville vara god och inte stirra på mig så der, det är högst enerverande. Är det något djupsinnigt tankearbete, som sysselsätter dig?

— Nej, bevars, jag ville bara anhålla att få veta, hvad kammarherre X. och du så ifrigt afhandlade. Då såg du verkligen inte trött ut, min vän — svarade grefven lugnt.

— Herre Gud, hvad du är tröttsam, käre Adrian! Han frågade efter Julie Strålgans, om du nödvändigt vill veta. För öfrigt kan du fråga honom sjelf; han kommer troligen hit på vår mottagning i morgon — fick han till svar.

Vid lunchen dagen derpå var grefvinnan något blidare stämd. När hennes man artigt kom emot henne, kysste hennes hand och frågade: »Huru är det med dig i dag, min engel?», fick han en nådig nick och ett småleende till svar.

— Åjo, tack, rätt bra. Min migrän talar jag inte om, den är min dagliga gäst på förmiddagarne. Kunde det någon gång vara tyst, så att jag kunde få en timmes lugn sömn, så vore det bättre, förstås, men det var aldrig att tänka på — svarade hon med tonen af en martyr.

— Blir du störd, min vän, det var bra ledsamt. Hvad säger du om att flytta din sängkammare?

— Låt oss inte tala om det der, bästa Adrian; det kan ju inte hjälpas — svarade hon afbrytande.
— Hon sjunger ju charmant, fröken Y., men herr Z.

är afskyvärd. Att ingen annan kan öfvertaga hans parti.

— Åja, ett och annat kunde väl anmärkas, men på det hela taget tyckte jag inte så illa om honom.

— Jaså, du gjorde inte det; då var det väl bra naturligtvis, en sådan kännare som du — skrattade hans grefvinna maliciöst.

Hennes migrän hindrade henne icke ifrån att äta med förvånande god aptit. Sedan företogs en promenad i vagn före middagen.

På aftonen, när den unga grefvinnan uppträdde som värdinna, elegant, behaglig och artig, var hon en fullkomlig afbild af sin mor, dock inte fullt så väcker, som friherrinnan S. var i sin glansperiod. Grefve Z. var som värd ytterst artig mot alla, men först och främst mot sin ståtliga grefvinna, som gaf honom ett nådigt småleende, ibland till och med ett smeksamt slag på axeln, när han fjeskade omkring »sin engel» och kysste hennes hand.

— Brita *stjernas toalett var charmant i går. Skada, att hon inte har figur att bära upp den — sade en.

— En liten gås — sade en annan.

— Tänk, att jag inte kan finna, att fröken K. är någon skönhet alls. Huru lyckades *hon* bli presenterad?

— Det var genom Rose L:s protektion, söta du.

— Åh, man hviskar åtskilligt om . . .

— Ja visst. Charmanta juveler, madame R. har.

— Jaa . . . juvelerna öfverglänsa henne sjelf.

— Kors, tycker ni, att de äro något att tala om?

Det har jag aldrig tänkt på. Men hvad sägs om grefve M:s entrée?

— Vet du, jag hade bref hemifrån i går — sade en dam till grefvinnan Z. — Min Sten har verkligen otur. Vår hyggelige pastor, som Sten just kallade... du känner honom, tror jag? Pastor Rutström, en utmärkt hyggelig ung man...

— Ja, han är son till kyrkoherden hemma. Hvad är det för otur med honom, lilla Emy? — sade grefvinnan med en lätt färgskiftning.

— Han har sjuknat så illa, nästan hopplöst, tros det. Han lär ha förkyllt sig på en embetsresa och sjuknat; man fruktar, att han ådragit sig galopperande lungsot.

Grefvinnan Z. för med handen öfver pannan; sedan sade hon heherskadt och med lugn sorgsenhet:

— Det vore synd om hans gamla föräldrar, men han har aldrig haft starkt bröst, tror jag. Ursäkta, bästa Emy, Adrian vill visst tala med mig... Hvad önskar du, min vän?

— En ny gäst önskar få en helsning af dig, min engel — sade hennes man och bjöd henne sin arm.

Grefvinnan mottog sin nye gäst med utsökt artighet, och snart var hon inne i ett spirituellt och lifligt samtal med flere af herrarne. Hon var rolig, pikant, originel; infallen korsade hvarandra; sällan hade man sett den unga grefvinnan så lifvad.

Och mottagningen fortfor, och grefvinnan var samma artiga värdinna hela aftonen, ehuru hon ibland knappast visste hvad hon sade. När de sista gästerna lemnade salongen, var hon nära att digna af trötthet.

— Huru skall jag få veta något mer om Sven?

— tänkte hon dag efter dag. — Jag ville så gerna, gerna se honom ännu en gång, men kanske att han redan är död. Ånej, det skulle ha stått i tidningarna. Ack, om jag bara visste!

Och så for hon från nöje till nöje och strålade i dyrbara toaletter, under det att hjertat led och trånade efter den ömhet och sympati, som hon var för stolt att begära af någon. Hon längtade hem till sin lille son; der var lugn och frid. Men moderspligter och modersrättigheter hade hon lemnat i legda händer. Kanske skulle barnet aldrig komma att älska henne.

Och så blef hemresan besluten; blott ett par dagar återstodo af deras vistande i hufvudstaden. På onsdagen skulle de vara med på en stor fest och sedan på torsdagsaftonen resa med jernvägen hem. På tisdagsaftonen skulle de vara i ro. Eleonore hade afstyrkt ett teaterbesök och satt med sin man i salongen, halfsofvande öfver ett planschverk, som nyss kommit hem. Då kom betjenten som vanligt in med bref och tidningar på en silfverbricka. Eleonore ögnade ifrigt på utanskrifterna; det gjorde hon hvarje gång ett bref bars in med en instinktartad känsla af att någon underrättelse skulle komma om hennes sjuke barndomsvän. Grefven hade flere bref att studera, och som det ej var hans starka sida att läsa andras stil, hade han full sysselsättning och gaf ej akt på de skiftande rörelserna i sin hustrus ansigte.

Flere bref skötos å sido, men slutligen spratt hon till och var nära att gifva till ett anskri. Det var ett bref med Hannas stil på utanskriften, och hon kände så väl igen den litet stela, karakteristiska pikturen,

som hon så många, många gånger sett. Förr hade Hanna och hon korresponderat flitigt, men sedan den förra blef fru Bergström och den senare grefvinna v. Z., hade brefvexlingen upphört af sig sjelf.

Nu slet hon upp kuvertet; brevet var kort, litet stelt och främmande skrivet, så olikt Hannas förra originella, roliga skrifsätt. Hon talade om att hennes bror låg i galopperande lungsot och troligen icke hade många dagar kvar; hon hade velat underrätta Eleonore derom, ty Sven hade flere gånger uttalat sin längtan efter henne och sin önskan att få säga henne ett afskedsord. Nu förstod nog Hanna, skref hon, att Eleonore icke skulle kunna uppfylla hans önskan, men hon hade ansett för sin pligt att göra hvad på henne ankom. Hon bad Eleonore förlåta, att hon störde och oroade henne, men all tvekan måste vika vid ett sådant tillfälle som detta.

Dessa sista ord sårade Eleonore djupt, så mycket mer som hon insåg, att de voro berättigade. Hon tyckte nästan, att det var grymt af Hanna, men rättvist var det, och Hanna Rutström visade sig alltid, som hon var; Eleonore kände henne ju så väl.

— Adrian, jag har fått bref från Hanna. Sven ligger på sitt yttersta och längtar efter mig; jag måste resa med natt-tåget. — Hon hade rest sig upp och stod framför sin man, ytterligt blek, med skälfvande läppar och glänsande ögon.

— Sven och Hanna och natt-tåget? Hvad i all verlden säger du, min vän? Sven och Hanna? — Han såg upp från sin inspektors bref och letade förvirrad i minnet efter de båda namnen.

— Ja, pastor Rutström; mins du inte honom? —

utbrast hon otåligt. — Han är döende, hör du, och längtar efter mig.

— Vi kunna inte resa med natt-tåget, min vän. Du vet ju, att jag är upptagen af tjenstgöring i morgon. Jag brukar, så vidt möjligt är, uppfylla alla dina önsknningar och nycker, min engel, det vet du, men detta är omöjligt. Nog inser *du*, att det inte är passande för grefvinnan v. Z. att resa ensam nattetid med sin kammarjungfru, alldeles som en äfventyrerska.

— Adrian, neka mig inte detta! — Hon lade sin hand på hans axel och såg på honom med tårfyllda ögon. — Sophie får packa och resa med sakerna hem; sedan kommer jag direkte ifrån —torp.

— Skulle du resa utan Sophie också? Och ministerns bal, som just blir säsongens glanspunkt och för hvilken vi uppskjutit vår hemresa?

— Säsongens glanspunkt försvinner inför dödens majestät. Adrian, jag *måste* resa just nu, jag *måste* taga afsked af Sven, jag *kan* ej annat!

Grefven hade äfven rest sig upp och såg skarpt på sin hustru.

— Ah, nu förstår jag — utropade han och slog sig för pannan — jag har varit blind eller galen, hvilketdera vet jag inte, möjligen båda delarne.

Grefvinnan stod der nu lugn och bestämd.

— Säg, att du gillar min resa, och ställ inte till någon skandal, Adrian; jag reser i alla händelser — sade hon.

— Svara mig uppriktigt på en fråga, Eleonore Om det vore fru Bergström, som vore sjuk, skulle du då vilja resa ensam midt i natten och utsätta dig för

de obehag, som blir en naturlig följd af ditt förhastade och excentriska tillvägagående?

— Var god och inte besvära dig med några frågor. Hanna skulle aldrig hafva... längtat efter mig.

Grefven log satiriskt.

— En rätt naiv bekännelse inför din man, min vän. — Han gick fram till henne och ville fatta hennes hand. — Eleonore — sade han i förändrad ton — återtag ditt beslut, och dröj åtminstone, tilldess jag kan följa dig; jag ber dig derom för bådas vår skull.

— Nej, och tusen gånger nej — utropade hon stolt och bittert — mitt beslut är fattadt. — Hon ville slita sig ifrån honom.

— Och mitt också, jag ger aldrig mitt samtycke. — Han höll sin hand om hennes handled hårdt, som ett skrufstäd.

— Adrian, är du galen, du gör mig illa; släpp mig — ropade hon och stampade i golfvet.

— Lofvar du att inte resa? — Han var likblek, och läpparne voro hårdt sammanpressade.

— Nej, det lofvar jag aldrig! — Hon slet sig med ett kraftigt tag ifrån honom och tryckte på knappen i ringledningen. — Hvad är klockan, Sophie? — frågade hon den inträdande tjänsteanden.

— Sju, nyss slagen, grefvinnan — svarade denna förvånad.

— Säg till om ekipaget till klockan... jag reser till jernvägsstationen. Sedan gör du dig i ordning och far hem till Kroneholm om torsdag, jag kommer direkte dit. Grefven följer med hem på ett kort besök, som du vet.

— Skall jag inte följa grefvinnan? Skall grefvinnan resa alldeles ensam? — frågade flickan alldeles förbryllad.

— Ja.

— Och inte Lundholm heller?

— Inga frågor, Sophie; gör, som jag sagt.

— Men Lundholm skall väl med till station och köpa biljett och skaffa kupé, som passar, och så'n't der?

— Jag följer grefvinnan sjelf, ingen mer behöfs — sade grefven kortare och stoltare, än han någonsin brukade tilltala sina tjenare — gör, som din matmor befalt, Sophie.

— Nu är det väl alldeles på tok; hon måtte väl inte tänka resa ifrån honom, stackare, heller — sade Sophie rådlös, när hon kom ut — men det kan hon väl inte för lille Stens skull, annars så... Hon är aldrig för god mot den snälle grefven.

Det blef tyst i rummet, sedan Sophie gått. Eleonore tycktes helt och hållet vara upptagen af sina egna tankar, och man skulle kunnat tro, att hon glömt sin mans närvaro, om inte en mörk, vredgad blick ibland sökt hans. Grefven följde hennes minsta rörelse, der hon gick fram och åter orolig, med glödande kinder. »O, måtte jag bara inte komma för sent!» var den aggande tanke, som jagade blodet till och ifrån hennes kinder i vexlande skiftning. Hon såg upp och mötte sin mans mörka, allvarliga blick.

— Vill du mig något? — sade hon kort och snäsigt.

— Hvad jag vill har du tydligt nog visat, att du inte fäster dig vid — svarade han dystert, men tillade

med eftertryck: — jag trodde verkligen, att *du* kunde ha något att säga *mig*.

— Nej, det har jag inte; ditt brutala uppförande nyss är inte värdt annat än mitt förakt, men *det* har jag möjligen att säga, att efter en sådan scen visar du mig allt för stor artighet, då du följer mig till stationen; det skulle jag helst undanbe mig.

— Det är verkligen inte af artighet; i det fallet kan du vara lugn — svarade grefven — det är för att så mycket som möjligt bevara skenet inför världen.

Eleonore såg på honom med spotsk krökt läpp utan att svara ett ord; derefter lemnade hon rummet och stannade den stund, som ännu var qvar till afresan, i sina enskilda rum.

Klockan 7,35 reste grefvens under tystnad ned till stationen. Grefven frågade blott:

— När tänker du resa hem? Jag kanske borde veta det ändå.

— Jag är troligen hemma förr än du; jag längtar efter lille Sten — rösten skälfde af inre rörelse; grefven började nästan hoppas ett närmande, men det uteblef. Om ett ögonblick satt hon lika stel, tyst och oåtkomlig som förut.

Då tåget var färdigt att sätta sig i rörelse, sade grefven:

— Du behöver inte frukta att få något sällskap, Eleonore; jag har tagit vagnen ensam för din räkning; jag förmodar, att du helst vill ha det så. Adjö, var rädd om dig för *lille Stens skull*.

Nu först smälte isskorpan kring hustruns hjerta; hon kände, att hon inte gjorde sig förtjent af denna finkänsliga omtänksamhet.

Hon räckte honom handen och sade vänligt:

— Tack, gode Adrian. Svep pelsen bättre om dig, det är kallt.

Tåget satte sig i gång. Hon vinkade och nickade åt honom, men han vände sig om och gick. Då sjönk hon ned på den mjuka resårsoffan och föll i hysterisk gråt. Hela den skärande disharmonien inom henne reste sig med våldsamt, aggande makt till strid, men de goda makterna måste åter gifva vika, och vid nästa station satt hon lika stel och förnäm som förut.

— Befaller grefvinnan något? — frågade konduktörerna förvånadfullt vid vagnsdörren.

Hon böjde med nedlåtande artighet på hufvudet. Nej tack, hon ville ingenting alls.

Klockan tio följande förmiddag stannade en liten enkel trilla vid den tarfliga komministersgården, Sven Rutströms boställe. Grefvinnan v. Z. måste färdas två mil på detta sätt; hon kunde icke få något bekvämare åkdon.

— Lefver han? — Detta var hennes första fråga, när Hanna slöt henne i sin famn och sade:

— Gud välsigne dig för att du kom! Ja, han lefver och har hela tiden varit säker om att du skulle komma. Nu, när det åkte, sade han blott: »Hanna, gå ut och ta emot Eleonore.»

— Så underbart! Får jag se honom genast?

— Pastorn säger, att grefvinnan skall ha något varmt och stärkande, innan hon kommer in — hel-sade sjuksköterskan, som kom ut ur hans rum.

Hans önskan uppfylldes; grefvinnan Z. skulle kunnat göra hvad som helst i detta ögonblick.

Ett stilla leende, fullt af ousäglig frid och glädje,

helsade henne vid inträdet till den sjuke, och de stora, glänsande ögonen, större än någonsin, strålade emot henne.

— Eleonore — hviskade han mildt — jag visste, att du skulle komma; jag visste, att du ville uppfylla min sista önskan. Sätt dig här hos mig.

Alla formaliteter voro borta; han tänkte inte på att benämna henne med något annat än det förtroliga du.

— O, Sven, dyre Sven, skulle jag återfinna dig så! — Hon låg på knä vid sängen och hade slutit hans magra, genomskinliga hand i båda sina.

— Ja, älskade Eleonore, jag står nu vid den stora skiljovägen mellan tid och evighet, men jag känner ingen dödsfruktan, oaktadt jag är en så arm, eländig syndare; jag hvilat på klippan Kristus. O, att också du hvilade der!

— Om någon kan lugn gå döden till mötes, så bör det väl vara du, Sven, som varit så god, så ädel, så kärleksfull.

— Tala inte så der, Eleonore. Om du håller af mig, så tala inte så och skym bort min herre Kristus för mig. — Han låg tyst en stund; derefter såg han upp med en strålände blick och sade: — Om du visste, huru saligt det är att få somna in i Jesu namn, så trygg som barnet i modersfammen, och det får jag, det *får* jag, fast jag varit en så dålig förvaltare af min herres pund.

Eleonore gömde ansigtet i täcket och grät tyst.

Sven låg med slutna ögon; han hade han talat sig trött; bröstet flämtade; han hostade imellanåt hårdt och skarpt.

— Är Hanna här? — hviskade han. — Jag vill sitta.

— Ingen mer än jag är här; jag skall hjälpa dig — svarade Eleonore och reste sig upp.

— Du orkar inte. — Han smålog. — Hanna brukar resa upp kuddarne och stöda sig mot dem, med mitt hufvud mot sitt bröst.

— Är det bra nu, dyre Sven? Så der, stöd dig bättre mot mig — hviskade Eleonore ömt.

— Ack, om jag finge dö just nu — hviskade den sjuke och log stilla — men det vore för mycken nåd. — Han slöt ögonen. — Nu är Eleonore trött — hviskade han om en stund.

— Inte alls, det försäkrar jag.

— Ack, det käns så skönt; bröstet är så lätt! Så god grefve Adrian var, som lät dig resa! Samtyckte han genast?

— Nej, Sven, han samtyckte inte alls; jag reste ändå — svarade hon bäfvande.

— Då skulle du inte ha rest; det var mycket, mycket illa. Är du lycklig? Svvara mig uppriktigt, Eleonore!

— Nej, jag känner mig mycket olycklig, ibland åtminstone.

— Är disharmoni imellan er då, säg?

— Jag fruktar, att jag måste säga ja — hviskade hon halft motvilligt.

— Då är det ovilkorligen ditt fel. Grefven är god och välvillig, han vill nog göra sin hustru lycklig. Du är nyckfull och fordrande; du sårar honom och stöter honom ifrån dig, jag vet det jag känner dig ju så väl. Och ändå, ändå . . . o, hvad jag älskat

dig, hvad du ännu är mig kär! Nu vågar jag säga det utan synd. Du har varit min enda kärlek.

Eleonore svarade ingenting; hon smekte ömt hans panna med sin lediga hand; sedan böjde hon sig ned och kysste bort tåren, som ur hennes öga fallit derpå.

— Tack, älskade Eleonore, du gör mina sista stunder mycket lyckliga. Lägg mig ned nu så der. — Han såg på henne med ett lycksaligt leende och låg sedan länge stilla och tyst.

— Huru är det? Sofver han? — hviskade Hanna i dörren.

— Jag vet inte; han har suttit en stund och talat rätt mycket, han är nog mycket matt nu — fick hon till svar.

— Och du har hjälpt honom? — Hanna såg på henne.

— Aek ja, låt mig sitta här — bad Eleonore.

Hanna nickade och slöt dörren till hälften.

Om en stund slog den sjuke upp ögonen.

— Eleonore, lofva mig att försöka bli en god, kärleksfull hustru — hviskade han.

— Jag lofvar inte att bli det, men att *försöka* lofvar jag, för din skull, Sven.

— För *min* skull, det var ett bräckligt löfte. — Han log svagt. — Lofva då äfven för min skull att söka Herren i ordet och bönen.

— Jag vill försöka.

— Tack. Det ligger en liten bibel der, som jag ofta läst i; nu behöfver jag den inte mer. Tag den och läs i den ibland. Då kanske du mins mig. Nu är jag så trött; gå ut och hvil äfven du. Jag är ledsen för grefvens skull; du måste snart resa hem,

helsa honom från mig och bed honom förlåta . . . men jag vill se dig, innan du far.

— Allt skall bli godt, jag lofvar dig det.

— Tack.

Eleonore vakade en stor del af natten. Sven var ytterligt svag och talade ingenting. Blott ett par gånger förde hon en tésked vin och vatten till hans läppar, hvilket han läppjade på. Mot morgonen slog han upp ögonen och hviskade:

— Har hon rest?

— Nej, men hon reser snart. Vill du se henne?

— frågade Hanna.

— Ja.

Eleonore låg åter på knä vid sängen med hans hand sluten i sina.

— Jag känner, att det lider, krafterna aftaga allt mer — hviskade han. — Älskade Eleonore, blif en god syster för Mary, det förtjenar hon, och blif framför allt en öm hustru.

— Jag vill försöka.

— Ack, om du visste, huru saligt . . . saligt . . . det är . . . att höra Herren till. Böj dig ned så der.

Han lade sina händer på hennes hufvud och sade med klar, tydlig stämma:

— Vår herre Jesu Kristi nåd och frid vare med och öfver dig. Amen.

Hon böjde sig gråtande ned öfver de välsignande händerna, som matt sjunkit ned på täcket, och kysste dem; derefter reste hon sig och gick snyftande till dörren. Der vände hon sig om och såg ännu en gång mot sängen, der han låg. Han öppnade de slutna ögonlocken och log emot henne för sista gången.

Dagen derpå dog han. Prosten och prostinnan kommo strax efter Eleonores afresa. Han hade blott talat några afbrutna, tröstefulla ord till dem, skref prosten till Eleonore, och fullkomligt redig i det sista, stilla och utan dödskamp slumrat in i sin mors armar.

Den alltid omtänksamma Hanna hade anskaffat en bekväm resvagn åt den unga grefvinnan, och uttröttad, som hon var, hade hon genast somnat och först vaknat vid ankomsten till jernvägsstationen. Vid middagstiden kom hon hem till sitt ståtliga landtgod; hennes man hade telefonerat om hennes ankomst, så att allt var i ordning till hennes emottagande. Nu var hon åter grefvinnan v. Z., hvars minsta ynk åtluddes af alla dessa tjensteandar, som svärmade omkring i huset, likt myggor i solen. De tyckte sig dock märka något mildt och dämpadt i hela sin matmoders uppträdande, något . . . de visste ej rätta benämningen därför, men något både behagligt och ovanligt var det; generös och frikostig, ibland vänlig, hade hon nog varit förr, men aldrig sådan som nu.

Till barakammaren skyndade hon genast. Gossen låg i sin ammas knä, sprattlande, jollrande och skrattande; hon tog honom i sina armar och öfverhöljde honom med kyssar och smekningar. Ack, skulle han blifva föreningsbandet mellan föräldrarne?

Hon gick igenom hela den eleganta våningen, rum ifrån rum. All denna lyx, hvad var väl den, när dödens allvar stod för ögonen! En såpbubbla, som barnet jublande blåser mot solen, fröjdande sig åt de skiftande ljusreflexerna, tilldess den i nästa ögonblick är försvunnen.

Dagen derpå kom grefven hem. Betjeningen mottog honom nigande och bugande, glad att få en vänlig nick och ett leende. Men grefven såg sorgsen ut; dock var han lika vänlig som vanligt och hade ett uppmuntrande ord att säga åt de äldsta.

— God dag, mina vänner, hur har ni det här nu då? Inspektör — han skakade hand med honom — roligt att se er kry och rask. Nå, huru lever världen med dig, gamle Petter? Gikten är besvärlig . . . tror nog det. Och gamla Malena se'n — han klappade henne på axeln — här har hon mig nu igen.

Eleonore mötte honom i dörren.

— Välkommen hem, Adrian — sade hon vänligt och räckte honom båda sina händer.

Grefven såg på henne så skarpt, som hans vänliga blå ögon kunde; hon slog ned sina. Men greve Z. glömde aldrig att vara gentleman. Nu stodo dessutom Ulla, betjenten och kammarjungfrun helt nära; han förde artigt sin grefvinnas händer till sina läppar och kysste dem pligtskyldigast.

— Tack, min vän — sade han — Lundholm, tag det här. Nå, huru mår lille Sten?

— Alldeles förträffligt. Han är tjock och fet som en liten korf; hon ser också så kärnfrisk ut, amman. Kom in och se på honom.

Hon gick före honom in i barnkammaren. Gossen låg i sin af siden och spetsar fyllda bädd i lugn, djup sömn.

— Ni kan få gå ut en stund, madam Olsson — sade grefvinnan till amman — jag ser sjelf efter gossen.

— Ja, men si ätter om han vaknar, för ä ja' inte

då te' stäss så skriker han allt redigt, för då ä han fälle hungrig som en varg — sade madamen morskt, i det hon gick.

Grefven böjde sig ned öfver barnet och rörde helt lätt vid dess kind med sitt finger.

— Liten rosenkind — sade han.

— Hvad han är söt der han ligger! Är han inte, Adrian? — sade Eleonore mildt.

— Jo visst... stackars liten — svarade fadern sorgset och bittert — men lifvet, som ligger framför honom med sin innebörd af falskhet, köld och lögn, kan nog bleka kindens rosor och låta det varma hjertat stelna till is.

Eleonore såg ned och bet sig i läppen; det var så svårt att inte svara häftigt och ovänligt, men hon hade lofvat. Om en stund såg hon upp och gick fram till sin man, der han satt.

— Adrian, du är ond på mig — sade hon och lade sin hand på hans axel.

— Ond, det är ett obehagligt ord, Eleonore, men om jag nu också skulle vara sårad och ledsen, hvad bryr du dig om det! Jag har inte stora, granna, talande ögon och ljust, vackert helskägg; jag har inte en mjuk, musikalisk stämma och heter inte Sven.

— Adrian, det fins inte några sådana ögon mer eller en sådan stämma, som du talade om. Sven Rutström är död, han dog i går morgse; jag hade bref från prosten i dag — svarade hon stilla och allvarligt.

— Jaså, han är död — sade grefven eftersinnande — men du hann dock dit, som han önskade.

— Ja, Adrian, det gjorde jag. O, om du visste, huru skönt det var vid hans dödsbädd! Den som kunde

dö som han, men sådan kan jag aldrig bli — sade Eleonore entusiastiskt.

— Nej, det är mycket troligt.

— Han blef så ledsen, när han fick höra, att jag rest emot din vilja — sade hon rodnande och tveksamt — och bad, att du ... skulle ... förlåta. Vill du det?

Orden hade svårt att bana sig väg öfver de stolta läpparne, så ovana att uttrycka sig så. Grefven tog en af hennes händer i sina och sade mildt:

— Äfven jag förgick mig mot dig; jag ångrar det nu; ingen seger vinnes på det sättet. Men erkänn nu, att du älskade Sven Rutström, Eleonore.

— Jag erkänner ingenting, blott att jag hoppas, att minnet af min barndomsväns lif och död skall inverka förädlande på hela mitt lif. Du skall inte behöfva oroa dig öfver denna resa. Med Guds hjälp skall ett nytt, bättre skede af vårt lif börja nu, Adrian — svarade hon allvarligt.

— Så frågar jag då inte mer, men hoppas på ditt löfte, min Eleonore — sade grefven rörd och tryckte henne till sitt hjerta.

— Lille Sten och Sven Rutströms bibel skola hjälpa mig — sade hon stilla. — Ser du, den här läste han så mycket i och här äro understrykningar och anteckningar i marginalen, säkert mycket värdefulla. — Hon visade honom boken.

* * *

Eleonore höll ord; hon kämpade en ärlig kamp med sin stolthet nyckfullhet och sjelfviskhet. Om hon ibland besegrad och ej segrande gick ur striden,

hvad mer? Vid hvarje sådant nederlag fingo hennes stolthet och egenkärlek en svår stöt, och hon gaf sig åter i striden med en ny erfarenhet och mera ödmjukhet för hvarje gång. Om hennes äktenskap än aldrig i djupare mening kunde kallas lyckligt, om än en innerligare sympati saknades mellan de båda makarne, så lärde hon sig dock så småningom att hålla af och värdera sin man, som med outtröttligt tålamod fördrog de mulnare stunderna under deras sammanlefnad och var tacksam för hvarje den minsta ljusglimt.

En nervös verksamhetsifver grep henne den första tiden efter barndomsvännens död: hon sydde småkläder åt godsets barn, tog hem religiösa skrifter att dela ut ibland folket, besökte de sjuka, läste och samtalade med dem. Om äfven denna ifver så småningom aftogs så fortför hon dock alltid att vara sina underhafvandes stöd och hjälp, i ordets fullaste mening »deras grefvinna». Värst var det för henne att öfvervinna sin motvilja mot Marys införande i hennes familj, men äfven i detta fall stred hon tappert och vann seger.

Med få ord, ett arbete till förädling började från ofvan nämnda dag försiggå hos den unga grefvinnan, ett sådant förnyelseverk som om våren, när drifvan smälter och de milda solstrålarne väcka den slumrande brodden till lif.

ELFTE KAPITLET.

De två åren, som baron Malcolm lofvat att vara borta, voro förflutna. Marys tjugonde födelsedag hade firats, och unge baron väntades hem; i sitt sista bref till sin mor hade han bestämt sin hemkomst till den lördag, som nu var inne. Mary satt i sin blifvande svärmors salong, iklädd en elegant hemtoalett af moder-naste snitt; hennes ögon strålade, hennes kinder glödde, vagnen kunde ju komma när som helst. Hon hade så gerna velat vara klädd i en sådan der enkel dräkt, i hvilken Malcolm så väl kände igen henne, men det hade inte hennes far tillåtit. Den gamle mannen var sig inte lik mer, sedan han fått se, att de ungas kärlek var djup och allvarlig; han var inte häftig och oersonlig mer, utan tycktes hafva fattat sitt beslut, bestämdt och obevekligt.

— Malcolm tar mitt barn ifrån mig, det kan inte hjälpas — sade han resigneradt — och han skall inte behöfva skämmas för henne och inte för sin svärfar heller.

De sista orden uttalades doft och besynnerligt; de skulle hafva skrämt Mary, om hon inte varit så utslutande upptagen af tanken på sin lycka, men fru Eriesson runkade på hufvudet, då hon hörde honom

tala så. Ulla var hans homme d'affaires; han kunde aldrig få sin dotter tillräckligt dyrbart och elegant utstyrd. På penningar sparades icke. Han hade fullständigt redogjort för friherrinnan om sin ekonomiska ställning, och hon hade häpnat öfver de oerhörda rikedomar han under sin vistelse utomlands förvärfvat. Han hade först gifvit sig ut som kroppsarbetare och genom kroppens öfveranstängning tyckt sig finna någon lisa för sin marterade själ och sedan stigit allt mer och mer.

— Vid det Richardssonska namnet och rikedomarne häftar ingen fläck; de äro ärliga och redbara — sade han med dystert allvar. När Mary gick ned till Ekeborg denna dag för att taga emot Malcolm, hade han blott sagt: — I morgon vill jag helsa på honom; i dag vill jag vara i fred; säg honom det.

— O, nu kommer vagnen i allén — utropade Mary och flög upp från stolen, der hon satt — jag tror jag dör af glädje. — Hon tog ett högt skutt och slog derefter armarne om friherrinnans hals.

— Det vore bedröfligt, mitt barn — sade friherrinnan småleende och strök smekande öfver hennes hår.

— Sitter rosen bra i hårbucklan der, älskade lilla mor? Har jag åldrats och ser gammal och ful ut, säg? . . . Ah, se der är vagnen!

Som en hvirfvelvind flög hon ut genom dörren, och i nästa ögonblick hvilade hon i sin Malcolms armar.

Några förhållningsregler om det passande hade friherrinnan icke ansett skäl att utfärda i dag. Kusken

log i sitt skägg, der han satt på kuskbocken, och i fönstren var det ingen brist på hufvuden.

När den första förtjusningen var öfver och Malcolm förtärt en ansenlig portion té med rån och andra småbröd, som mamsell Larsson »med blygsam sjelfförtröstan» ansåg vara mönstergilla, frågade han:

— Nå, hvad säger din far, Mary? Får jag helsa på honom i afton?

— Nej, inte i afton, men i morgon, har han sagt. Vet du, att pappa är så snäll och medgörlig nu så, och så rädd, att jag inte skall bli tillräckligt elegant utstyrd. Är det inte lustigt, säg? Jag har fått så mycket nytt och vackert så... sidenklädningar med så långa, långa släp så... så här långa... och så mycket så. Åja, du skall allt få se. Och mamma — hon rodnade och sade förklarande: — Jag får säga så; hon tycker, att jag har mycket mera takt och hållning, än jag har haft, eller huru?

— Ja, min lilla vän, det tycker jag visst det.

— Du sitter så tyst elaka Malcolm. Är du inte glad, säg?

— Åjo, litet; jag kom att sitta och se på dig händelsevis — svarade han småleende och med en förtjust blick.

— Tycker du, att jag har blifvit gammal och ful, säg?

Malcolm skrattade godt.

— Jaså, min lilla skogsfogel; min enkla nyponblomma har lärt sig att bli kokett och tigga beröm — sade han skälmaktigt — Jo, jo, man gör framsteg.

— Usch, så stygg du är! Men nu har du väl

vant dig af med att sitta och gäspa och vara sömnig, eller hur?

— Nej då, visst inte, det får du vänja mig af med — fick hon till svar, och han höll handen för munnen.

— Åja, nog får jag arbete med dig alltid — svarade hon suckande och satte munnen i strut.

Men när de skildes åt om aftonen, hviskade hon till honom:

— Glöm inte att tacka God för vår lycka, Malcolm.

Följande dag, när Malcolm kom in till herr Richardsson, vexlade de ett kraftigt handslag med hvarandra.

— Nu är jag här för att fordra infriandet af ert löfte, herr Richardsson — sade Malcolm. — Vill ni nu skänka mig er dotters hand? Jag vet nog, att jag inte är värdig en sådan skatt, men vid Gud jag skall göra allt för hennes lycka.

— Inga fraser, Malcolm, det tål jag inte. Om jag vill? — han log dystert — Det lär väl göra föga till saken, men . . . tag henne ifrån mig då, efter så skall vara; ni ha mitt samtycke barn.

Han sköt Mary sakta emot Malcolm.

— Och din välsignelse, älskade pappa — hviskade hon.

— Min välsignelse! Du vet inte hvad du begär, flicka, den kunde lätt bli till . . . — Han hejdade sig och sade: — Mätte din Gud, min älskling, välsigna er! — Han slöt Mary i sin famn och kysste hennes panna; med Malcolm skakade han åter hand och såg

skarpt på honom: — Hvad är Beate Jaqueline? Kommer inte hon hit?

— Här är hon! — Mary flög i hennes famn.

Och nu kom äfven fru Ericsson in; ringarne vexlades, moster Greta bjöd på tårter, som kunde täfla med sjelfva mamsell Larssons, och herr Richardsson tog fram en butelj den utsöktaste champagne, som nästan tömdes. Gubben talade några kärnfulla ord till de unga och försökte vara lugn och glad, men de sågo, att det plågade honom, då de sysselsatte sig med hvarandra, och afhöll sig med finkänslig grannlaghet så mycket som möjligt att göra det, då han var närvarande. Friherrinnan, understödd af de andra, fick sin gamle vän att tala om sina resor, och då blef han alltid lifvad och intressant.

— Kom upp till mig i morgon, Malcolm — sade han vid afskedet — jag har skrifvit en fullständig uppgift på min ekonomiska ställning, som jag vill lemna dig, så att du ser, att Mary inte är medellös vid min död.

— Det bryr jag mig så litet om, min far — svarade Malcolm — det är Mary jag älskar och inte hennes rikedomar. Vi skola hoppas, att ni ännu får lefva många år och sjelf använda dem. Låt saken hvila så länge.

Gubben såg skarpt på honom med sina genomträngande ögon.

— Jag vill försöka att tro dig — sade han — men det är i alla fall min vilja, att du skall känna min ställning. Hundra tusen kan du få lyfta, när du vill; det är Marys hemgift.

— Jag skall försöka att förvalta dem samvets-

grant för Marys räkning — svarade baron Malcolm allvarsamt — men nu är det *min* önskan, att dessa penningar uteslutande blifva *hennes* egendom, utan rättighet för mig att använda dem. Endast på detta vilkor tar jag emot dem.

— Du är en man, Malcolm, och jag högaktar dig. — Gubben gick en stund tankfull fram och åter öfver golvet. — Är det därför, att det är *mina* penningar, som du inte vill ha del i dem? Men det här är Richardssonska penningar; vid *dem* låder ingen fläck. — Han såg förvirrad ut.

— Vid Gud och min kärlek till Mary, ingen sådan tanke har någonsin fått insteg hos mig — sade Malcolm lungt. — Försök att förjaga de der orimliga gril-lerna ur ert hufvudet. Det var uteslutande Marys fördel jag tänkte på, det kan jag försäkra.

Herr Richardsson klappade honom på axeln så kraftigt, att en svagare man än Malcolm skulle haft svårt att finna sig dervid.

— Nå, då är det ju bra, min gosse; fäst dig inte vid mina underliga idéer, jag kan inte hjälpa dem — sade han suckande. — Gå hem till din mor med barnet nu; jag vill vara ensam . . . Ack, jag är så ensam, och olycklig; han har tagit mitt barn ifrån mig — jämrade han sig, när han blef ensam och vred de stora, magra händerna — och framför mig ligger det stora intet, det stora, hopplösa intet, eller också . . . *evigheten*.

Han ryste och höll händerna för ögonen.

Tiden förflöt som en ljuf dröm för de båda tro-lofvade. Ett kort besök gjorde Malcolm hos sin syster och svåger, men oaktadt hon arbetade med sig

sjelf, kunde inte grefvinnan Z. hindra, att det låg en viss förnäm öfverlägsenhet, som retade baron Malcolm i hennes sätt att tala om hans nyss ingångna eller rättare sagdt erkända förbindelse; hans besök blef därför ganska kort. Han måste hem och »landtbruka», sade han, och visa inspektorn, att han inte var så bortkommen, som gubben trodde. Och verkligen blef denne gamle praktikus gladt öfverraskad och berättade för baron Melcher, då han besökte Ekeborg, »att det såg ut att bli en riktig karl af unge baron». Finge han nu ha honom under sin ledning ett par år, så kunde gubben trygt lägga ned kommandostafven och inte frukta, att hans unge herre skulle bli kuggad af en ung spoling, som inte förstod mera af landtbruk än att begagna grofstöflar och halmhatt med breda brätten.

Mary snodde och for i kök och skafferi, krånglade med handkammarnyckeln, frågade, ville försöka och gjorde både mamsell Larsson och mamsell Mari alldeles yra i hufvudet. Men hon var så glad och söt, talade så förståndigt om att skulle hon också inte sjelf precis behöfva lägga hand vid göromålen, så ville hon dock hafva reda på och kunna säga, huru hon ville hafva det, så att de båda husregentinorna blefvo alldeles intagna af henne.

Det hade varit en envis strid mellan friherrinnan och de båda unga. Hon ville hafva sitt eget hushåll, hvilket de äfven ville, och låta inreda en vacker våning åt sig i en flygelbyggning, hvilket de deremot alls icke ville. Enligt deras önskan skulle friherrinnan sitta ostörd och de unga i stället slå upp sina bopålar i flygeln. Omsider segrade friherrinnan, då

hon bestämdt förklarade, att hon på inga villkor tänkte gifva med sig. Hennes nya hem var också ett mönster af smak och elegans, så att de unga började känna sig lugna för att hon skulle komma att trivas.

— Det är ändå förfärligt, det är riktigt *otäckt*, att mamma skall flytta undan för oss — sade Mary bekymrad.

Friherrinnan skrattade godt.

— Min lilla vän, att begagna till sommarnöje tycker jag verkligen, att det här kan duga; du vet ju i alla fall, att Stockholm kommer att bli mitt egentliga hem. Det har alltid varit min tanke att bosätta mig der, när mina barn skulle komma att etablera sig.

Bröllopet stod i november, men derom m. fl. saker underrättar bäst följande bref från mamsell Larsson till hennes bror.

»Tjära bror Nicodemus!

Järtlit tak för ditt bref som kämm mig tillhanda i går; du har sjalmant stil tycker fririnnan, men baron säger att den sir så stingerat ut, men dä vet jag inte va de er, ja fråga Ulla men hon bara skratta, kaanse viste hon de inte skälv. Härskappet, både di unga och min fririnna, ha rest, först te diplomatens, va' han ska kallas, de kan ja allri lära mej, och sedan te grefve Z:s å sen så reser min fririnna opp te Ståkölm före jul men barons hafver bedit henne så järtlit så hon reser inte för än på dä nya året, så åt nu ä jag frihäre så åt nu fattar jag penan för att avertera dej om allt som här hafver tilldragit sig, både bröllop och kristning som stog ve prostgården, för derasses dåter fru Bergström feck en flecka som va mycke sjuk, men nu är hon frisk igen och resit hem till sin man.

Men min fririnnas humör va allt litet nerföset hela tiden före bröllope å dä tyckte Ulla mä för hon var ryslitt svår te å göra te lags å ja vet å jag hafver bjutt till me althop å glassen å krokan vart ryslitt rara, fast glassen smalt lite i värmen å de kunde ja inte förhindra å de tyckte Ulla mä för resten, allthop var bra å ingenting misslyckas så när som på fettet till kuskarnes tårta som skaterna å opp, di otäckena, men unga fririnnan är som en ängel å baron är så förtjust som åm han vore i schunde himmelen å ja feck nytt siden till klänningen af dom för ja kunde väl någon gång få nytt å slipa nöta ätter andra, tyckte dom, å Ulla mä, å dä feck syfröken göra å dä ä' släp på henne, å inte vet jag när ja ska vara så schangtil å de seger Ulla me. Bruden hade vitt atlas å hon såg ut som en körkängel slöja å gullkrona som släpa å herr Richardsson ledde skälf fram hene te baron i brustoln, för skule hans dåter gifvas bårt, så ville han ge henna själf te baron sa han, å inte hafver ja sett Kungen, men ståtligare kan han inte se ut å ingen tjärsare heller, å de säger Ulla mä. Å sen förde han min fririnna te bole å ståtligt såg de ut mä grefvinnan Eleonor å krissmenistern å öfverstens men ingen geck opp mot di der två dä säger alla mennisor å man kunde ta homen för en förklädd greve håller rövarhövding som dä står om i romanblade, å sen hölt han tal för dom å sän geck han ifrån krokan å glassen ja dä är en ägen mennisa dä tycker alla mennisor å Ulla mä, å baron Mälker ledde fru Erikson å var klädd i amoré bredvid min fririnna å de å de tyckte väl di andra va för mycke fast ingen låtsa om ett mer än betjenterna. Och dagen äfter va

fässt för gossarne, å di höjde unga härskappe och min fririnna mä män det feck di inte, å fyrverkeri i parken å namnsiffer män kanonerna ville inte fririnnan höra för dä kan göra olyka säger hon som sant ä de, å nu hafver jag skrifvit så långt, så jag moste opphöra määd dätta arbetet för att ja ska räkna i tvät och hava fint till min fririnna kommer hem vilket blifver snart nogg man gamla frun som söter huset hos här Richardsson är orolig fören, för han har vurtit så unnlig äfter bröddloppet å hon är gruffigt hyggelig männisa å dä tycker Ulla mä å bakar förträffliga pösmunkar; hon har allrig för roliga dar stakare, me gubben som ä' så konstig tänkar

din hulda syster Stafva.

P. S. Inspäktor Pettersson tyker at baron blir riktitt bra aggrenäm säger han å fririnnan förära hånom medalj, män de ville han inte hafva å henneses porträtt mä förgyld ram omkring å gosse feck alla sina skulder äftersänkta som di tykte myke om.

P. S. Å lingren blir qvar hoss unga herrskappe för min fririnna vill inte ha någon sän där slokas te betjänt som bara spettaklar mä folk mer än sin kammarjunfru å jag springer väl te å ifrån så länge vi ä' qvar här mä pällskoftan som ja feck äfter fririnna i fjol.

P. S. Dä va gruelitt vakert tal gamla prosten höllt, för han sa att lykan sitter invärtes i åss me trohet å kärlek å allt dä där som prästerna kan lägga ut å gussfruktan förstäss å overseende mä varandras svagheter men dä der overseende va väl just inte artitt te å komma fram mä för inte vil en väl ta emot

snubber mitt i glädjen, män prästerna har fri talan förståss å ja hafver fått ny hårklässel mä blämmer i.»

Efter att hafva författat detta opus, drog mamsell Larsson en lättnadens suck, strök papperet slätt med handen, betraktade bekymrad ett par plumpar, som smugit sig in mellan raderna; lade in det i kuvertet och gick ned till inspektorns för att få utanskrift derpå.

Efter återkomsten till Ekeborg tillbragte friherrinnan Beate Jaqueline en stor del af dagarne för sig sjelf; det var hennes åsigt, att nygifva böra få sköta sig på egen hand, utan någon främmande inblandning. Hon bemöttes af sin unga sonhustru med den vördnadsfullaste kärlek och rådfrågades af henne om allt, så att hon småleende förklarade, att hon måste resa sin väg så fort som möjligt; annars förlorade Mary sin sjelfständighet, och detta var till en del sant.

Öfver sin man utöfvade deremot den unga friherrinnan från första stund detta milda välde, som en god, öfverlägsen qvinna så väl förstår att begagna. Visst stötte de unga opröfvade viljorna någon gång ihop, men de lätta molnen smälte snart bort i kärlekens solsken, lemnande qvar en ny erfarenhet, som utan bitterhet förvarades.

— Jag bar mig dumt åt. Ack, hvad jag är för en stackare ändå! — tänkte Mary. — Vore jag riktigt, riktigt gudfruktig, som den snälle pastor Rutsröm var, så skulle aldrig sådant kunna hända.

Och småningom lärde hon sig allt mer och mer att mjukt och qvinligt vika undan, när hennes man någon gång ville göra sin vilja gällande i strid mot hennes.

Och Malcolm, han tänkte inte stort annat denna första tid än bara på Mary. Hon var hans tanke vakande och sofvande, och efter de lätta strömolnen tyckte han, att hon var mera förtjusande än någonsin.

Hösten ilade hastigt förbi, och julen nalkades.

— Huru är det med pappa, moster Greta? -- frågade Mary ibland, bekymrad. Hon visste, huru svårt det alltid brukade vara vid större helger, och hans onaturliga lugn, när de besökte honom eller han någon gång kunde lockas till Ekeborg, skrämde henne nästan.

— Ja, vet Mary, det vet jag knappast — sade gumman och runkade på hufvudet — han är sig inte lik. Han är inte häftig, så der som förr, men det är, som om han skulle gå och grubbla på något nytt.

— Är han ond på Malcolm, tror du?

— Nej, det är han visst inte; han högaktar och värderar honom, säger han, men jag tror, att just *det* plågar honom, så underligt det låter. Ibland hör jag honom mumla för sig sjelf: »Åh, den bördan börjar allt mer falla bort från mitt bröst! Malcolm är en hederlig man, som vill göra mitt barn lyckligt!» — Men fru Ericsson berättade inte tillägget, som mest hade oroat henne: »Bara inte jag står i vägen, så blir allt bra, men det skall jag inte göra länge; han skall inte behöfva blygas för sin Marys far, ty det gör han nog ändå, fast han är för god att visa det.»

Hvad skulle det tjena till att tala om det der för henne och störa hennes lycka, stackars liten, tänkte den goda frun; ingen kan göra något deråt i alla fall, om man så vaktade honom från morgon till qväll och från qväll till morgon.

Julaftonen var glad och fridfull. Ett förslag, att

den skulle tillbringas hos grefvens, som ej vågade taga ut lille Sten i vinterkylan, förföll. En stor julgran tändes i riddarsalen; statbarnen kommo upp och fingo julklappar, förtjusningen var stor. Senare på aftonen utdelades och mottogos vackra och dyrbara gåfvor familjemedlemmarne imellan, hvaruti herr Richardsson deltog, fast han inte sjelf visade sig. Friherrinnan fick af honom en ytterst dyrbar antik bordstudsare, som hon mycket beundrat, de nygifva hans äkta servis af omätligt värde, hans gamla vän fru Ericsson som vanligt en hel mängd saker, som hon önskat sig, tillika med en mindre penningssumma. Till och med Ulla och mamsell Larsson hade han kommit ihåg med hvar sin penninggåfva att använda efter behag.

Först på annandagen tillbragte han en stund med familjen, innan de reste till Strålglans på bal och supé. Han njöt af att se sin lilla vackra Mary med blixtrande juveler i det korpsvarta håret, njöt af hennes barnsliga glädje öfver sin vackra toalett och öfver nöjet, som väntade henne, ty hon visste, att hon skulle bli firad och uppjuden. När då Malcolm halft ängslig såg efter henne, i det hon sväfvade bort i dansen, ack, det var så roligt, så roligt, men så snart hon blef ledig igen, smög hon sig intill honom och jollrade bort det lätta molnet från hans panna.

— Adjö älskade pappagubben — sade Mary kysande och smekande sin far, när släden stod för dörren. — Skall du nu gräfva ned dig i din håla igen, stygge, gamle mullvad? Huru länge skall du nu gå der och rota, innan vi få den äran att se dig? — Hon ryckte honom lekfullt i skägget.

— Ja, inte får du se mig i morgon, lilla näsperla, då reser jag in till staden för affärers skull — sade han och höll hennes hand i sin.

— Öfver sjön! Du kommer väl hem vid dager? Glöm inte strömdraget, älskade pappa; der skall vara nästan öppet efter tövädret i förra veckan — bad hon oroligt.

— Var du lugn, mitt barn, jag kommer nog ihåg strömmen — sade hennes far mildt — Adjö min älskling.

— Adjö med dig lilla farsgubben! — Hon vände sig om och nickade gladt åt honom, då hon skulle stiga i släden.

— Kommer du nu, lilla sölkorf; hästarne bli otåliga — sade Malcolm småleende. — Adjö, svärfar! — Han nickade gladt.

— Ack, Malcolm, jag är så orolig; han skall resa öfver sjön till staden i morgon — sade Mary, så snart släden satt sig i rörelse — och strömmen som nästan går öppen!

— Inte skall du vara orolig för det, söta vän — svarade hennes man lugnande — dit har han ju rest flere gånger i höst, utan att det händt honom något, och strömmen har varit osäker hela tiden. Hvarför skulle det vara farligare nu då, säg?

— Ja, jag vet inte — svarade hon småleende.

— Nå, ser du nu en sådan liten toka du är!

Herr Richardsson såg med en mörk blick efter släden.

— Det är hög tid, att det blir slut nu — mumlade han doft. — Han har tröttnat vid mig; jag ser nog, att han inte längre tål, att Mary sysselsätter sig

med mig; han kan vara lugn, jag skall inte länge gå i vägen.

Ett sakta stönande bröt sig fram ur hans bröst. Han gick med tunga steg hemåt och stängde sig inne i sitt rum. När fru Ericsson ville in och bädda (hon gjorde det alltid själf), öppnade han ej, utan ropade blott genom dörren:

— Hon behöfver inte bädda, gamla mor — det var hans vanliga tilltalsord, när han vände sig till fru Ericsson — jag kastar mig på sängen, som jag är. I morgon reser jag tidigt till staden, sätt in litet mat på salsbordet.

Gumman gick suckande från dörren.

— Jag tycker inte om de der stadsresorna; de måtte väl ha varit försigtiga riktigt vid Ekeborg, men det är just det samma, när han är vid det humöret — sade hon halfhögt för sig själf.

— Adjö nu — sade herr Richardsson kort om morgonen, då han stod resfärdig vid släden.

— Snälle herr Richardsson, kom tidigt hem och akta sig för strömmen — bad hon med darrande stämma.

— Var lugn, gamla vän! — Han klappade henne vänligt på axeln. — Gå in nu, hon förkyler sig, adjö adjö! — Han satte hästen i gång.

Han hade mycket att ordna i staden och gjorde det allt med fullkomlig reda och sinnesnärvaro. När han reste hem om aftonen, voro hans affärer så rediga och ordentliga, att det för en blifvande arftagare skulle vara så litet besvär som möjligt; blott ett par mindre viktiga saker låtsade han glömma för att ej väcka misstankar.

— Se så, min gamle, trogne Pälle — stönade han, då han styrde af ned på isen — nu följas vi åt i döden. O, min lilla ljusalf, mitt lifs enda glädje, denna sorg kan jag dock inte bespara dig — han snyftade till — men du glömmet mig nog snart i *hans* armar.

Han såg sig skygt omkring i skymningen.

— Hu, hvad var det, som strök förbi? Det blir så kallt, så isande kallt... Octave var det och Eugenie med trasiga pappersblommor i det svarta håret... de dansa der framför mig mot djupet... O, ska ni förfölja mig ända in i döden!... Mitt barn, min lilla ljufva engel, gråter du öfver din olycklige, brottslige far! Döden och förintelsen... det är en stygg tanke, det är gräsligt... det är vidrigt att förintas. O, jag tror jag blir galen! — Han slog sig för pannan. — Galen? Nej, *det* är jag dock inte, jag *vet*, hvad jag gör.

Han ryckte vildt i tömmen och drog hästen af vägen.

— Se så, Pälle, nu äro vi inne på dödsvägen — hans ansigte förvreds till ett hemskt leende — förintelsevägen, du och jag, eller... vedergällningens. — Han gaf till ett fasans skri. — Octave, Octave, störta mig inte i djupet, det svarta, svarta djupet!... Jag *vill* ej, *vågar* ej dö; hjälp, hjälp, rädda mig för evigheten! — skrek han i högsta ångest, när isen brakande försvann under honom. — Hjälp, hjälp!

Dessa rop hördes vidt omkring; länge kämpade han för lifvet, en förtviflans och hopplöshetens kamp, men när slutligen krafterna sveko och medvetandet försvann, släpte han sitt krampaktiga tag i iskanten,

och ingenting syntes mer än en snart försvinnande bubbla på vattenytan. Hans sista rediga tanke, hans sista ord var ett rop ur djupet om nåd och förbarmande.

* * *

Folk hade strömmat till från alla sidor, men när de slutligen, med egen lifsfara, kommo fram till olycksstället, hördes ingenting, syntes ingenting, blott hur isen var sönderbråkad vidt omkring. Först flere dagar derefter funno de liken efter den besynnerlige främlingen och hans trogne Pälle, ett långt stycke ifrån strömmen. På isen hittades dock ett litet fodral, innehållande Marys porträtt samt en handske; dessa lättare föremål hade flutit upp och voro en god hjälp vid undersökningarna.

Redan vid åttatiden följande morgon stodo både inspektör Pettersson och fru Ericsson i friherrinnan Beate Jaquelines förstuga, begärande att blifva insläpta.

— Jag menar människorna äro rent förgjorda — pratade mamsell Larsson, der hon snodde ut och in i tofflor och en egen sorts snäf tillsittande nattrock.

— Ja, ja, det är nog sant som di säger de förnäma, att di ingen edekation har för än di får vara i adliga familjer. Före klockan tie kan jag inte störa fririnnan — svarade hon inspektorn litet förnämt.

— Nu pratar inte mamsell några dumheter — ljud inspektorns barska röst — väcker inte hon upp friherrinnan, så ta mej tusan gör jag det inte sjelf. Saken är af högsta vigt och tål intet uppskof och intet käringprat. Nå, blir det något af nu?

Men nu blef lilla Larsson både ond och rädd.

— Ja, käre inspektorn, artig har han då aldrig varit — sade hon fnurrit — jag går nu för all del, jag går nu; följderna för sin obehaglighet får han ta på sej.

— Ja, bevars, besvära sej inte — svarade han otåligt och sköt henne mot dörren.

När friherrinnan hörde, hvilka sökte henne, hade hon genast saken klar för sig; inom en liten stund sutto de samtalande och rådgörande i salen.

— Jag har redan skickat ut folk och skall sjelf ge mig af så fort som möjligt; frågan är nu om att underrätta ungherrskapet — sade inspektorn raskt och bestämdt. Gamla fru Ericsson bara grät.

— Vi måste ha hit Malcolm; hitta på något, Pettersson — sade friherrinnan ifrigt.

— Åja, det är lätt nog — sade gubben och gaf sig af.

Mary sof ännu lugnt och godt, när friherrinnan och hennes son sakta smögo sig in i sängkammaren. De stodo båda och sågo med sorgsen ömhet på det älskliga ausigtets leende frid, der hon låg omedveten om den smärta, som väntade henne.

— Stackars min lilla älskling; hon måste väckas och förberedas, innan folkets sorl och prat hinna fram till henne — suckade Malcolm, i det han böjde sig ned och kysste de slutna ögonlocken. Hon vaknade, slog upp dem och log emot honom.

— Aek, hvad jag har sofvit godt — sade hon och sträckte på sig.

— Har du, vännen min, det var roligt det — svarade han och såg ömt och allvarligt på henne.

— Huru är det med dig, Malcolm? Du ser så underligt på mig — sade hon litet förvånad — och mamma, hvarför är hon...

Plötsligt tycktes en tanke blixtrikt fatta henne; hon satte sig upp och slog händerna för pannan.

— Åh, jag förstår... pappa! — skrek hon ångestfullt till.

Malcolm endast smekte ömt hennes kind, ur stånd att få ett ord öfver sina läppar.

— Hvad menar du, mitt barn? Har du någon aning? — frågade friherrinnan försigtigt.

— Han är inte hemkommen från staden, säg? — Hon såg ångestfullt från den ena till den andra.

Malcolm låg på knä vid sängen och kysste hennes händer.

— Nej, min älskling, och nu frukta vi någon olycka — sade han mildt och stilla.

— Han har... han har — hon fick ej det förfärliga ordet öfver sina läppar. — Vet ni det bestämdt?

Malcolm teg, men friherrinnan svarade ömt:

— Men *om* vi visste något bestämdt, ville min lilla Mary försöka att vara förståndig och stark då? Det vill du nog, eller huru? — Hon smekte hennes kind.

— Jaså, ni vet det — sade hon onaturligt lugnt. Sedan satt hon ett ögonblick liksom bedöfvad, men plötsligt tycktes en ny tanke få makt öfver henne; hon grep Malcolm om armen och skrek ångestfullt: — Är ni säkra på att han verkligen drunknat?

— Jag fruktar, att det är säkert — stammade hennes man orolig.

— Har man verkligen hört nödrop, säg? Är det riktigt sant; jag vill veta det, dölj ingenting för mig — skrek hon och darrade som ett asplöf, stirrande från den ena till den andra med tårlösa ögon.

Friherrinnan strök hennes tinningar med eau de cologne. Malcolm hviskade lugnande:

— Min älskade, försök att vara stark för din Malcolms skull; de *ha* verkligen hört nödrop, och allt hvad i mänsklig makt står har gjorts för hans räddning, men innan de hunno fram, var det för sent.

Den verkan dessa ord gjorde på Mary var så underbar, så olika allt hvad man kunnat vänta, att både friherrinnan och hennes son i början stodo häpnad inför detta psykologiska fenomen; men med kärlekens instinkt började hennes man snart ana, hvad som rörde sig i hans unga makas själ, då hon, sammanknäppande sina händer, utropade:

— Gud vare tack och lof!

Sedan lutade hon sitt hufvud mot sin Malcolms bröst och föll i gråt, först våldsam och häftig, sedan mera stilla. De andra läto henne gråta ut utan några störande trösteord, nöjda att hon fått tårarnes lindring.

— Älskade pappa, älskade, älskade pappa — snyftade hon imellanåt. Om en stund såg hon dock upp och sade ångerfullt: — Ack, hvad jag är stygg och egoistisk, som glömmer stackars, gamla moster Greta; jag har så mycken ömhet och kärlek omkring mig, men hon har ingen, hon, mer än mig, och så glömmer jag henne. Hvar är hon? Låt mig få se henne.

När fru Ericsson kom in, följdes friherrinnan och

nennes son åt ut i salen. Oaktadt allt det sorgliga och uppskakande, som inträffat, var baron Malcolm hungrig, mycket hungrig och åt sin frukost med glänsande aptit. Friherrinnan drack en kopp choklad.

— Men kan du förstå, hvad Mary menade, när hon tackade Gud, då du berättade, att hennes far verkligen drunknat? Det tycktes nästan vara en lättnad och en tröst för henne — sade friherrinnan.

— Ja, mamma, det förstår jag ganska väl — svarade sonen och knackade håll på sitt tredje ägg — hon fruktade, att det var en fri, öfverlagd handling af fadern, hvilket det nog också var, men när jag så talade om att han ropade på hjälp, så trodde hon i sitt hjertas fromhet och oskuld, att det var bevis på motsatsen. Mätte nu inte Larsson eller någon annan gå och prata några dumheter och oroa henne.

— Jag svarar för Larsson; henne skall jag snart öfvertyga — svarade friherrinnan med ett sorgset småleende. — Att den så rikt begåfvade, praktige grefve Bernhard skulle sluta så, hvem kunde ana det! Men jag känner igen honom så väl drag för drag. Först fattar han, öfvermodigt och energiskt, sitt beslut och utför det, men när det är *för sent*, när eländet inte kan hjälpas, då gripes han af ångest och förtviflan och ropar på hjälp.

— Det må vara, att du deri ser ett karaktersdrag, särskildt för honom, mamma, men troligen är det så med alla sjelfmördare — svarade sonen tankfullt. — Gerningen ser manhaftig och dugtig ut, tycka de på afstånd; lifvets tryckande börda kastas af; att någon står bakom, tror man sig icke tro på. Men när man så »i egen kraft» satt den ondsvikliga döden

för sig, då grips man af ångest och vill så gerna, gerna lefva på hvad vilkor som helst; evighetens gripande allvar kan då inte resonneras bort längre. Så tror många psykologer, och det är också min tro. Det fordras nog mången gång mera mod att bära lifvets börda än att fegt kasta bort den.

— Du har nog rätt, mycket rätt, Malcolm, men jag vill inte döma någon, allra minst min stackars ungdomsvän. Arme Bernhard, så förfärligt olycklig han var! — Friherrinnan torkade tårarne ur sina ögon.

— Hvem vill döma; inte jag åtminstone — sade Malcolm — domen är i bättre händer, och hvem kan pejla barmhertighetens djup! Men tidens lättsinniga teatereffektsökeri med sjelfmordet, det bär naturligtvis sin egen dom. I fråga om min svärfar kan ju inte bli fråga om något sådant; hans lidande var af en alldeles särskild, gripande beskaffenhet.

Han gick och öppnade dörren till sin hustrus rum; hon kom emot honom färdigklädd, ytterligt blek. Fru Ericsson grät, grät oupphörligt.

— Nu skall ni komma ut, moster Greta och Mary, ni måste äta något — sade Malcolm och lade armen om sin hustrus lif, förande henne ut i salen.

— Jag kan inte, Malcolm — sade Mary.

— Du måste, min älskling; annars blir du sjuk — sade han bestämdt, när Mary vacklade och var nära att falla — drick nu det der vinglasat... så, det var bra. Moster Greta skall ha kaffe förstås. Ser det inte godt ut kanske?

— Det är nog bäst, att jag går hem en stund nu — sade fru Ericsson rysande.

— Hem, hvad menar moster Greta med det? Hon måtte väl vara hemma nu, inte annat jag kan förstå. Blå kabinettet blir ju bra till hennes rum; då slipper gumman några trappor — sade baron Malcolm hjertligt.

— Det blir förträffligt, min son — sade friherrinnan gillande.

— Till Skogshuset blir ingen gång af; dit följas vi åt sedan. Hon har ju ingen tjenarinna? — sade baronen.

— Nej, hon går till och ifrån — stammade fru Ericsson. — Ack, hvad baron är god!

— Prat, gumman lilla — han klappade henne vänligt på axeln. — Adjö så länge, min egen Mary, jag måste ut till inspektorn. — Han kysste henne ömt.

— Ack, hvad baron är god mot mig, gamla stackare! — suckade gumman, under det tårarne sakta tillrade ned utåt kinderna. Derefter satt hon tyst en stund liksom eftersinnande. Slutligen sade hon: — Stackars min käre, välsignade herre; han såg inte så väl, som han sjelf trodde, det märkte jag många gånger, och mörkt blef det, innan han fick allt uträtadt. Han trodde sig så väl; annars hade han inte lemnat drängpojken kvar i staden. Se, han var så god och snäll och hade så svårt att säga nej, och gossens mor låg sjuk. Han var ju så dugtig och förståndig och van att lita på sig sjelf jemt, så det var visst inte underligt, men när olyckan är framme, då hjälper ingenting. — Hon såg skygt och forskande på Mary, hvad verkan hennes ord skulle göra.

— Det kunde ha varit värre; vi få tacka Gud,

att det är som det är — sade Mary med en lätt skälfning.

— Ack, ja — suckade gumman — det har Mary så rätt i så.

— Så, just så vill jag ha min lilla kära Mary — sade friherrinnan och kysste sin sonhustrus panna.

Men tiden går sitt jemna, oafbrutna lopp, likt pendeln i ett urverk under mästartens ögon. Den stannar ej, om än sorgens dunkel förmörkar urtaflan, lika litet som glädjens leende solljus belyser de flyende timmarne. Den stannar ej förr, än den store urmakaren sakta vidrör pendeln på vår lefnads ur och visaren stannar, ibland vid dagens början, ibland ej förr än vid elfte eller tolfte timmen.

* * *

Ett år hade förflutit; det var årsdagen af herr Richardssons sorgliga död. Vid Ekeborg hördes beskäftiga steg trippa fram och åter i rummen; dämpade hviskningar förnummos här och der. Baron Malcolm stod med bister uppsyn i ett rum så långt ifrån sängkammaren som möjligt och trummade en stormmarsch på rutan; friherrinnan Beate Jaqueline satt stel och rak, med sammanpressade läppar i salongssoffan. Ulla gick fram och åter med olycksbådande uppsyn, men lilla mamsell Larsson nystade omkring med en droppflaska i ena handen och en flaska kamfertsprit i den andra; handkammarnyckeln var lemnad vind för våg. Hon hade för en stund sedan helt välment velat hålla i baron en portion droppar, men det gjorde hon inte om mer.

Unga friherrinnan hade som vanligt serverat sin man

kaffe på morgonen, men kände sig hastigt illamående, och nu hade gardinerna i sängkammaren varit nedfälda vid pass en timme, fast baron tyckte, att det var en hel evighet.

Dörren till rummet, der han gömt sig undan, öppnades hastigt, och han tänkte utbrista i ett otåligt: »Kan jag då inte få vara i fred!» Men det blef ingenting af med den saken, ty när han såg upp, möttes hans blick af moster Gretas glädjestrålände ansigte.

— En stor, präktig flicka, min baron — skrek hon — och hon ser så förståndig ut på ögonen, så det kan ingen tro!

Baron vände sig helt om:

— Och Mary? — var hans första ord.

— Mary, hon är kry som en liten fisk. Joo, det är ruter i den ungen; det är annat än grefvinnan Z., det.

Malcolm tog gumman i famn och svängde rundt om med henne; friherrinnan stod leende i dörren.

— Får jag se dem? — utropade han.

— Åh, sakta i backarne! — svarade moster Greta leende.

Men det dröjde inte länge, innan Mary ville se sin Malcolm. Hon låg der blek, men med ett lycksaligt leende på läpparne.

— Ser du en sådan julklapp jag gifvit dig? Är det inte älskligt, vårt lilla barn? — hviskade hon.

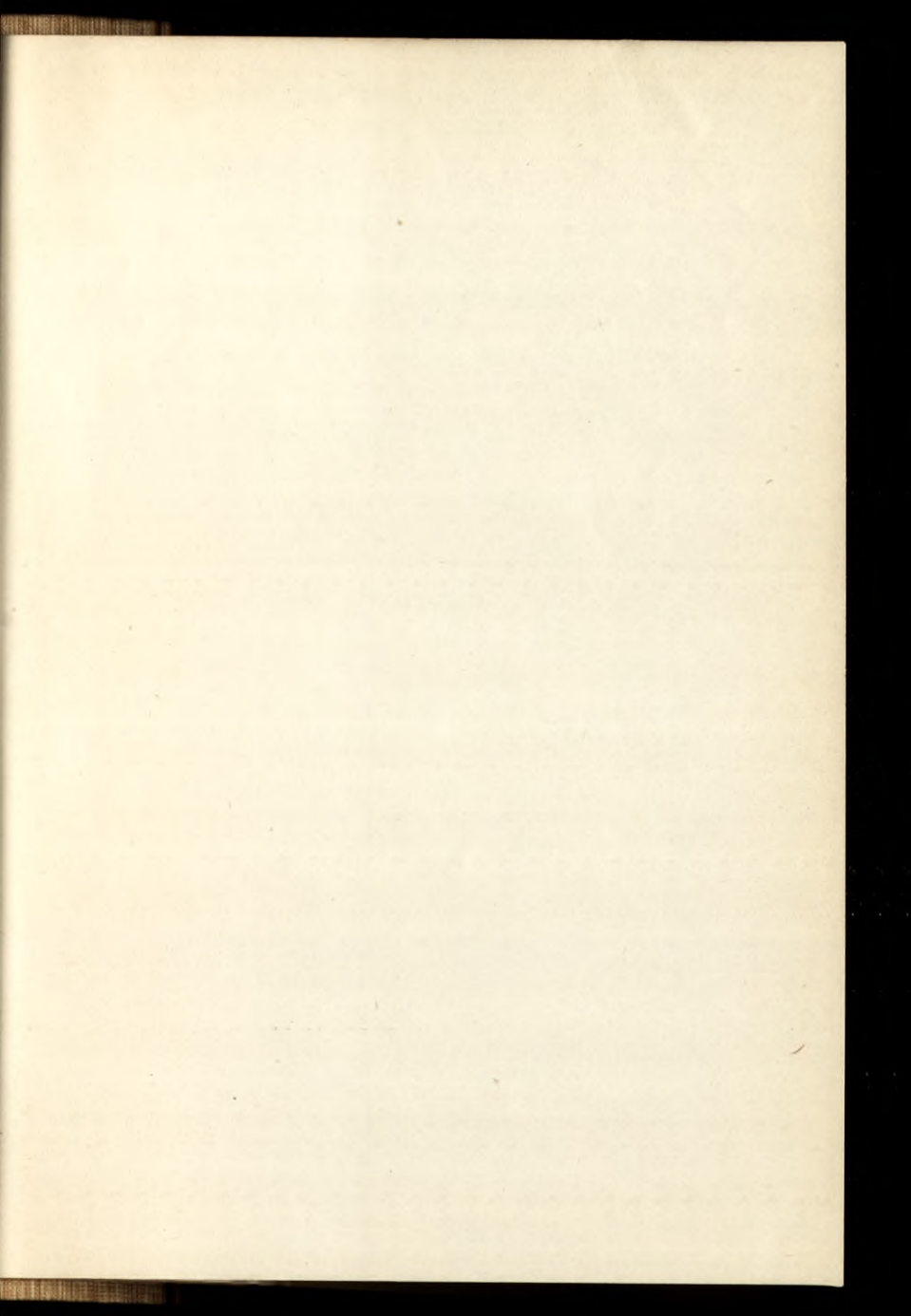
— Du är det älskligaste barnet sjelf, lilla mamma — sade han rörd och kysste henne.

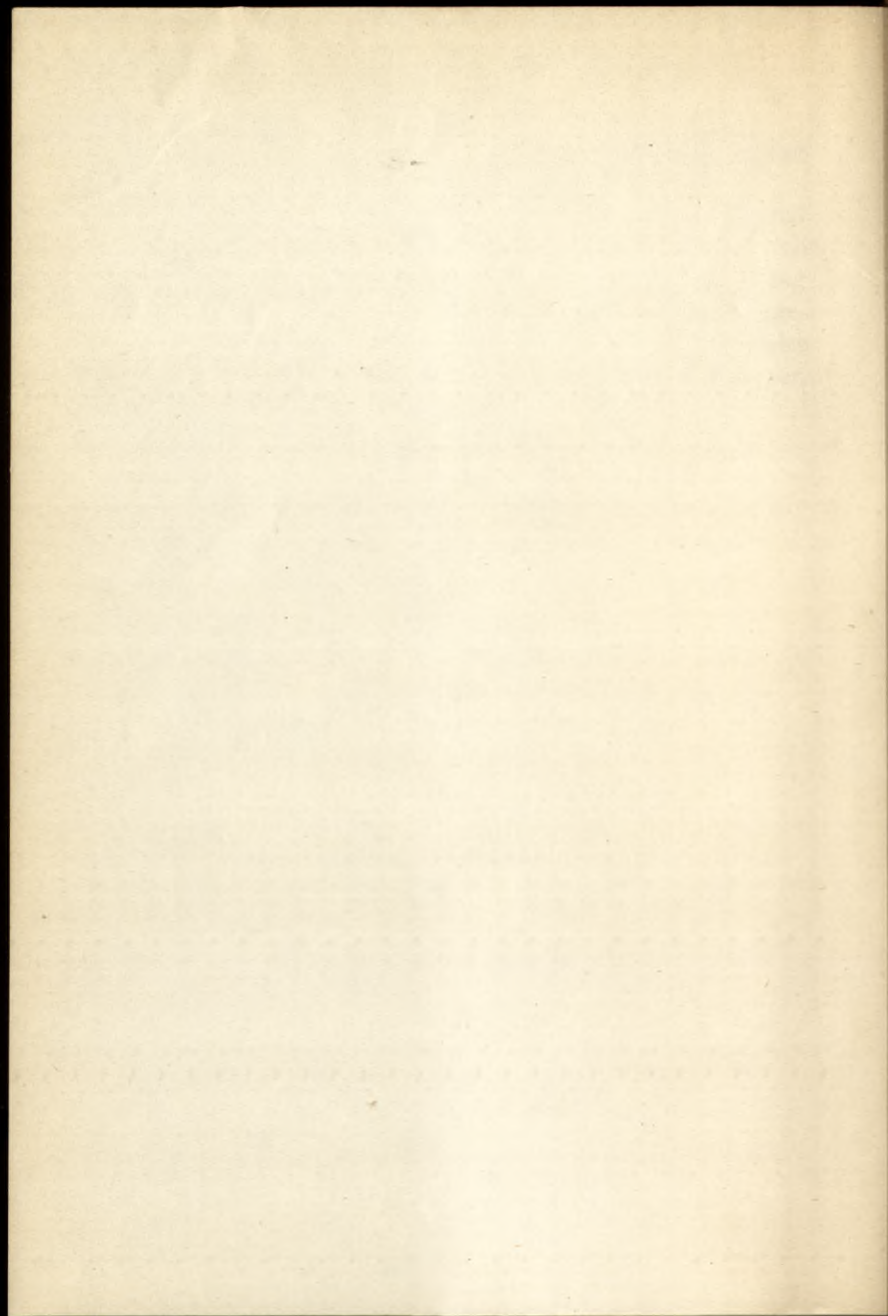
— Mamma, så lustigt det låter! — Hon log, men hastigt blef hon tankfull igen.

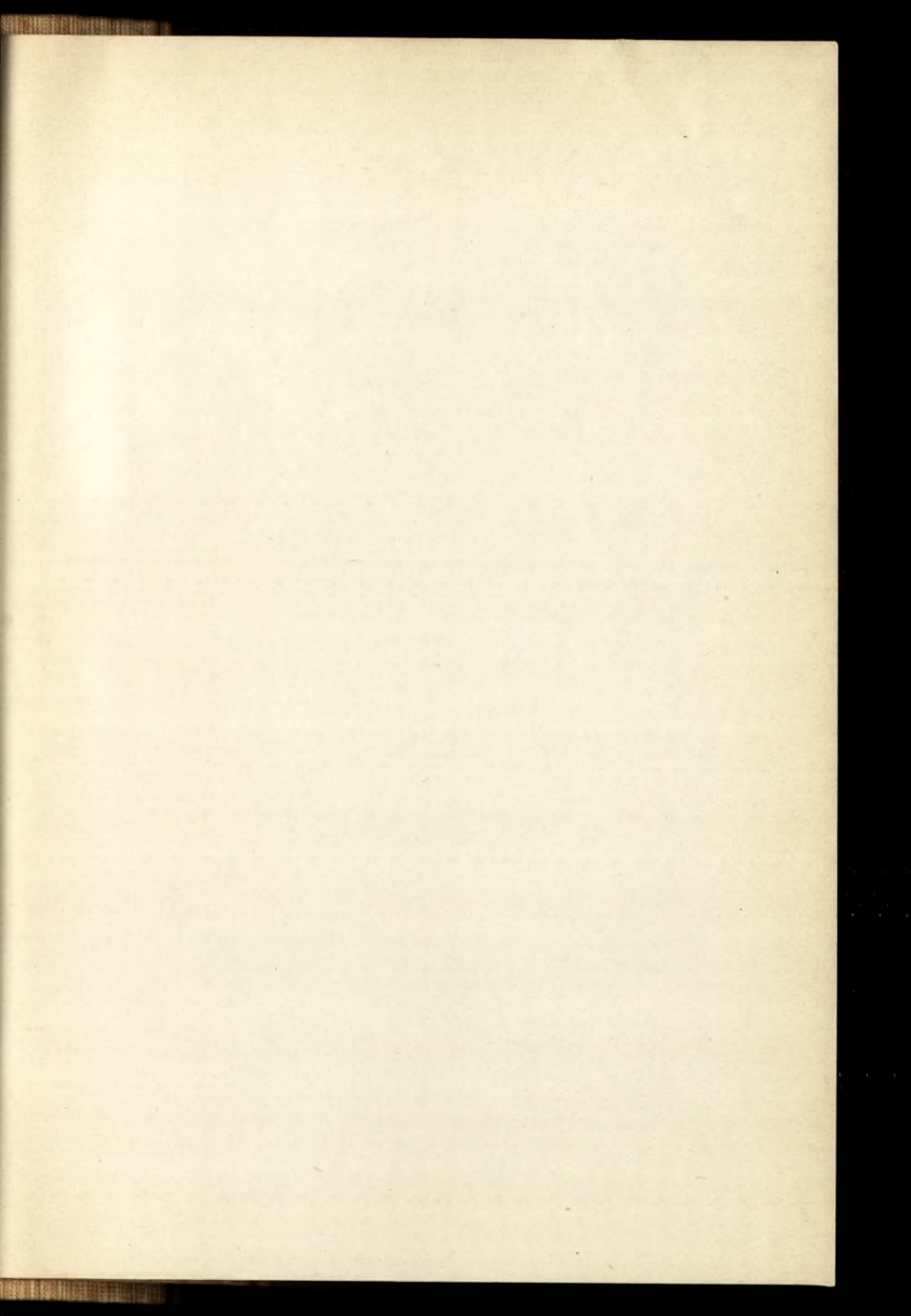
— Huru är det, älskling? — hviskade hennes man orolig.

— Åh, jag kommer att tänka på, huru underligt lifvet är, huru glädje och sorg, lif och död mötas och räcka hvarandra handen — svarade hon stilla. — Jag trodde, att pappas dödsdag alltid skulle bli en sorgedag för mig, men nu kommer vår lilla flickas födelse och breder sitt rosenkimmer öfver minnets skuggor, och så går allt ändå till slut upp i ljus.

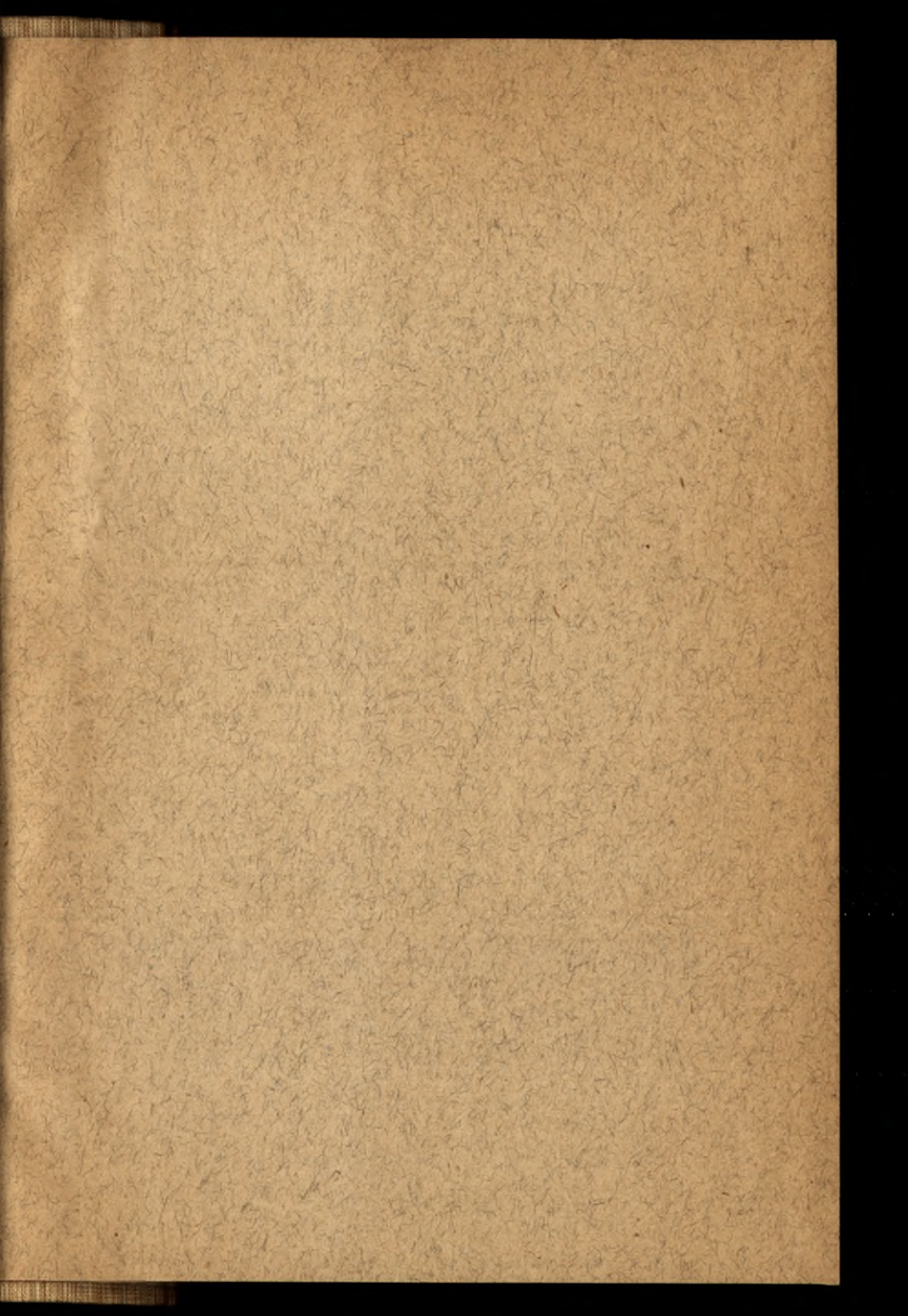

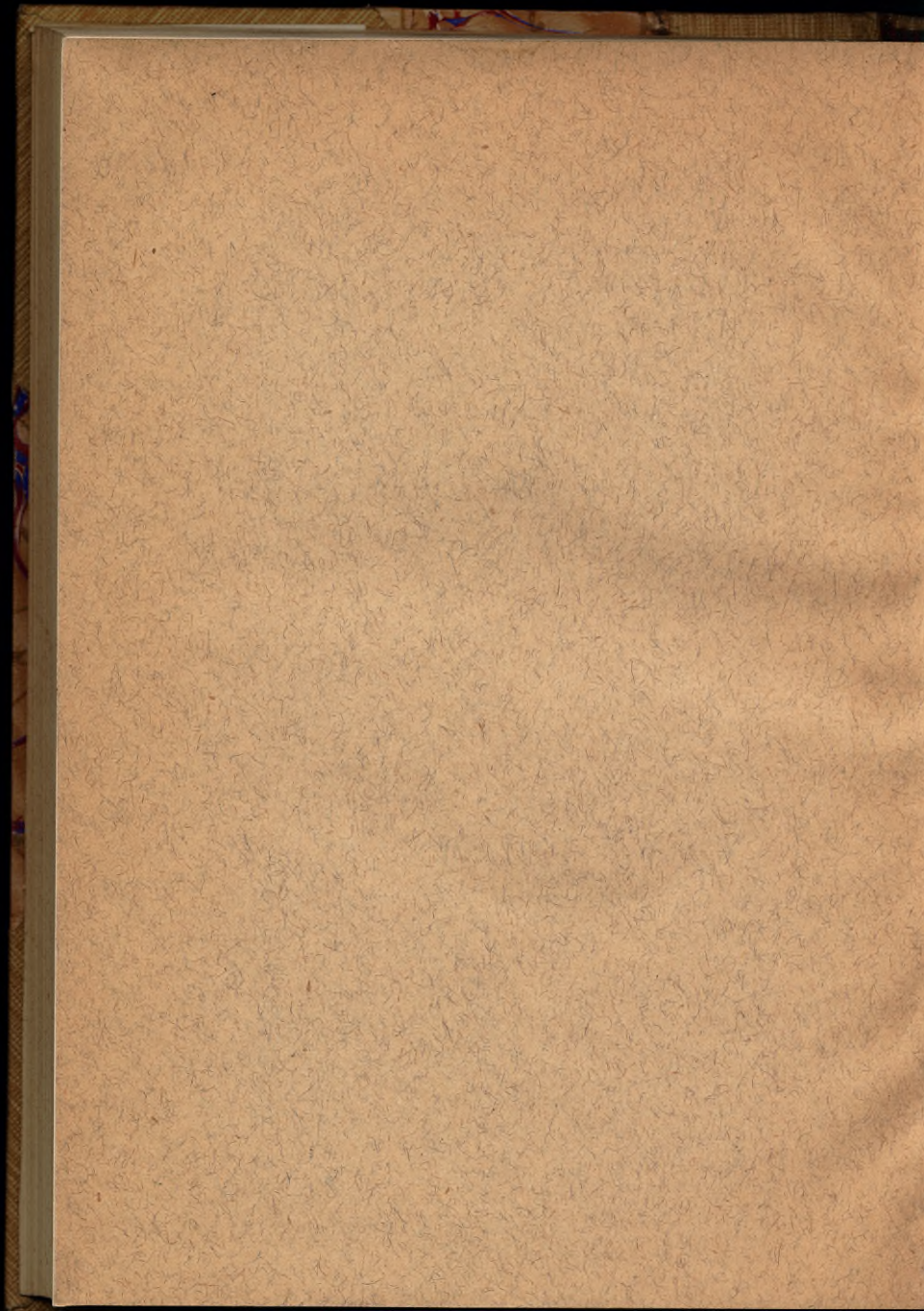

Plot
8-16

37

6000227031

Göteborgs universitetsbibliotek

